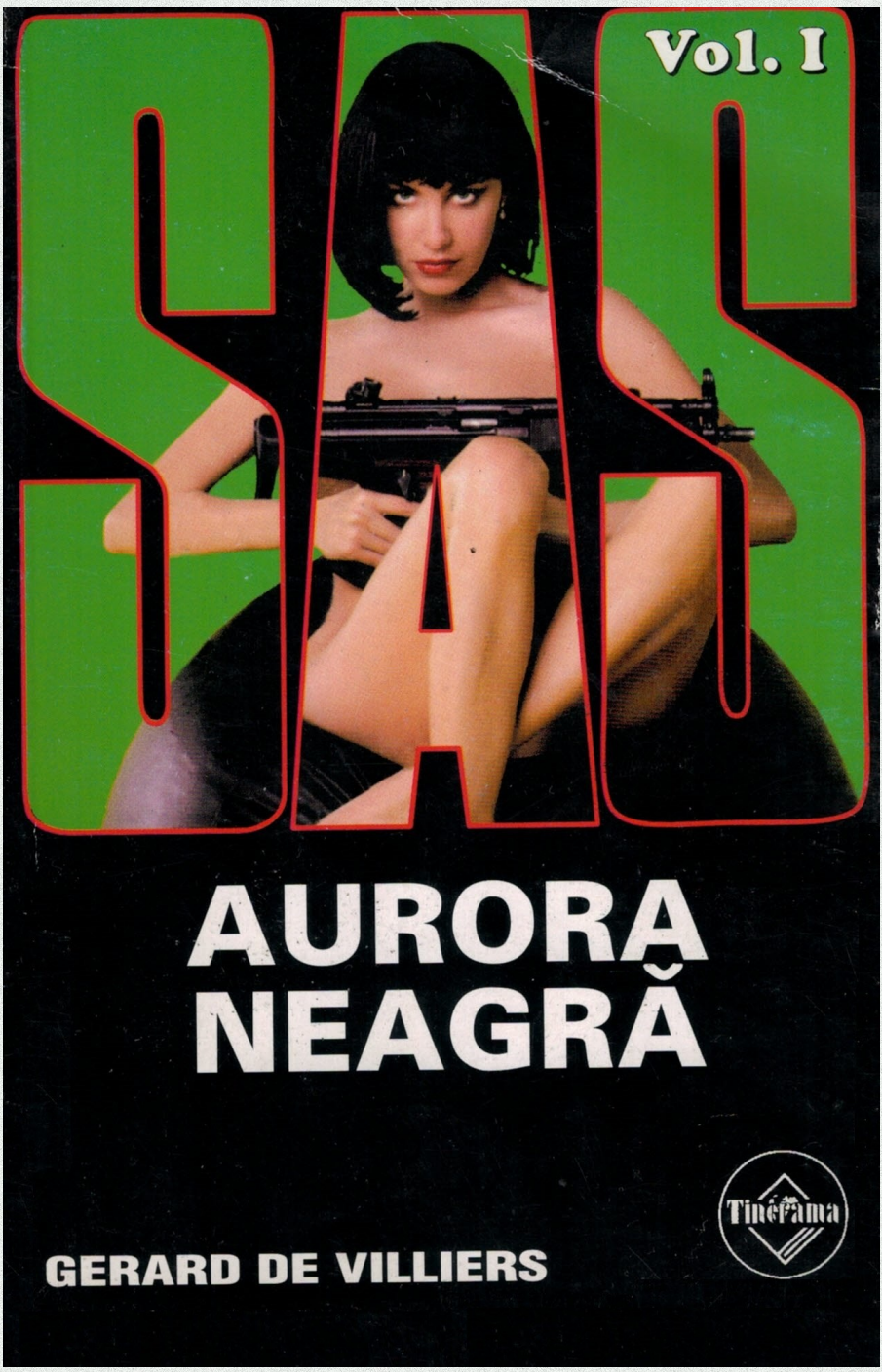
SAS
Vol. I
AURORA NEAGRĂ
Tineretul
GERARD DE VILLIERS

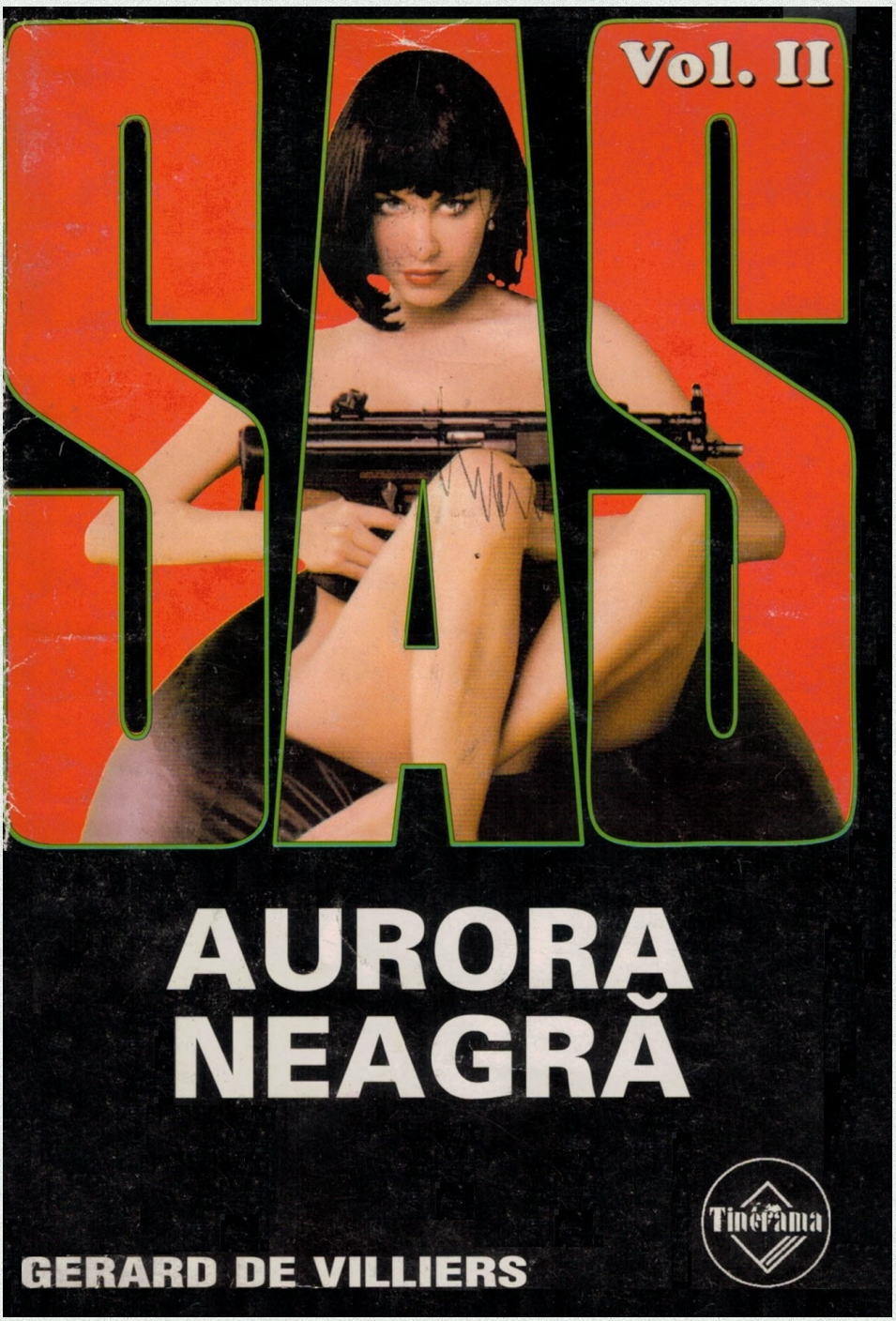
SAS
Vol. II
AURORA NEAGRĂ
Tinerama
GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

SAS 160

Aurora neagră

În românește de GABRIELA PORANCEA

Editura TINERAMA, 2006

Publicație editată de
S.C. „Ion Cristoiu & Max Banush vă recomandă” SRL

ISBN: 973–597–373–1

——————————————

Gérard de Villiers
Aurore noire
Malko Productions – Paris

——————————————

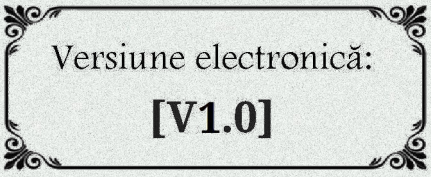

————————————————————

Corectură [V1.0]: noiembrie 2021

————————————————————

Capitolul I

Sultan Hafiz Mahmud urmărea cu o privire distrată petrolierul *Naftomar* de 120.000 de tone, înaintând cu toată viteza motoarelor lui învechite în direcția lui și împotmolindu-se cât mai adânc posibil pe plaja Gaddani. Nisipul fin era deja presărat cu zeci de carcase de nave din toate țările, demontate pe loc. La vreo treizeci de kilometri la vest de Karaci, Gaddani era unul din cele mai importante șantiere de demolări navale din lume. Pe cei patruzeci de kilometri ai lui de nisip, resturile navelor deja decorticate se aliniau ca niște meduze triste de oțel, împotmolite acolo pentru eternitate.

— *Look!* îi lansă responsabilul uneia dintre echipele de demolare către Sultanul Hafiz Mahmud, arătând cu degetul spre petrolierul *Naftomar*.

Bătrânul petrolier aproape atinse plaja și etrava i se înfundă în nisip perpendicular pe țărm. Timp de câteva secunde, își continuă cursa, săpând în nisipul afânat, apoi încremeni în sfârșit, motoarele lui oprindu-se într-un ultim urlet de biele. De îndată ce fu imobilizat, sute de muncitori belucistanezi, îmbrăcați cu ținute locale maro, înzestrați cu scări din frânghie, aparate de sudură, materiale heteroclite și arhaice, se lansară la asaltul petrolierului. Chiar cu mijloacele lor limitate, erau capabili să transforme într-o lună o navă de treizeci de metri înălțime într-un sabot negricios nu mai înalt ca o barcă de pescuit! Prima oară, toate elementele detașabile erau date jos, sortate și apoi îngrămădite într-unul din depozitele vecine, construite la marginea plajei, ce se întindeau pe kilometri întregi. Un du-te-vino de camioane le lua apoi la Karaci, o localitate aflată la trei ore distanță, unde totul era reciclat. Gaddani, cu Cox Bazaar, din Bangladesh, era cel mai mare șantier de recuperare din lume.

Muncitorii belucistanezi treceau deja la atacul bătrânului petrolier, precum năvăleau furnicile pe un animal mort. Câteodată, în graba lor, loveau câte o conductă de gaz care le

exploda în față, îi omora pe câțiva dintre ei, care erau îngropați pe loc. Asta nu-i descuraja: veniți din fundul Belucistanului, stat feudal aflat încă în Evul Mediu, erau foarte mulțumiți că puteau să lucreze regulat. Seara se retrăgeau talmeș-balmeș în bordeie făcute din plăci de tablă, lemn și chiar din pânză, construite direct pe plajă.

Scânteile de sudură începeau să împrăștie stele orbitoare pe carcasa petrolierului *Naftomar*.

— Iată cum muncim noi, *Sahib*, lansă mândru șeful de șantier, sprijinit de o tablă triunghiulară ieșită din nisip ca o sculptură suprarealistă – tot ceea ce mai rămăsese din cargoul *Brooklyn*. Atunci când va sosi nava dumneavoastră, ne vor trebui doar trei săptămâni.

Sultan Hafiz Mahmud bombăni o vagă consimțire, cu capul întors spre nord, unde se ridicau munții Makran, un masiv de roci negricioase, părând ca de zgură, care se întindea pe mai mult de o sută de kilometri lățime, aproape până în Iran, puțin la nord de coasta Belucistan, și care străbătea doar câteva drumuri puțin frecventate. Nu creștea nimic în această zonă complet aridă, un adevărat peisaj lunar ce impresiona prin sălbăticia lui. Totuși, Sultan Hafiz Mahmud contempla acești munți negricioși ca și cum ar fi fost cea mai frumoasă grădină a lui Allah. Urma în gând convoiul ce pleca din satul Ziarat, aflat la sud-vest de Quetta, capitala Belucistanului, ascunsă la 2450 metri altitudine în munți. Acolo murise proiectul care-l mobilizase de aproape trei ani. Ceva care făcea ca atentatele de la 11 septembrie 2001 din New York să pară ca o simplă gângăveală. O acțiune care lumina cu o lumină strălucitoare zilele apuse ale lui Ossama Bin Laden, pe care Allah îl ține în Sfânta Lui Grijă.

În picioare pe această plajă din Gaddani, Sultan Hafiz Mahmud se revedea în munții din Waziristan, acum trei ani, expunându-și planul Șeicului, cu obișnuita lui ardoare, iar acesta ascultându-l cu un surâs încărcat de scepticism.

Cu ocazia acestei întâlniri secrete, îi oferise șefului Al-Qaida o cameră video mică digitală, destinată să filmeze secvențe de propagandă, care să fie puse imediat pe casete și difuzate

pe canalul de televiziune Al Jazeera. Cadou modest care-l impresionase totuși pe saudit. Propaganda avea un rol important în cadrul activităților lui, de când a trebuit să-și abandoneze bazele din Afghanistan, din cauza invaziei americane. Această cameră video îi permitea, grație imaginilor ei digitale, să mențină contactul cu partizanii săi din aproape întreaga lume. Camera pe care o folosise până atunci era deja foarte veche și asta se vedea în calitatea imaginilor filmate.

Înainte să-l părăsească pe Sultan Hafiz Mahmud, Ossama Bin Laden îl luase de-o parte ca să-i spună cu gravitate:

— Frate, dacă proiectele tale se vor concretiza, dă-mi de știre. Știi cum să-mi transmiți un mesaj. În acest caz, mă voi deplasa eu însumi ca să te întâlnesc.

Sultan Hafiz Mahmud se indignă, subliniind că era foarte periculos pentru șeic să se deplaseze, chiar și pentru un motiv important, dar Ossama Bin Laden, cu obișnuitul lui surâs calm, îi repetă:

— *Inch' Allah*, dacă reușești, asta îmi va da o asemenea fericire în inimă că merită să-mi asum unele riscuri.

Cei doi bărbați se întreținură îndelung și șeicul îi mulțumi din nou pentru micuța cameră video, pe care o încredințase imediat unuia din cei care nu-l părăsea niciodată. Noor, tânărul *taleb* din satul Kahi din masivul Tora-Tora, era fascinat de cinema. Dacă i s-ar fi cerut părerea, și-ar fi dorit să-l filmeze pe șeic fără întrerupere, binecuvântându-L pe Dumnezeu că putea să-l urmeze pe acesta ca o umbră.

Bineînțeles că Sultan Hafiz Mahmud simțise că Ossama Bin Laden, în ciuda atitudinii lui călduroase, nu credea în fezabilitatea proiectului său. Înainte de invazia americană din Afghanistan, ei se întâlniseră în secret la Kabul, cu scopul de a studia cum ar putea Al-Qaida să utilizeze arme neconvenționale și nu ieșise nimic concret din discuția lor.

Inginer nuclear extrem de calificat, specialist în îmbogățirea uraniului natural, creator printre altele al uzinei din Kushab, pragmatic și muncitor, Sultan Hafiz Mahmud era și un visător cu convingeri ușor ezoterice, care credea în

puterea djinnilor, a spiritelor, a influenței petelor de soare asupra destinelor oamenilor și care milita pentru ca toate țările din Umma (lumea musulmană) să aibă acces la armele nucleare. La aproape șaizeci de ani, convingerile lui erau la fel de vii ca la douăzeci de ani și, purtat de ideologia lui clocotitoare, era gata să mute munții pentru a-și realiza visele. În ciuda hedonismului lui care îl făcea să iubească femeile și să bea alcool, sau să trăiască într-unul din cartierele cele mai plăcute din Islamabad, îi consacra o admirație fără măsură lui Ossama Bin Laden, pe care-l cunoștea de ani buni.

Prin urmare, primise aproape ca pe o jignire simțită carnal ocupația Afghanistanului de americani, fuga talibanilor și fuga lui Ossama Bin Laden și a fondatorilor Al-Qaida spre ascunzători aleatorii din zona tribală pakistaneză, de la limita Afghanistanului. Era ca și cum l-ar fi umilit pe el însuși. Din anul 2000, crease o fundație umanitară, Ummah Tameer-e-Wau, destinată în principal să ușureze traiul mizer din Afghanistan. În realitate, acest ONG încerca să procure pentru Al-Qaida mijloace non-convenționale pentru a extinde Jihadul contra cruciaților și evreilor, Statele Unite fiind natural inamicul numărul unu.

Ocupația Afghanistanului pusese capăt activității ONG-ului lui Sultan Hafiz Mahmud și, după ce încasase șocul înfrângerii, concepuse marele lui proiect, cel care va arăta într-o manieră răsunătoare că Al-Qaida era la fel de puternică.

Un proiect cu bătaie lungă, după care cel din 11 septembrie nu era decât o acțiune modestă. Luându-și energia din lectura propriilor lui scrieri, voia într-un oarecare fel să stăpânească forța acestor djinni pe care îi regăsim pretutindeni în cultura arabă, ca să facă lumea musulmană stăpâna lumii. El nu ajunsese încă acolo, dar, prin forța tenacității și grație ajutorului mai multor prieteni de-ai lui care gândeau la fel ca el, începuse să-și țină promisiunea făcută lui Ossama Bin Laden.

La plecare, gândind la rece, proiectul lui părea imposibil de realizat, dar deopotrivă putea muta munții din loc. Sultan

Hafiz Mahmud se pusese pe treabă cu o răbdare de furnică și în cel mai mare secret.

I-au trebuit luni întregi înainte să ajungă la un prim rezultat care nu era deloc spectaculos. Totuși, bomba era amorsată și el reperase câțiva simpatizanți plasați în posturi strategice care gândeau ca el și ascultau de aceleași motivații. Acest proiect nu era o ocazie să câștige bani și inginerul pakistanez îi îndepărtase din proiect pe toți cei care au avut tendința să ceară bani: cei care se lăsau cumpărați puteau întotdeauna să cedeze unei supralicitări.

Nu-i mai rămăseseră decât cei puri care, ca și el, urmăreau un ideal.

În drumul lui, fusese chiar obligat să stranguleze cu propriile-i mâini un om care amenința să-i dezvăluie secretul autorităților pakistaneze, dacă Sultan Hafiz Mahmud nu îi dă un milion de rupii. Acesta din urmă îi dăduse întâlnire într-o zonă pustie din Mangalia Hills, la nord de Islamabad. Se dusese cu doi prieteni de încredere și, în timp ce trădătorul era ținut de aceștia, el îl strangulase rugându-se lui Dumnezeu.

Se scurseseră mai mult de doi ani de la angajamentul lui: Sultan Hafiz Mahmud menținea un contact neregulat cu Ossama Bin Laden, dar refuzase mai multe invitații ale Șeicului de a-l vizita într-una din ascunzătorile lui din Waziristan. Nu voia să-și piardă prestigiul, convins că șeful Al-Qaida trecuse la pierderi și promisiunea lui, născută probabil din lirismul religios curent în această regiune a lumii. Fără îndoială că acesta n-avea în ochii lui nicio importanță, Sultan Hafiz Mahmud fiind de altminteri unul din cei mai vechi credincioși. Dacă se angajase la o treabă imposibilă și nu putuse să o îndeplinească, asta nu era un păcat. Doar un exces de exaltare.

Autoritățile pakistaneze nu se ocupau de Sultan Hafiz Mahmud. În urma unor descoperiri compromițătoare în localurile ONG-ului lui din Kabul, americanii, considerându-l ca un susținător al lui Bin Laden, ceruseră să-l interogheze, dar autoritățile pakistaneze rămaseră surde la cererea acestora.

Sultan Hafiz Mahmud știa prea multe lucruri despre programul nuclear militar secret din Pakistan. De aceea, din anul 2002 îi fusese interzis să plece în străinătate, din cauza unor amenințări care îl plasaseră în atenția serviciilor israeliene și americane. Totuși, în interiorul Pakistanului se bucura de o mare libertate. Chiar dacă era înconjurat, la Islamabad, de o protecție discretă, agenții ISI (Serviciile de informații pakistaneze – Interservices Intelligence) nu puteau să-l urmeze pretutindeni, în numeroasele plimbări prin munți, în zonele tribale pakistaneze. Ceea ce-i permitea inginerului nuclear să facă multe călătorii foarte utile… La Islamabad, îi inducea în eroare multiplicând aventurile cu femei… Nimeni nu putea bănui adevărata lui ocupație.

În sfârșit, într-o zi, putuse să trimită un mesager de încredere la Șeic, fixându-i o întâlnire într-un sat izolat din Belucistanul de nord, Ziarat, foarte aproape de frontiera afgană, acolo unde triburile locale combătuseră dintotdeauna puterea centrală pakistaneză. De aceea, pentru această călătorie, își luase măsuri de precauție extraordinare, ca să fie sigur că nu fusese urmărit de agenți ISI.

Aceștia debarcaseră în regiunea Dahra, satul unde, de sute de ani, belucistanezii fabricau arme artizanale. Apoi Sultan Hafiz Mahmud putuse să ajungă, prin diferite mijloace, pe jos, pe catâr și într-un 4×4, la locul de întâlnire.

Ajunsese în mod voit cu câteva ore înaintea Șeicului, profitând ca să-și trimită oamenii să inspecteze împrejurimile, ca să se asigure că nu fusese urmărit. Din fericire, în această zonă pierdută, în afara avioanelor telecomandate americane *Predator*, nu era nicio supraveghere. Ossama Bin Laden se ivi de pe o potecă de capre, pe un cal, escortat de vreo cincizeci de bărbați, garda lui personală, în ținută afgană. De ani întregi nu folosea niciun mijloc electronic de transmisie, recurgând doar la mesageri de încredere.

După ce-l îmbrățișase de trei ori pe Sultan Hafiz Mahmud, prima lui întrebare a fost:

— De ce mi-ai dat întâlnire aici?

— Șeicule, voiam să vă arăt ceva, răspunse pe un ton

misterios inginerul pakistanez.

În timp ce oamenii lui luau poziție de supraveghere a accesului în sat, Ossama Bin Laden îl urmă pe ghidul lui. Îl însoțeau Ayman Al-Zawahiri, mâna lui dreaptă și medicul lui personal, un bărbat tânăr, bine făcut, îmbrăcat în djellaba albă, cu privirea arzătoare, Yassin Abdul Rahman, unul din fiii șeicului orb, Omar Abdul Rahman, închis pe viață în Statele Unite pentru primul atentat asupra World Trade Center din 1993, și Noor, *taleb*-ul cineast. Restul oamenilor lui, înarmați cu puști cu lunetă, RPG-uri și trei SAM 16 cumpărate pe aur (proiectile sol-aer destinate să neutralizeze eventualele elicoptere), erau împrăștiați pe o rază de un kilometru.

Pentru Sultan Hafiz Mahmud era cea mai frumoasă zi din viața sa! Vocea îi tremura de emoție atunci când a început vizita condusă într-un mic atelier instalat într-o casă din piatră de la marginea satului, care servise înainte drept depozit unui negustor de fier vechi care străbătea muntele în căutarea de carcase de vehicule militare reutilizabile.

Ossama Bin Laden nu era un tehnician, de aceea Sultan Hafiz Mahmud se rezumase la explicații foarte simple. Evident că nu era nimic spectacular, dar la flama din privirea Șeicului, inginerul nuclear simțise că îl credea. La sfârșitul vizitei, Ossama Bin Laden întrebase simplu:

— Asta va merge?

— *Inch'Allah*, va merge! promise Sultan Hafiz Mahmud. Tu trebuie să-mi spui unde vrei să lovească.

Ossama Bin Laden, Ayman Al-Zawahiri, Yassin Abdul Rahman și el, se ghemuiseră aproape de cai, în jurul unei tăvi cu ceai, și discutaseră îndelung. De data asta, Noor fusese ținut la distanță. Era vorba de detalii operaționale pe care nimeni nu trebuia să le cunoască.

Dacă ceea ce-i arătase Sultan Hafiz Mahmud lui Ossama Bin Laden era inima acestui proiect, erau și alte aspecte aproape la fel de importante, o logistică complicată care trebuia să rămână complet secretă și să funcționeze ca un mecanism de ceasornic.

Aceasta privea și banii. Mai multe milioane de dolari.

Recrutarea de oameni de încredere, o organizație care să se extindă în mai multe țări. Ayman Al-Zawahiri fusese cel mai entuziasmat. El vedea acolo, în sfârșit, un proiect pe măsura lui. El fusese cel care organizase minuțios atentatele din 11 septembrie 2001 și, de atunci, îi rămăsese apetitul pentru acțiune. Această operațiune, prin complexitatea și obiectivele ei, îl fermeca. Avea puterea să facă dovada că în ciuda unor înfrângeri, Al-Qaida era la fel de pregătită să organizeze o acțiune care va face să tremure lumea.

Timp de ore întregi, golind ceainice după ceainice, întorseseră pe toate fețele aspectele acestui proiect îndrăzneț, scoțând la lumină lacunele și găsind soluții. Ayman Al-Zawahiri jurase că într-un an totul va fi gata.

Noaptea se lăsa atunci când aceștia își terminară discuțiile, dând un nume acestui proiect: „Aurora Neagră”… născut din spiritul poetic al lui Sultan Hafiz Mahmud.

Nu trebuiau să se mai întâlnească decât o singură dată, atunci când partea încredințată lui Ayman Al-Zawahiri va fi pusă la punct. Ceea ce îi dădea timp berechet lui Sultan Hafiz Mahmud să-și termine partea lui de operațiune.

S-au strâns covoarele, s-au adunat plăcintele și s-a golit ceea ce mai rămăsese din ceainice, și Ossama Bin Laden plecă cu oamenii lui.

Nu fusese prevăzut că Sultan Hafiz Mahmud să-l reîntâlnească înainte de îndeplinirea proiectului lui: totul fusese hotărât. Va aștepta vestea bună undeva în munți. Chiar în străfundul acestei regiuni pustii, veștile călătoreau repede, grație caravanelor, ciobanilor, a tuturor celor care se deplasau: contrabandiști, negustori sau simpli țărani.

La despărțire, Ossama Bin Laden fusese deosebit de călduros și cuvintele pe care le pronunțase îi merseseră drept la inimă lui Sultan Hafiz Mahmud.

— Frate, dacă proiectul tău reușește, vei avea dreptul la recunoștința întregii umma (lumi musulmane) și istoria va reține numele tău ca pe cel al unui mare combatant al lui Dumnezeu.

Sultan Hafiz Mahmud privise micuța coloană a lui Ossama

Bin Laden dispărând în spatele unei culmi. Nu-l întrebase niciodată unde se ascundea. Nu poți să divulgi niciodată o informație pe care n-o cunoști, și el era la fel de neîncrezător în ISI ca și în americani, de acum foarte prezenți în această regiune.

Vârful statului pakistanez, președintele Pervez Musharraf, juca un joc dublu. Pe de o parte îi proteja pe islamiști, dar pe cealaltă, pentru a conserva ajutorul financiar american, era câteodată obligat să le livreze câțiva membri din rețeaua Al-Qaida, deja capturați și care lâncezeau în temnițele ISI. Bineînțeles că toată lumea știa asta, dar era admis.

Până acum, nu dăduse decât peștișori. Putea să fie determinat, în circumstanțe grave, să meargă mai departe. În consecință, absolut nimic nu trebuia să conducă la Șeic.

*
* *

Timp de mai bine de un an Sultan Hafiz Mahmud tremurase. Și, miracol, piesele puzzle-ului lui secret se potriviseră perfect unele în altele. Rolul fiecăruia fusese definit cu precizie.

Ziua binecuvântată, marcând sfârșitul pregătirilor, sosise, în sfârșit, acum cincisprezece zile. Din prudență, Șeicul nu se deplasase, lăsându-le lui Ayman Al-Zawahiri și lui Sultan Hafiz Mahmud grija de a face sinteza acțiunilor lor respective.

Nu mai rămânea decât să treacă la acțiune.

Totul avea să înceapă în zori. Iată de ce Sultan Hafiz Mahmud nu se interesa decât destul de puțin de demolarea vaporului care, totuși, fără să știe, avea locul lui în proiect. De îndată ce luase avionul spre Islamabad, cu o seară înainte, nu se mai gândise decât la momentul în care avea să facă în sfârșit joncțiunea cu grupul plecat din Ziarat și să le dea binecuvântarea pentru ultima parte a unei călătorii din care niciunul nu avea să se mai întoarcă. Ce conta: numele lor nu va fi niciodată uitat și vor avea binecuvântarea tuturor adevăraților credincioși până la sfârșitul vremurilor. Allah îi va primi în Sfânta Lui Gardă.

Ei părăsiseră foarte devreme Ziaratul, baza secretă unde li se dezvăluiseră planurile. Dacă Sultan Hafiz Mahmud alesese Belucistanul pentru a-și dezvălui proiectul, este pentru că această regiune, care reprezenta aproape 40 la sută din teritoriul pakistanez, nu număra decât cinci milioane de locuitori, pentru o țară care avea o sută patruzeci! Inospitalieră, populația, grupată în triburi, vorbind doar limba urdu, limba națională, mereu răsculată contra puterii centrale, brăzdată de nenumărate drumuri ducând în Afghanistan sau în Iran, era locul ideal. Chiar comandourile și elicopterele americane nu riscau să se avânte pe acolo. Și, pentru câțiva bani, belucistanezii, contrabandiști și rebeli din naștere, erau gata să ajute pe oricine.

— Deci, când îți aduci nava? întrebă cu insistență responsabilul șantierului.

Plaja din Gaddani era divizată în sectoare în care fiecare patron era responsabil de trei sau patru vapoare. Sultan Hafiz Mahmud aflase numele acestuia de la unul din prietenii lui din Karaci, specialist în metale neferoase.

— Nu știu încă, eludă el. Dă-mi numărul tău de mobil și te voi anunța cu câteva zile înainte.

— Bine. Ce tonaj are?

— Douăzeci de mii de tone.

Belucistanul se strâmbă.

— Nu e foarte mare…

Sultan Hafiz Mahmud îi aruncă o privire disprețuitoare.

— Dacă nu o vrei… Merg puțin mai încolo.

Belucistanezul se calmă imediat.

— Ba da. Ba da, voi face treaba. Dar nu trebuie să ceri un preț foarte mare.

— Vom vedea la momentul potrivit. Te voi anunța cu cinci zile înainte.

— E puțin. Sunt multe nave în acest moment. O vom ancora.

— Nu, zise sec Sultan Hafiz Mahmud. Vreau să fie luată de îndată ce ajunge aici.

— OK, OK, *Sahib*, consimți într-un final comerciantul de fier

vechi.

Sultan Hafiz Mahmud îi întinse mâna, apoi îl îmbrățișă de trei ori, cum era obiceiul la pakistanezi.

— Ne vom revedea peste câteva săptămâni, *Inch'Allah*.

Ca o coloană de furnici, muncitorii belucistanezi se îndreptau deja spre camioanele enorme staționate la liziera plajei, prăbușindu-se sub greutatea primelor hublouri, lemnărie și scaune de pe *Naftomar*. O muncă de ocnaș pentru o sută cincizeci de rupii pe zi (în jur de un euro și jumătate). Nu asigurare, nu pensie, nu îngrijiri medicale.

Sultan Hafiz Mahmud ajunse la Land Rover-ul pe care prietenii lui i-l puseseră la dispoziție la Karaci, cu un permis de intrare în zona militară unde se afla Gaddani. Toată coasta belucistană, odinioară pustie, de la Hawkas Bay la Tomby, aproape de frontiera iraniană, se dezvolta cu toată viteza, grație nevoilor militare pakistaneze. Acum mult timp, Karaci fusese singurul port din țară. De acum, marina pakistaneză crease un port militar la Pasni, aflat la patru sute cincizeci de kilometri la vest de Karaci, cu o bază de submarine. Drumul prăfuit care mergea de-a lungul coastei fusese înlocuit cu o șosea asfaltată și tot țărmul fusese declarat zonă militară interzisă. În curând avea să fie la fel și în Gwadar, aflat și mai la vest, unde Sultan Hafiz Mahmud avea întâlnire la sfârșitul zilei. Deocamdată nu era decât un mic port civil la o sută șaptezeci de kilometri la vest de Pasni, port de legătură pentru bărci cu pânze ce navigau între Iran, Oman sau coasta africană, la distanță în jur de două mii de kilometri. La Gwadar nu se făcea încă niciun control asupra negustorilor îmbarcați sau debarcați. O parte din heroina produsă în Afghanistan se scurgea pe aici.

Sultan Hafiz Mahmud se opri puțin mai departe, în fața unor bordeie mici care ofereau o chestie specială de băut fără alcool și mâncare muncitorilor de pe șantierul de pe plajă, se așeză pe o bancă din lemn și comandă un Pepsi. O femeie în vârstă se apropie imediat de el ca să-i ofere un pachețel cu pudră, extras de venin de calcan din golful Gaddani presupus a vindeca o grămadă de boli. Pakistanezul refuză, dar se lăsă

tentat de o frigăruie din creveți uriași, specialitate din Gaddani. Nu mai voia să se oprească înainte de Gwadar și ar fi dat o avere să fie mai bătrân cu câteva ore! Adresă tăcut o rugăciune pentru ca totul să se petreacă cu bine.

Odată această fază finală îndeplinită, zarurile erau aruncate și operațiunea pe care o urzise de ani întregi îi ieșea complet de sub control. Cel pe care îl va întâlni la Gwadar, Yassin Abdul Rahman, va fi cel care va continua, Allah să-i vină în ajutor!

Contemplă plaja imensă acoperită de pete negre, marea albastră presărată cu nave bătrâne așteptându-și rândul să fie tranșate.

Ce calm.

Încercă un brutal acces de euforie gândindu-se la extraordinara putere pe care o deținea. Dacă totul se petrecea bine, se va reîntoarce a doua zi la Islamabad și nu se va mai mișca de acolo. Un singur lucru îi lipsea: Aisha, amanta lui, de care era despărțit de când nu mai putea să părăsească Pakistanul. Ori, din motive de nemărturisit, ea refuza să revină la Islamabad. Oficial, ca să nu fie arestată la domiciliu.

Ea îi lipsea foarte mult și el visa, pe deasupra, la nenumăratele dăți în care se golise în crupa ei de vis. Nu cunoscuse niciodată o amantă atât de lipsită de inhibiții și care să vină întotdeauna în întâmpinarea dorințelor lui cele mai secrete. Ea mergea să cumpere cele mai frumoase sari din magazinele de lux din Islamabad și ajungea să se pregătească ore întregi înainte să-l întâlnească. Cu corpul uns cu uleiuri parfumate, machiată ca o sultană, epilată ca o fată abia ajunsă la pubertate, avea un corp admirabil de care se servea cu ușurința unei curtezane profesioniste. Doar imaginându-și buzele ei închizându-se în jurul sexului lui, Sultan Hafiz Mahmud aproape că avu o erecție.

El se considera un bun musulman, dar Profetul nu interzisese niciodată folosirea femeilor, ci din contră.

Tulburat, privi în jurul lui, ca și cum o creatură de vis avea să se materializeze pe plajă, ca în povești, dar nu o văzu

decât pe bătrâna vânzătoare de băuturi magice și furnicile încărcate cu fiare vechi. Visase destul. După ce lăsă douăzeci de rupii pe tejgheaua de lemn, reluă drumul care ducea la șosea. Ca să evite zona militară, trebuia să se întoarcă până la Hub Chawki ca să ajungă la Bela, la o sută optzeci de kilometri spre nord, de unde va coti spre vest pe drumul care se strecura între Makranul central și Makranul de coastă. Un drum care străbătea un peisaj arid, traversând o regiune abia populată. Se așeză din nou la volanul Land Rover-ului transformat în cuptor. Erau aproape patruzeci de grade Celsius. Cu toate geamurile deschise reluă drumul spre Karaci. După câțiva kilometri, chiar înainte să ajungă la Ghulam Wadera și să iasă din șoseaua de coastă, remarcă o mașină ce ieșea de pe unul din șantiere pentru a lua aceeași direcție ca și el. La început nu-i dădu atenție, dar neîncrederea lui i se deșteptă atunci când coti și ea în direcția Hub Chawki.

Ca să aibă inima împăcată, ajuns la Hub Chawki o luă la dreapta, ca și cum s-ar fi întors la Karaci, apoi se opri după un kilometru la o stație de benzină. Mașina maro, marcă japoneză, trecu prin fața lui și el putu să vadă doi bărbați la bord. Cu plinul făcut, făcu stânga-mprejur luând-o din nou spre nord. După un sfert de oră, văzu ivindu-se în oglinda retrovizoare mașina maro, care depășea un camion făcând semne lungi cu farurile.

Pulsul lui Sultan Hafiz Mahmud se acceleră brusc. Părăsind locuința lui din cartierul F8 din Islamabad, n-avusese impresia că e urmărit. La Karaci nici atât. Totuși, cei doi bărbați din mașina maro nu puteau să fie decât agenți ISI, care îl supravegheau ca să dea socoteală guvernului pakistanez. Și nu interveneau atâta timp cât nu încerca să părăsească țara.

Îi subestimase pe cei de la ISI.

Îi confiscaseră pașaportul, dar pentru a merge la Belucistan nu avea nevoie de el. Își spuse cu amărăciune că într-o bună zi îi vor da dreptate și, ca ghidul lui spiritual, doctorul Abdul Qadeer Khan („Tatăl” bombei atomice pakistaneze, Pakistanul fiind o putere nucleară din 1998), îl vor acoperi discret de

onoare. Va rămâne alături de toți cei care contau în Pakistan. Știa ce se ascunde în inima lor: o ură profundă pentru „aliatul” american și un respect fără măsură pentru Șeic, Ossama Bin Laden, Spada Islamului. Toate declarațiile oficiale, cu mâna pe inimă, în favoarea Americii, nu erau decât piese destinate să recolteze câțiva bani, arme F-16 sau transferuri de tehnologie.

Pakistanul va fi întotdeauna de partea Islamului.

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Mașina maro rula la o distanță considerabilă de el, cu aceeași viteză. Pentru moment, prezența lor nu-l neliniștea. Poate că nu-l vor urmări decât până la Gwadar. Ieșea din discuție să meargă acolo la întâlnire cu cei doi agenți pe urmele lui. Îi era interzis să pună în pericol operațiunea „Aurora Neagră” printr-o indiscreție… Conducând, luă telefonul Thuraya (telefon prin satelit) pus pe scaunul pasagerului și formă unicul număr avut în memorie.

În această regiune, era singurul mijloc de comunicare. Evident, americanii ascultau tot și puteau localiza apelurile, dar în cazul lui, nu era grav.

O voce se auzi din aparat, cu un ușor zgomot de fond.

— *Aiwa?* (Da?)

— Yassin?

— *Aiwa*.

Egiptean, interlocutorul lui vorbea mai bine araba decât urdu sau patchou. Un bărbat tânăr, care nu se gândea decât să ducă jihadul până la limita lui extremă: moartea. O moarte acceptată cu veselie și chiar aleasă.

— Eu sunt, zise Sultan Hafiz Mahmud, care nu voia să-și dea numele pe Thuraya. Ați plecat la ora stabilită?

— *Aiwa*, confirmă Yassin Abdul Rahman.

— Totul e în regulă?

— *Aiwa*.

— Prietenii noștri sunt acolo?

— *Aiwa*.

Nu era expansiv, neavând nici el încredere în Thuraya.

— Unde sunteți?

— Vom ajunge la Kalat. Nu mergem foarte repede,

deoarece drumul e foarte rău.

De la Ziarat la Kalat, drumul era de fapt înspăimântător, traversând un lanț muntos pustiu. Apoi, de la Kalat până la Bela, era RCD highway, mult mai bună.

La Bela, cei care erau plecați din Ziarat luau ca și el drumul ce șerpuia printre cei doi Makran, folosit mai ales de microbuze și de camioanele care mergeau în Afghanistan.

Sultan Hafiz Mahmud prevăzuse că va aștepta la Gwadar până la sfârșitul zilei, asta nefiind o problemă majoră.

— Curaj, lansă el în Thuraya, și eu sunt pe drum. Pe deseară. *Inch'Allah*.

Tăie comunicarea și lăsă Thuraya pe scaunul pasagerului. Șoferii ajungeau mai greu la Gwadar, dar totul părea pornit bine. Cea mai periculoasă era traversarea Kalatului, unde trupele de la Corpul de Frontieră erau zeloase, extorcând șoferii de camioane și arestând câțiva pești mici din Al-Qaida, pentru ca guvernul pakistanez să poată să-i scoată din rezervele lui de „teroriști" de fiecare dată când trebuia să-i satisfacă pe americani.

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Mașina maro era tot acolo. Sultan Hafiz Mahmud avu timp de câteva secunde o idee nebunească: să se oprească și să meargă la agenții ISI să le ceară, în numele Islamului, să facă stânga-mprejur. Dar dacă dădea peste necredincioși, n-ar fi făcut decât să le ascută neîncrederea… încetini: un enorm camion Bedford vopsit într-un verde țipător, cu acoperișul încărcat cu vreo douăzeci de pasageri agățându-se de bine, de rău de baloții lor, ținea mijlocul drumului, ridicând în spate un nor de praf acru. Era atât de mult aplecat spre dreapta, că Sultan Hafiz Mahmud se întrebă dacă nu se va răsturna în șanț!

Reuși să-l depășească cu claxoane furioase, insultându-l pe șofer în treacăt. Cinci persoane se înghesuiau în cabina ale cărei portiere din tablă fuseseră înlocuite cu uși din lemn sculptate intens cu desene multicolore. Șoferii de camioane pakistanezi erau eleganți, camioanele lor – singurul lor bun – decorate ca pomii de Crăciun.

Cu două roți pe acostament, Sultan Hafiz Mahmud reuși în

sfârșit să revină, atingând botul camionului al cărui șofer nici nu clipi. Timp de câteva secunde crezu că scăpase de urmăritori. Din păcate aceștia făcură aceeași manevră și se iviră din nou în fața botului camionului Bedford. Sultan Hafiz Mahmud strânse din minți și invocă cerul în termeni murdari. Nu putea să ajungă la Gwadar târându-i după el pe cei doi funcționari încăpățânați.

Cu riscul de a arunca în neant trei ani de eforturi.

Acest grăunte de nisip trebuia îndepărtat.

Doar că, venind cu avionul de la Islamabad la Karaci, nu era înarmat și nici nu se gândise să ceară o armă celor care îi dăduseră Land Rover-ul. Desigur, în Belucistan nu era foarte dificil să-și procure o armă, un Kalașnikov fiindu-i la fel de indispensabil ca o periuță de dinți, dar nu avea niciun contact în regiunea pe care o traversa și, nefiind belucistanez, ar fi trezit curiozitatea localnicilor dacă ar fi vrut să-și procure o armă.

Nu-i rămânea decât o soluție: să-i elimine definitiv pe cei doi agenți ISI înainte ca aceștia să afle ce anume venise el să facă în acest colț pierdut de lume. Din nou îl invadă un val de mândrie gândindu-se la convoiul care cobora în acest moment spre Gwadar, ce avea în frunte un adevărat combatant al jihadului, care urma să poarte războiul contra inamicilor lor, cruciații și evreii. Lacrimi de emoție îi tulburară vederea.

Dacă ar fi avut forța fizică, i-ar fi sugrumat cu propriile-i mâini pe cei doi urmăritori. A omorî în numele lui Dumnezeu nu era un păcat, ci o acțiune sacră.

Atâția oameni, infideli și combatanți ai lui Allah, vor muri în curând, încât cele două morți nu vor reprezenta decât o picătură minusculă într-un ocean de sânge.

Capitolul II

Yassin Abdul Rahman, înghesuit între șoferul camionului Mercedes multicolor și un tânăr belucistanez cu turban alb și

ținută de camuflaj, *chamiz-charouar*, cu pieptul acoperit cu cartușiere și cu o pușcă veche Lee-Enfield pusă vertical între genunchi, privea fix drumul. De la plecarea din Ziarat, nu schimbase niciun cuvânt cu oamenii lui care nu vorbeau decât un dialect belucistan, amestecat cu urdu, o persană iraniană și patchou. În capul convoiului rula un Land Rover plin ochi cu combatanți ai *Nawar*-ului (Șefului de trib) Jamil Al Bughti, șeful uneia din cele trei mari triburi din Belucistan.

Acesta din urmă, așa cum se cuvenea, se afla în acest prim vehicul, pentru cazul în care ar fi întâlnit membri ai triburilor, animați de intenții rele. Pe deasupra, douăzeci de războinici cu armamentul amestecat – neposedând încă Kalașnikovuri – dar reputația de *Nawar*, războinici ai șefului de trib Bughti, le asigura o protecție eficace. Atletic, surâzător, vesel, foarte frumos cu mustața lui de mușchetar și părul dat pe spate, Jamil Al Bughti nu purta turbanul tradițional, mulțumindu-se cu o cămașă albă cu mâneci lungi, asortată cu o vestă verde și un *charouar* de un alb orbitor. Yassin Abdul Rahman se căsătorise cu o infidelă, o suedeză, fără ca măcar aceasta să se convertească la Islam, și respecta puțin principiile religioase. Bea, fuma și îi privea cu un aer ironic pe talibani și principiile lor riguroase. De altminteri, în Belucistan femeile nici măcar nu-și ascundeau fața. Se ferise să-i divulge șefului de trib natura mărfurilor transportate în camionul Mercedes. Chiar dacă era războinic în suflet, ca toți cei din Belucistan, obișnuiți cu o viață dificilă în această țară austeră unde se trăia încă mult din vânătoare, nu era un islamist radical. Ca toți cei din Belucistan, odată cuvântul dat, se lăsa omorât pentru a și-l respecta. Contra sumei modice de douăzeci de mii de dolari plătiți în avans, el acceptase să însoțească două camioane ce se presupunea că ar conține arme și heroină rafinată, încărcătură obișnuită în regiune.

Mercedes-ul în care se afla Yassin Abdul Rahman fiind ermetic acoperit cu prelată și păzit douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, era imposibil de ghicit ce încărcătură avea. Cât despre vehiculul care îl urma, un camion Kamaz, acesta transporta vreo douăzeci de bărbați, înghesuiți pe

bănci din lemn, buimaci de oboseală. Oficial erau emigranți ce căutau să ajungă într-o țară mai primitoare. Nu vorbeau nici baloutche, nici pachtou și nu comunicau cu războinicii din escortă. Nici măcar între ei nu vorbeau. Aproximativ jumătate din ei erau sosiți din Afghanistan cu Yassin Abdul Rahman. Erau arabi, apropiați de Al-Qaida, veniți din Iordania, din Arabia Saudită sau din Irak. Câțiva fuseseră antrenați la Bagdad să conducă mașini încărcate cu exploziv care se aruncau în fiecare zi asupra comisariatelor sau clădirilor oficiale, sau mai plecau în căutarea unui convoi american pentru a exploda în el, în urma unei căutări care dura câteodată ore întregi. Sufletul lor era foarte călit, ei nu se temeau de moarte, ci, din contră, o chemau prin toate legămintele lor, numai ca ea să servească intențiilor lui Allah, Atotputernicul și Milostivul.

Atunci când nu dormeau, se rugau ca niște mori de rugăciune stricate, cu creierul gol. Șeicul le spusese să se supună lui Yassin Abdul Rahman și ei se supuneau orbește ordinelor lui.

Al doilea grup sosea din Pakistan, condus de un fost zidar de douăzeci și opt de ani, Gul Hasan, membru al grupului extremist pakistanez *Lashkar-e-Jhangvi*, specializat în atacurile moscheilor șiite. Unii dintre ei luptaseră în Kașmir și în Afghanistan pentru eliberarea musulmanilor de necredincioși. O operațiune suicidară era considerată pentru ei ca un „bilet pentru paradis”.

Grupul lor fiind parțial finanțat de Al-Qaida, ei nu au avut dificultăți la recrutare, cu atât mai mult cu cât mulți dintre ei erau căutați de autorități pentru că participaseră la un atentat contra președintelui pakistanez Pervez Musharraf. Aceștia nu știau unde mergeau și ce li se cerea, dar se supuneau. Nevorbind decât urdu și de abia câteva cuvinte în arabă, ei se închideau într-o tăcere aspră.

În spatele camionului lor, un al doilea Range Rover încheia coloana, echipat cu o mitralieră de 14,5 mm, recuperată de pe un T-72 sovietic cu câțiva ani în urmă. Nu avea decât patru cutii de muniție, de aceea *Nawar*-ul recomandase să nu se

folosească de ea decât cu zgârcenie.

Yassin Abdul Rahman își aruncă privirea pe un Rolex fals și tresări. Pierdut în gânduri, lăsase să treacă o oră de la a treia rugăciune Asr. Desigur că jihadul permitea derogații, dar lupta nu începuse încă. Se întoarse spre șoferul belucistanez și lansă:

— Oprește! Este ora Asr.

Docil, șoferul apăsă lung pe claxon și făcu semne cu farurile. Range Rover-ul din capul coloanei încetini. Yassin Abdul Rahman căută din priviri un loc pentru a se opri. Drumul o lua printre două ziduri de makran, un fel de cărbune negru cenușiu, cu vârfuri la aproape două mii de metri, fără un fir de iarbă, modelat odinioară de natură într-o țară în care nu mai ploua, cu creste ascuțite ca dinții unui dragon gigant. Nimeni nu trăia acolo, chiar și iepurii fugeau din această zonă lipsită de apă și fără viață.

În sfârșit, un refugiu pietruit apăru după o curbă și Range Rover-ul din capul coloanei se opri, urmat de celelalte trei vehicule.

Bărbații săriră pe pământ, întinseră covoarele de rugăciune, orientându-se în direcția Mecca. Nu era foarte cald, dar acest ecran negricios era înăbușitor. Nu se zărea nici măcar o pasăre! Yassin Abdul Rahman îngenunche pe covorașul de rugăciune cârpit și găurit pe care nu-l părăsea niciodată și se prosternă, rugându-se pentru succesul misiunii lui. El știa despre ce era vorba. Chiar se lăsase fotografiat înainte de plecare în fața celor care-l escortau. Fotografia rămăsese în posesia lui Ossama Bin Laden. După succesul misiunii lui, ea va fi trimisă familiei sale și venerată ca o icoană... Proba participarea lui la cea mai spectaculoasă operațiune lansată de Al-Qaida de la crearea ei.

O operațiune care-i va face să tremure de groază pe inamicii lor și care va umple de bucurie inimile milioanelor de credincioși. Chiar și trădătorul Pervez Musharraf va fi obligat să se bucure, aceasta constituind prețul pe care va trebui să-l plătească.

Odată rugăciunea terminată, toți se ridicară. Unii

începuseră să mănânce pepene verde sau să bea apă rontăind orez. Rulau deja de patru ore. Războinicii *Nawar*-ului, ghemuiți, cu pușile strânse între genunchi, impasibili sub turbanele lor, păreau niște statui... Șeful lor, Jamil Al Bughti, se apropie de Yassin Abdul Rahman.

— Mai avem încă mult de mers, anunță el. Nu trebuie să pierdem vremea.

Șoferii verificară pneurile și convoiul o porni din nou la drum. Era imposibil să meargă cu mai mult de șaizeci de kilometri la oră pe drumul prăfuit și plin de gropi. Din când în când se încrucișau cu câte un camion cu frontonul vopsit țipător, arcurile sale strivindu-se de prea mare greutate, sau cu câte un autobuz din care jumătate din pasageri erau înghesuiți pe acoperiș cu bagajele lor. Sau cu vreo caravană liniștită de cămile ce înainta pe marginea drumului. În satele rare traversate, câțiva belucistanezi, ghemuiți, păreau încremeniți pentru eternitate. Peisajul era de o monotonie sinistră, cu crestele lui ascuțite și negricioase și lipsa lui de vegetație...

Yassin Abdul Rahman desfăcu o hartă pe genunchi: nu vor ajunge înainte de ora nouă seara la Gwadar.

*

* *

Sultan Hafiz Mahmud traversa localitatea Turbat și se îndrepta acum spre sud. Oboseala făcea să-i zboare volanul între mâinile umede de sudoare. Mai avea ceva mai mult de o sută cincizeci de kilometri până la Gwadar. Avea de ales între două itinerare. Drumul normal până la Suntzar, o acoperire mai bună, sau o scurtătură pe care trebuia să o ia la Piri Chat, un drum care cobora drept spre sud, dar care era foarte prost. Spatele îl făcea să sufere. Conducea ca un robot, cu urmăritorii tot în spatele lui. Și ei ar fi trebuit să-și facă plinul la combustibil înainte să apară din nou pe urmele lui.

De câtăva vreme îl obseda o întrebare: acești agenți ISI oare aveau și ei Thuraya?

Dacă așa stăteau lucrurile, era aproape prea târziu să-i

elimine. Puteau să ceară ajutor la Gwadar unde ISI dispunea cu siguranță de o antenă. Și operațiunea „Aurora Neagră” era în pericol. Convoiul lui Yassin Abdul Rahman ajungea după el, pe același drum, și urmăritorilor lui nu le va fi greu să-l repereze. Până acum ei nu știau nimic despre intențiile lui, urmărindu-l automat. Dar de îndată ce vor zări cele două Range Rover și cele două camioane, vor raporta descoperirea lor celor de la centru, dacă dispuneau de un mijloc de comunicație. Și asta ar fi catastrofal.

Atunci ar fi fost imposibil să continue a doua parte a călătoriei, prevăzută pe mare. Relevau astfel înmatricularea vaporului și interogând escorta belucistaneză, vor afla punctul de plecare al caravanei.

În plus, de la baza maritimă din Plasni, marina pakistaneză putea ușor să inspecteze o navă cu pânze ce se târa cu opt noduri la oră. Bucuria de a-l întâlni în curând pe Yassin Abdul Rahman era umbrită de prezența obsedantă a celor doi agenți din spatele lui. Ziua începea să scadă și Sultan Hafiz Mahmud nu găsise încă o soluție pentru a scăpa de urmăritori.

Și dacă aveau și Thuraya, era deja prea târziu, își repeta inginerul, turbând de furie că nu avea la el o armă... Și-ar fi pus mașina de-a latul drumului și i-ar fi doborât pe cei doi care-l deranjau.

Deodată, după un viraj, zări marea în depărtare și inima începu să-i bată mai repede. Mai era lumină încă în jur de două ore. Conducând, începu să construiască un plan.

*

* *

Uthai Amirali și Hussein Aqqani, cei doi agenți ISI, nemaiputând de oboseală, așteptându-se în fiecare clipă la ceea ce vehiculul lor înzestrat cu antenă de către ISI la Karachi să-și dea suflarea de pe urmă. Bineînțeles că colegii lor le dăduseră mașina cea mai coaptă din parcul auto! Ei nu se gândeau că vor ajunge prea departe cu ea. Bărbatul pe care-l urmăreau, Sultan Hafiz Mahmud, nu avea decât o mică geantă de voiaj și nu avea mare lucru de făcut în Belucistan.

Atunci când îl văzuseră oprind la șantierul naval din Gaddani, crezuseră că e la capătul unei călătorii. Pakistanezul venise acolo cu siguranță ca să încheie o afacere.

Surpriza lor fusese imensă văzându-l plecând din nou spre Bela și apoi spre vest.

Unde naiba putea să meargă?

Aveau la ei bani doar cât să plătească benzina și nicio haină de schimb. Și niciun mijloc de comunicare. Nu se dădea Thuraya decât pentru afaceri serioase și agenților mai mari în grad ca ei. Era pentru prima oară când se deplasaseră atât de departe în Belucistan.

— La Gwadar, avansă Uthai Amirali, vom putea telefona și să facem o dare de seamă.

Hussein Aqqani, care murea de sete, bombăni:

— Vom putea și să bem și să mâncăm! De ce nu-l depășim ca să-l arestăm? Are nevoie de permis special ca să vină aici.

Înspăimântat, Uthai Amirali protestă.

— Este un om important... Nu putem face așa ceva. Ne va conduce undeva.

— Crezi că n-a văzut că-l urmărim? i-o întoarse partenerul lui. Probabil că e suspicios.

— Cu siguranță că a venit aici pentru o întâlnire, remarcă judicios Uthai Amirali.

Deja și întrevedea posibilitatea unei prime, dacă se întorcea cu ceva interesant la Karachi. În fața lor, Land Rover-ul cobora valvârtej spre marea care bara orizontul la sud. Ultimele masive ale sinistrului Makran lăsau loc unui peisaj puțin mai verde. Vor ajunge în curând la Gwadar.

*

* *

O baracă mică din lemn, pe marginea drumului, oferea băuturi reci, plăcinte, butelii de combustibil sau gas-oil. Chiar dacă nu era decât la câțiva kilometri de Gwadar, ai fi crezut că te afli în plin deșert. Sultan Hafiz Mahmud privi drumul care o lua printre cele două masive muntoase. Într-o oră se făcea noapte și deja munții luminați de apusul de soare luau

tente magnifice, aproape feerice.

Așezat pe o bancă, cu gâtlejul uscat, își bău Pepsi-ul dintr-o înghițitură. La două sute de metri distanță, mașina care-l urmărea se oprise, după ce traversase Gwadar în urmărirea sa. Nici măcar nu fusese până la port, ca să nu dea indicații urmăritorilor lui, oprindu-se numai ca să facă un ultim plin de combustibil. În timp ce umplea rezervorul, îl sunase pe Yassin Abdul Rahman de pe Thuraya și întrebă:

— Unde ești, fratele meu?

— Foarte departe! îi răspunse egipteanul. Poate la încă o oră de mers. Tu?

— Eu am ajuns deja, dar vin în fața voastră. Când drumul iese din munți, e o platformă și, pe dreapta, o cabană din lemn. Mașina mea e oprită în fața ei. Este un Land Rover. Opriți-vă când mă veți vedea.

Yassin Abdul Rahman păru surprins.

— Să ne oprim? Dar nu acolo…

— Îți voi explica, îi răspunse tranșant pakistanezul, înainte să închidă.

Nu te întinzi la conversație la telefonul ascultat. Bineînțeles, grație GPS-ului, îl puteau localiza, la fel și pe interlocutorul lui, dar dacă o anchetă avea loc, va fi prea târziu…

Odată planul făcut o porni din nou la drum, cu cei doi curcani pe urmele lui, luând drumul pe care venise.

Acum număra minutele, cu stomacul strâns, așteptându-se fără încetare să vadă mașini de poliție sosind din Gwadar, sunate de cei doi agenți ISI.

Era momentul cel mai periculos. Știa că oamenii *Nawar*-ului Jamil Al Bughti nu se vor opune agenților statului pakistanez. Nu fuseseră plătiți pentru asta. Ori el nu mai putea să dea înapoi. Baza de unde plecase convoiul lui Yassin Abdul Rahman nu mai exista, fiind distrusă de explozibil. De altminteri, începând cu momentul în care convoiul luase direcția Gwadar, nu se mai punea problema să schimbe *modus operandi*. Diferitele elemente ale operațiunii „Aurora Neagră” se îmbucau unele în altele ca un puzzle. Cel mai mic contratimp deregla tot mecanismul.

Foarte departe, muezinul unei moschei lansă un strigăt ascuțit și Sultan Hafiz Mahmud îngenunche imediat pe solul pietruit. Se prosternă spre vest, acolo unde se afla Mecca, rugându-se din tot sufletul.

Atunci când se ridică, un zgomot de motor îl făcu să întoarcă privirea spre ieșirea din defileu. Mai întâi nu distinse cele patru vehicule, într-atât culoarea lor se confunda cu cea a munților. Odată soarele apus, muntele își reluă tenta negricioasă. Un camion venind dinspre Gwadar trecu prin fața cabanei, prăbușit sub un munte de bagaje pe care stăteau atârnați câțiva coate-goale cu turbane. În Belucistan transporturile în comun erau rare. Sultan Hafiz Mahmud privi pentru a suta oară mașina maro, oprită la două sute de metri de el. Ocupanții ei păreau decișI să nu-l slăbească. Înaintă în mijlocul drumului pentru ca șoferul din Range Rover din capul convoiului să-l zărească. De îndată ce se apropie, distinse în spatele parbrizului barba căruntă a *Nawar*-ului Jamil Al Bughti de lângă șofer. Vehiculul părăsi drumul ca să se oprească, acolo, urmat de două camioane, un Mercedes cu prelată dintr-o pânză groasă verde, cu trei bărbați în cabină. Aceștia nu purtau turban, dar aveau bărbi stufoase. Unul din cei trei bărbați era Yassin Abdul Rahman.

Erau ei, combatanții jihadului, cei care juraseră să moară pentru a-i învinge pe inamicii lui Dumnezeu... Yassin Abdul Rahman coborî, cu barba-i neagră cenușie de praf, și veni să-l îmbrățișeze pe Sultan Hafiz Mahmud, ca doi frați ce se regăseau după o foarte lungă despărțire.

— Ce se întâmplă, frate? întrebă egipteanul. E vreo problemă? Nu mergem la Gwadar?

— Ba da. Trebuie să vă îmbarcați în seara asta, confirmă pakistanezul. Dar am fost urmărit din Karachi.

— Urmărit! De către cine?

Egipteanul păli se și privirea i se stinse. Sultan Hafiz Mahmud îl liniști punându-i mâna pe umăr.

— Agenți ISI, dar mă gândesc să rezolv problema. Urcați în mașini și nu mișcați.

Nawar-ul belucistanez sări la rândul lui din mașină și merse

spre Sultan Hafiz Mahmud, cu barba în față și trăsăturile trase de oboseală. Trei bărbați îl escortau, acoperiți cu cartușiere pentru bătrânele lor arme Lee-Enfield. Unul dintre ei purta în tocul de pânză prins de umeri mai multe rachete de RPG7 și un lansator deja armat cu o rachetă.

Instantaneu, Sultan Hafiz Mahmud întrevăzu soluția problemei lui.

— Ce se petrece? întrebă Jamil Al Bughti, intrigat de această haltă neprevăzută.

Sultan Hafiz Mahmud întinse brațul spre mașina oprită puțin mai departe.

— Concurenți, răspunse el sobru. Cred că vor să ne cauzeze probleme. Vreau să-i sperii.

Se apropie de războinicul cu RPG7 și îi ceru în patchou:

— Dă-mi RPG7 al tău.

Pentru țăranul frustrat obișnuit să se supună ordinelor, acest bărbat era sub protecția *Nawar*-ului lui, deci nu era un inamic. Docil, își dădu jos de pe umăr lansatorul de rachete armat și i-l întinse lui Sultan Hafiz Mahmud.

Acesta se îndepărtă puțin, apoi, punând lansatorul de rachete pe spate, trecu arătătorul în cercul metalic care ținea cuiul de securitate al rachetei antitanc. Îl smulse dintr-o mișcare scurtă. Apoi fixă tubul pe umăr și se deplasă încet, pentru ca flama propulsiei să nu ardă pe nimeni. Încadră apoi mașina în vizorul rudimentar, aplecând puțin tubul ca să fie sigur că nu ratează ținta. Aceste instrumente aveau tendința să tragă puțin mai sus.

Jamil Al Bughti îl privea intrigat, convins că nu va trage.

Sultan Hafiz Mahmud ajustă vizorul. Mai întâi se gândise să se apropie de mașină, dar risca să fie văzut de ocupanții ei și aceștia să fugă. Și în Gwadar era imposibil să acționeze sub privirile celor de pe stradă. Apăsă cu un deget ferm pe detentă, afundând-o complet. Racheta plecă cu un șuier și o flamă roșie, lăsând o urmă luminoasă în spatele ei. În mai puțin de două secunde, mașina explodă într-o enormă explozie portocalie. Sultan Hafiz Mahmud îi dădu înapoi lansatorul gol războinicului belucistanez. *Nawar*-ul în interpelă

furios.

— De ce ai făcut asta?

— Ca să evit problemele, zise pur și simplu pakistanezul. Pentru tine și pentru mine.

Scoțând un teanc de bani din buzunar, îi întinse două bancnote de câte o sută de dolari proprietarului RPG7 ca să poată să-și cumpere o altă rachetă.

Mașina ardea, degajând un fum gros și negru. Nimeni nu ieșise din mașină și cele două mii de grade provocate de explozia rachetei nu lăsau nicio șansă ocupanților ei.

— Ar fi trebuit să-mi spui să intervină oamenii mei, sugeră Jamil Al Bughti nemulțumit. Ei i-ar fi neutralizat până la plecarea ta.

— Nu voiam să-ți provoc probleme, răspunse ipocrit Sultan Hafiz Mahmud. Problema este rezolvată. Putem să plecăm. Mergi până în port. La vest de jetela principală e un debarcader din lemn. O barcă mare de douăzeci și cinci de metri trebuie să fie acolo. Vă voi ajunge foarte repede, *inch'Allah*.

Fără să mai spună vreun cuvânt, *Nawar*-ul se urcă în Range Rover. Pus în fața faptului împlinit, nu mai putea să reacționeze. Când trecu prin fața mașinii, ea continua încă să ardă. Se întâmpla frecvent ca traficanți de droguri să se răfuiască cu Kalașnikovuri, dar nu voia să fie amestecat în acest gen de reglări de conturi. De îndată ce va fi îmbarcată încărcătura pe care era însărcinat s-o protejeze, se va întoarce la fieful lui din Dera Bughti.

*

* *

Sultan Hafiz Mahmud se apropie de mașina în flăcări și aținti stingătorul pe focarul principal. A trebuit să folosească tot conținutul stingătorului ca să stingă incendiul. Din bătrâna mașină japoneză nu mai rămăsese decât carcasa înnegrită și, în interior, două forme răsucite și carbonizate. Căldura era încă atât de puternică încât ieșea din discuție să bagi mâna înăuntru… Cu un baston, pakistanezul începu să exploreze în

față, între volanul redus la un fir de metal și carcasele scaunelor, căutând ceea ce ar fi putut rămâne dintr-un Thuraya.

Nu găsi nimic. Sau cei doi bărbați nu aveau în dotare așa ceva, sau fusese topit de flăcări. Abandonându-și extinctorul gol, se întoarse în Land Rover. Baraca în care-și potolise setea își închisese obloanele din lemn. Nu proprietarul acesteia îi va cauza probleme. Se îndepărtă în direcția Gwadar. Noaptea căzuse complet și el se afundă în întuneric îndreptându-se spre port. Ceea ce nu fusese încă, acum cinci ani, decât un minuscul port de pescuit, liniștit, cu un câmp vag amenajat ca să servească drept aeroport, se mărise cu toată viteza grație portului comercial în construcție. În curând și militarii se vor instala acolo, ca și la Pasni. Cu cât te îndepărtai de India, cu atât erai mai în siguranță.

Apropiindu-se, zări cele două camioane staționând pe dig. Cele două Range Rover ale *Nawar*-ului Al Bughti dispăruseră. Sări din mașină neliniștit. Yassin Abdul Rahman îl întâmpină și îl liniști imediat.

— *Nawar*-ul este plecat să se odihnească. Va dormi aici. Te invită să-l însoțești, dacă vrei. E acolo, la capătul jetelei.

Și arătă spre un turban, ghemuit în umbră, cu pușca între genunchi.

— Unde este încărcătura? întrebă pakistanezul.

— Așteptăm o macara, explică Yassin Abdul Rahman. Căpitanul a plecat după ea. De îndată ce încărcătura va fi la bord, ia drumul mării.

Sultan Hafiz Mahmud făcu un calcul rapid. Când soarele se va ridica mâine, barca, chiar dacă mergea doar cu opt noduri, va fi ieșită bine din apele teritoriale pakistaneze unde risca tot timpul un control. După asta riscul era mult mai limitat. În această zonă a Oceanului Indian, erau rareori oprite nenumăratele bărci care circulau între Cornul Africii, Oman, Golful Persic, Iran și coasta pakistaneză.

Întoarse capul, alertat de un zgomot de șenile. Căpitanul, un mustăcios voinic cu ochii adânciți în orbite, un omanez foarte credincios care frecventase mult timp moscheile din

Sharjah, revenea însoțit de o mică macara montată pe șenile care înainta într-un zgomot infernal. Se apropie de Sultan Hafiz Mahmud și îl anunță:

— Vrea treizeci de mii de rupii pentru încărcare. E scump.

— Nu mai discutăm, lansă dintr-odată nervos pakistanezul. Să înceapă imediat. Eliberează camionul.

Întors spre Yassin Abdul Rahman, ordonă:

— Să scoată prelata exterioară.

Egipteanul dădu ordinul mai departe și, imediat, mai mulți bărbați dădură la o parte prelata verde a Mercedes-ului, descoperind o paletă de trei metri lungime, pe care se odihnea un paralelipiped înalt de aproximativ un metru, ascuns sub o altă prelată din plastic negru. Căpitanul bărcii fusese avertizat: era vorba de arme pentru frații ce luptau contra inamicilor lui Dumnezeu în Cornul Africii. În câteva minute, oamenii lui Yassin Abdul Rahman trecuseră cablurile de oțel pe sub paletă. Motorul macaralei mugi, scuipând un fum albastru, și cablurile se întinseră. Încet, paleta și încărcătura ei decolară din Mercedes, balansându-se la doi metri de sol. Fascinat, Sultan Hafiz Mahmud nu putea să-și dezlipească ochii de la ea. Concretizarea unui vis nebun ce-i luase trei ani să-l realizeze.

Din nou șenilele scârțâiră și macaraua se apropie de barcă, ducând încărcătura către un panou mare din cala dreptunghiulară deschisă în mijlocul punții. Mai mulți bărbați coborâră în interior ca să ghideze încărcătura care dispăru încet în măruntaiele bărcii. Cablurile se ridicară și macaraua se retrase, ca o insectă stângace. Odată primite cele treizeci de mii de rupii, șoferul macaralei plecă în marșarier și zgomotul motorului său în doi timpi se îndepărtă în noapte. Un vânt călduț sufla dinspre mare, stelele străluceau. Echipajul bărcii puse capacul calei, fixând deasupra o prelată impermeabilă.

Sultan Hafiz Mahmud era gâtuit de emoție. Se apropie de Yassin Abdul Rahman și zise cu voce joasă:

— Nu ne vom mai revedea, frate. Din păcate ție îți revine să îndeplinești voia lui Dumnezeu.

— O voi face, promise egipteanul cu o voce fermă. Chiar dacă aș mai trăi zece mii de ani n-aș putea să-ți mulțumesc îndeajuns pentru ceea ce ai făcut.

— Îmi va mulțumi Dumnezeu, îi replică pakistanezul. Prin sângele și sufletul meu, voi fi întotdeauna alături de voi. Înainte să se îmbarce, aș vrea să-i salut pe martirii noștri.

— Vor fi mândri, replică Yassin Abdul Rahman, îndepărtându-se în întuneric.

Sultan Hafiz Mahmud se plasă lângă pasarela din lemn ce lega barca de ehei. Unul câte unul, oamenii lui Yassin Abdul Rahman se iveau din întuneric, purtând fiecare un balot mic. Unii dintre ei nu puseseră niciodată piciorul pe vreun vapor, ei nu știau unde mergeau și ce vor face.

Primul se prezentă la pasarelă și Sultan Hafiz Mahmud îl îmbrățișă îndelung, de trei ori înainte să-i murmure un verset din Coran. Viitorul martir trecu parapetul și dispăru prin trapa ce ducea în partea din spate.

Și tot așa, în liniștea tulburată doar de *teuf-teuf*-ul motorului diesel și șoaptele pakistanezilor. Bărbații pe care-i strângea în brațe erau prea emoționați pentru a-i răspunde. Chiar dacă nu știau în ce consta misiunea lor, simțeau că era vorba despre un moment solemn.

Celui din urmă, Sultan Hafiz Mahmud nu putu decât să-i murmure câteva cuvinte indistincte, gâtuit de emoție. Atunci când Yassin Abdul Rahman se prezentă la sfârșit, cei doi bărbați se îmbrățișară fără un cuvânt. Era prea întuneric ca să li se poată distinge expresia feței, dar amândoi se gândeau la același lucru. Era începutul sfârșitului unei aventuri exaltante, despre care se va vorbi încă timp de secole mai târziu.

Yassin Abdul Rahman dispăru prin trapă fără să se întoarcă spre el. Un marinar închise trapa imediat, în timp ce alți doi ridicau ancora. Timp de câteva clipe, barca păru că rămâne imobilă, apoi începu să alunece foarte încet pe apa neagră.

În picioare pe chei, Sultan Hafiz Mahmud avea impresia că i se rupe o bucată de carne din el. Rămase pe loc atât cât putu să zărească luminile vasului îndepărtându-se spre sud sub cerul înstelat. Întorcându-se, îl zări pe războinicul belucistanez

care încă aștepta ghemuit în umbră.

— Condu-mă la *Nawar*-ul tău.

Voia să se scuze pentru povestea cu RPG7. Era inutil să-și facă gratuit un inamic.

La trei străduțe de port, intră într-o căsuță în fața cărei vegheau doi bărbați ai lui Jamil Al Bughti. Bătu la ușă și o femeie îi deschise, conducându-l imediat într-o încăpere cu tavanul jos, prost luminată și cu un covor pe jos. Într-un colț, în fața unei măsuțe din aramă, îl descoperi pe Jamil Al Bughti, sprijinit pe perne, înconjurat de vreo jumătate de duzină de fete foarte tinere, ce mâncau fistic, fructe uscate și chiftele din carne condimentată. Platoul din aramă era încărcat cu butelii de Pepsi și apă minerală, dar o butelie de whisky Defender era pusă în fața șefului belucistanez.

Acesta își ridică paharul pentru a-l întâmpina pe Sultan Hafiz Mahmud.

— Vino și te destinde!

Conținutul paharului lui nu avea culoarea laptelui de măgăriță... Umplu altul, din butelia de scotch, pe care pakistanezul îl goli dintr-o înghițitură. Toată tensiunea lui nervoasă căzu dintr-odată când își încrucișă privirea cu cea impertinentă și provocatoare a unei fete, abia ajunsă la pubertate, simțind cum sângele cum îi năvălește în artere. Brutal, avu dorința de o femeie. Cea care îl fixase cu obrăznicie se apropie de el și îi întinse un pumn de fistic.

Jamil Al Bughti îi turnă un pahar ras cu alcool, pe care îl bău dintr-o înghițitură, și îi murmură la ureche:

— Aici e o casă bună... Sunt virgine care vin din Oman. Îți ofer una...

Sultan Hafiz Mahmud se indignă și scoase un teanc de bancnote din buzunar.

— Te lipsesc de respect imediat. *Eu* sunt cel care te invită!

Belucistanezul protestă, dar luă totuși bancnotele. Una dintre fete începu să danseze pe platoul mare din aramă, după sunetul unui mic player de CD. Sultan Hafiz Mahmud își simți vintrea aprinzându-se la ideea de a o deschide pe această tânără virgină deja dezghețată.

*

* *

Butelia de Defender era goală. Jamil Al Bughti se eclipsase într-o cameră vecină cu două dintre fete. Sultan Hafiz Mahmud, tăvălit pe perne, se lăsa pipăit de favorita lui, așezată călare peste el, ca o adevărată amazoană. Cu rochia ei lungă de bumbac multicoloră care o ascundea până la călcâie, părea foarte pudică, dar privirea ei îndrăzneață dezmințea această aparență foarte cuminte. Brusc, pakistanezul realiză că, sub culoarea de joacă, ea se freca perfidă de el, cu privirea puțin cam vagă. E adevărat că o lăsase să bea scotch... Realiză și că sexul lui, pe sub *charouar*, era dur ca o țepușă.

Cu un gest brusc, o dezechilibră pe fată, eliberându-și membrul masiv și țeapăn. Apoi o prinse de șoldurile subțiri și o ridică peste el. Ea își ridică rochia și el zări fugitiv sexul fără păr și trandafiriu, înainte ca materialul să cadă din nou. Timp de câteva secunde, Sultan Hafiz Mahmud încercă o senzație amețitoare, extremitatea membrului lui înfiptă la intrarea fierbinte a vulvei acestei fete virgine. El n-avu răbdarea să prelungească această senzație delicioasă. Apucând șoldurile înguste cu amândouă mâinile, o trase în țeapă pe copilă, îngropând dintr-odată jumătate din sexul lui în ea. Cu ochii măriți și gura deschisă, micuța omaneză scoase un strigăt de deznădejde, ceea ce-l excită și mai mult pe pakistanez. De data asta el își ridică bazinul în timp ce apăsa pe șoldurile fetei.

Simți ceva cedând, membrul lui alunecă și mai departe și micuța omaneză, cu ochii plini de lacrimi, urlă din nou. Ca un nebun, o făcu să urce și să coboare pe el, până ce un violent jet de sămânță îi țâșni din șale. Timp de câteva secunde, încercă o senzație de neuitat, apoi excitația îi slăbi dintr-odată.

Fără menajamente, o îndepărtă pe fata ce se afla încă în țeapa lui, care căzu pe o parte, dezvăluindu-și sexul și coapsele pline de sânge.

Patronul de tripou nu-l mințise: era cu adevărat o virgină. Dintr-un reflex de animal, ea se ghemui ca un câine în cușcă. Un strigăt ascuțit străbătu din camera vecină: șeful belucistanez profita și el de tinerele lui prăzi. Sultan Hafiz Mahmud își contemplă sexul încă dur înainte de a-l vârî în *charouar*, apoi închise ochii, gândindu-se la vaporul care străbătea Oceanul Indian în direcția sudică, ducând cu el toate speranțele lumii musulmane.

Capitolul III

Bobbies în uniforme impecabile, ajutați de paznicii de la Royal Flower Show, canalizau vizitatorii cu multă greutate către intrarea în grădinile de la Chelsea Royal Hospital, pe Chelsea Embakment, din fața Tamisei. Această Expoziție Floralã marca începutul sezonului monden al Londrei și acest 23 mai era Ziua Reginei, care binevoia să vină să admire grădinile reconstituite și creațiile celor mai mari florari din lume. Suverana tocmai sosise, la ora două fix, pentru o vizită care avea să dreneze această după-amiază tot ceea ce Londra socotea VIP-uri și *beautiful people*.

— Să mergem! îi șopti Richard Spicer la ureche lui Malko, profitând de o breșă în mulțimea înghesuită în fața grilajului maiestuos.

Acesta din urmă trecu prin fața lui Gwyneth Robertson care, cu părul ei scurt și blond, cu aerul său distins temperat de o ținută la limita indecenței – o minijupă din blugi, cizme din piele colante și un pulover galben canar extrem de mulat – nu părea un *field officer* CIA, ceea ce era totuși.

Fluturând cele trei invitații ale lor, Richard Spicer, înalt și elegant, cu părul lui cenușiu dat pe spate, se opri la intrarea în parcul imens, care putea primi aproape zece mii de persoane. Doar două zile erau rezervate publicului și locurile erau atât de prețioase că se trăgeau la sorți. Dar, în această zi de luni, numai *happy few* aveau acces la expoziție. Malko privi oamenii care se înghesuiau în jurul grădinilor

reconstituite în marele parc, în jurul a patru imense corturi care-i primea pe grădinarii propriu-ziși.

— Ați avut șansa de a avea locuri! remarcă el.

Richard Spicer, șeful agenției CIA din Londra, surâse discret.

— Nu e vorba de șansă, ci de *organizare*, sublinie el. Am un contact la Royal Horticultural Society, unde membrii primesc evident multe invitații gratuite. Unii preferă să le revândă. La preț de aur...

— În ce direcție mergem?

— Acolo, zise americanul, arătând spre unul din cele patru corturi albe. Persoana care ne caută trebuie să vină la standul trandafirilor Delbar, care e finanțat de un miliardar pakistanez, *Sir* Anwar Berbez. El a făcut avere cu pret-à-porter.

Se îndreptară spre fundul parcului, mergând în zigzag între grădinile expuse admirației publicului. Erau de toate: copia grădinii creatorului de modă Yves Saint Laurent la Marrakech alături de creația *convicts*-ilor uneia din închisorile Foarte Grațioasei Maiestăți. Chiar dacă oamenii nu erau *foarte* pretențios îmbrăcați, în afara câtorva femei cu pălării de soare care se credeau la Ascot, se simțea că toți cei care se aflau acolo aparțineau aceleiași clase sociale: *upper class*. Prin priviri rapide, ei încercau să-l situeze pe vecinul lor, schițând de nevoie un surâs de recunoaștere.

Cu cât te apropiai de careul magic unde se afla regina Elizabeta a II-a, cu atât trebuia să dai mai mult din coate. Pentru a obține invitații la numeroasele serate și cocktailuri care aveau să se succeadă toată vara, era imperios necesar să fii văzut aici.

Gwyneth Robertson, Richard Spicer și Malko reușiră în sfârșit să se strecoare sub imensul cort unde trona o căldură tropicală. Era cel de trandafiri și fiecare specie prezenta pătratul său de creație.

Evident că aici mirosea foarte bine.

Cu Richard Spicer ca ghid, înaintau lent dar sigur. Zgomotul conversațiilor era asurzitor. Lumea se atingea, își surâdea,

schimba priviri. Malko își încrucișă privirea, îndrăzneț și direct, cu a mai multor tinere femei care, pentru a fi bine crescute, nu-i apreciau vizibil pe bărbații. Ca să se distreze, atinse ușor crupa tensionată de mătasea bleu a unei tinere blonde care îi expediase o privire de cobră. Dar departe să se ofuscheze, ea se întoarse cu un surâs carnasier și își îndreptă ochii de un albastru de porțelan asupra lui, întrebând cu un minunat accent „oxbridge” (contracție între Oxford și Cambridge).

— *Don’t we know each other?* (Nu cumva ne cunoaștem?)

Malko n-avu timp să răspundă. Richard Spicer îl trase ferm de braț. Nu era momentul să facă zburdălnicii. Zburdalnică, Gwyneth Robertson se aplecă la urechea-lui Malko.

— Toate aceste netrebnice în floare, abia ieșite din *finishing school*, au chiloții uzi de îndată ce întâlnesc un celibatar apetisant.

Ea știa despre ce vorbește, ieșind ea însăși din unul din aceste instituții. Unul din motivele recrutării ei de către CIA.

Ajunseră în sfârșit la standul trandafirilor Delbar, în fața căruia era instalat un bar abundent unde ospătari cu mănuși albe serveau șampanie invitaților. Cartoane întregi de Taittinger, îngrămădite în spatele lor, arătau prevederea organizatorilor. Gwyneth Robertson se strecură până la bar și se întoarse cu două cupe cu șampanie, întinzându-i una lui Malko.

— *Cheese!*

Richard Spicer se apropie de ei.

— Îl vedeți pe mustăciosul lipit de bruneta în sari? Este *Sir* Anwar Berbez. Miliardarul pakistanez.

Cu trăsăturile grele, nasul puternic și grăsimea care-l înconjura ca un strat protector, *Sir* Anwar Berbez semăna cu un pakistanez, dar nu cu un lord… Două inele grele erau înfipte în degetele lui groase și privirea lui piezișă se puse pe femeile prezente cu o expresie gurmandă. Se opri la Gwyneth Robertson, care îi lansă imediat un surâs strălucitor. Pakistanezul se aprinse ca un foc din Bengal și străbătu imediat mulțimea de invitați, venind să se încline ceremonios în fața tinerei britanice.

— *Would you accept a glass of champaign?* (Acceptați o cupă cu șampanie?)

Gwyneth Robertson își accentuă surâsul și răspunse fără ezitare:

— *With great pleasure. May I introduce you to my friends, the prince Malko Linge and sir Richard Spicer*. (Cu plăcere. Vi-i prezint pe prietenii mei, prințul Malko Linge și domnul Richard Spicer.)

Pakistanezul întinse mâna lui grăsuță și se înclină și mai mult.

— Încântat. Sunt *Sir* Anwar Berbez. Locuiesc în Birmingham și vin în Londra doar pentru ocazii foarte speciale. Ca cea de astăzi. Sunt născut în Pakistan și în țara mea avem trandafiri magnifici. De aceea am fost fericit să sponsorizez o parte din această expoziție.

În siajul lor, ajunseră la barul unde un ospătar deschise ceremonios o butelie de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs 1996 și umplu patru cupe.

Un nou toast. *Sir* Anwar Berbez nu se putu împiedica să se holbeze la vârfurile sânilor foarte vizibili ai lui Gwyneth Robertson, care uitase aparent să-și pună sutienul. Cu toată evidența, Birminghamul nu ascundea asemenea comori…

Malko zări brusc o pată roșie în mulțime. O brunetă înaltă și zveltă străbătea mulțimea în direcția standului lor.

— *Himmel*, ce frumoasă e, zise el fără să o scape din ochi pe necunoscuta în roșu care nu era mai departe de câțiva metri de el.

Rochia ei cu un decolteu adânc și ascuțit sublinia doi sâni grei, strangula talia fină, oprindu-se la mijlocul gambelor subțiri și bronzate. O mică poșetă Chanel și sandale aurii de o eleganță discretă completau ansamblul, incarnația *gentry* britanice. Totuși, fața ei n-avea nimic englezesc. Ai fi putut-o încadra în publicitate pentru parfumul Shalimar. Părul pana corbului, sprâncenele groase, gene lungi și întoarse ce puneau în valoare ochii ei imenși și negri, senzualitatea gurii groase dar bine conturate, totul respira Orient și femeia în roșu, senzualitatea. Te așteptai să înceapă să se onduleze

într-un dans oriental. Lui Malko i se uscă gura. Privirea necunoscutei trecu la el, oprindu-se câteva fracțiuni de secundă și imobilizându-se apoi asupra lui *Sir* Anwar Berbez ce-i făcea curte lui Gwyneth Robertson.

— *Anwar, my friend!* lansă ea cu o voce groasă, care ar fi dat o erecție și unui mort.

Corpolentul pakistanez ridică privirea spre ea, scoase un grohăit de porc mistreț care naște și o abandonă instantaneu pe Gwyneth Robertson, prinzând mâna lungă și fină a necunoscutei într-a lui, vorace, ca și cum ar fi vrut s-o devoreze.

— *Darling! You are so beautiful!*

Era vizibil topit după ea. Gwyneth Robertson se apropie de Malko și, fără să înceteze să surâdă, îi strecură discret:

— Este Aisha Mokhtar. *Pretty woman, isn't she?* (Frumoasă femeie, nu-i așa?)

Nou-venita stătea acum din profil și Malko putu să aprecieze admirabila arcuire a spatelui, subliniată de materialul curgător al rochiei.

— *Very pretty*, întări el.

Această brunetă somptuoasă era „ținta" lor, cea pe care el avea misiunea să o „agațe" pentru CIA! Amanta unui bărbat despre care americanii se interesau mult de ani întregi: Sultan Hafiz Mahmud. Asupra căruia, totuși, sexi Gwyneth Robertson, însărcinată să-l seducă, își rupsese dinții.

De trei ani CIA încercase totul, însă fără succes, înainte să se decidă să facă o ultimă încercare, prin intermediul acestei femei care părea să dețină un loc important în viața lui: Aisha Mokhtar.

Pentru această nouă manevră, Malko avea profilul ideal. Niciun *case officer* de la CIA sau agent MI6 britanic nu putea să se mândrească de titluri autentice ca ale lui și de posesia unui castel istoric, desigur într-un stadiu nu tocmai perfect, dar ridicat acum mai multe secole. *Sir* Anwar Berbez ar fi dat un sfert din averea lui pentru un asemenea pedigri.

Terminând să-i sugă degetele subțiri nou-venitei, *Sir* Anwar Berbez se îndreptă cu toată înălțimea lui redusă și umflat de

orgoliu anunță cu o voce de stentor:

— V-o prezint pe cea mai frumoasă femeie din Pakistan, Aisha Mokhtar. O prietenă foarte apropiată.

Malko fu primul care veni să-i sărute mâna parfumată, păstrând-o într-a lui câteva secunde mai mult decât buna-cuviință o cerea, și îi sfredeli cu privirea-i aurie cele două lacuri negre ale pakistanezei.

— *Küs die Hand*, zise el în germană. (Vă sărut mâna.) Rochia dumneavoastră este magnifică.

— *Thank you!*

Se dădu apoi la o parte ca să-i facă loc lui „Sir” Richard Spicer, care se mulțumi cu o strângere de mână însoțită de o înclinare din cap.

Strângerea de mână dintre Gwyneth Robertson și pakistaneză fu net mai rece…

Malko o privea pe Aisha Mokhtar. Probabil că nu era o musulmană radicală, căci își golise cupa cu șampanie Taittinger dintr-o înghițitură, ca o pisică bolul cu smântână…

Corpolentul pakistanez o luă apoi de braț pentru a o conduce să admire straturile cu trandafiri. Richard Spicer se apropie imediat de Malko.

— E momentul, îi șopti el. Trebuie *neapărat* să o agăți. Dacă ai ști cu câtă greutate am realizat acest prim contact. Ea e foarte greu de acostat…

— Nu pot totuși să-i smulg chiloții, protestă Malko. Dar am o idee. Răbdare.

*

* *

Malko a avut timp să golească patru cupe cu șampanie Taittinger Comtes de Champagne. În sfârșit, „ținta” lui, superba pakistaneză, reapăru, escortată de lordul ei. Căldura de sub cort era din ce în ce mai îngrozitoare. Malko se strecură până la bar, de unde luă o cupă cu șampanie pe care i-o întinse lui Aisha Mokhtar cu un surâs care făcea să-i cadă rochia de pe ea.

— Probabil că muriți de sete!

Tânăra luă cupa cu șampanie și o goli dintr-o înghițitură.

— Cum ați putut ghici că ador șampania? zise ea torcând ca o pisică.

— Toate femeile *foarte* frumoase sunt așa, afirmă Malko. Chiar și în îndepărtata mea țară, Austria.

— A, nu locuiți în Londra? remarcă ea cu un oarecare regret în voce.

— Vin frecvent aici, afirmă Malko. Este un oraș care îmi place foarte mult. Mai schimb puțin atmosfera castelului meu pierdut în păduri…

O sclipire fascinată trecu prin ochii negri ai lui Aisha Mokhtar.

— Locuiți într-un castel? Am mulți prieteni, în această țară, care posedă și ei castele, dar ambianța nu e foarte festivă. În plus, tinerii se interesează *mai ales* de caii lor.

— Prietenii noștri britanici adoră rasa cabalină, confirmă Malko, dar nu e și cazul meu…

De data asta, privirile lor se lipiseră bine. Aisha Mokhtar părea că-i soarbe cuvintele și privirea îi revenea fără încetare la pupilele aurii ale lui Malko, detaliu anatomic rar întâlnit în țara ei. Era momentul să plaseze estacada. Chiar dacă era atrasă de el, Aisha Mokhtar avea nevoie de un pretext care să știrbească rezerva unei autentice lady…

— Încă puțină șampanie? propuse Malko.

— Cu plăcere.

Ospătarul atacă o nouă butelie de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs și întinse o cupă ce clocotea de bule lui Malko, ce se întoarse puțin cam brusc. Cotul lui izbi umărul lui Aisha Mokhtar și jumătate din conținutul cupei se vărsă pe frumoasa rochie roșie.

Gestul calculat la milimetru, urmat de o privire aprobatoare a lui Richard Spicer.

— *My God!* exclamă Malko, scoțând imediat o batistă din buzunar și începând să șteargă petele, îmi pare teribil de rău. Ce stângăcie!

— Nu face nimic! afirmă tânăra. Șampania poartă noroc.

— Da, dar pătează! completă Malko. Această rochie trebuie

dusă la curățătorie. Pot să trimit pe cineva la dumneavoastră ca să o ducă?

— Mă voi ocupa eu de asta, îl liniști tânăra cu un surâs grațios. Sunteți iertat.

Privirea ei râdea. Lordul pakistanez o trase bombănind de braț:

— Dragă, trebuie *neapărat* să mergem să o salutăm pe Maiestatea Sa Regina.

Malko luă o carte de vizită de-a lui și scrise câteva cuvinte pe ea, întinzând-o imediat pakistanezei.

— Sunt la *Lanesborough* până la sfârșitul săptămânii. Trimiteți-mi factura de la curățătorie.

— Nu e cazul, răspunse surâzând Aisha Mokhtar.

Puse totuși cartea de vizită în poșeta ei Chanel și întinse mâna lui Malko să i-o sărute înainte să se topească în mulțime, escortată de ghidul ei. Reverența în fața reginei valora mai multe puncte în clasamentul celor *happy few* invitați la toate seratele.

Abia dispăru ca Richard Spicer ieși euforic.

— *Well done! Well done!* (Bine jucat!) aprobă el.

Malko ridică ușor din umeri.

— Mingea e în terenul ei. Eu nu-i știu nici măcar adresa, nici numărul de telefon. Dacă ea nu mă sună, nu vă rămâne altceva decât să provocați o a doua întâlnire.

— Va suna! lăsă să-i cadă lui Gwyneth Robertson.

— De unde știți? întrebă uimit americanul.

— Pentru că sunt femeie... Am văzut în ochii ei că își dorește să vă revadă.

— OK, concluzionă șeful agenției CIA. Să ne încredem în soartă. Vă invit să cinăm în seara asta cu Gwyneth. Ca să vă punem la curent cu misiunea dumneavoastră. La ora nouă la *Lanesborough*.

— Până aici e suportabil, recunoscu Malko, cu un minunat sens de *understatement*.

*

* *

— Sultan Hafiz Mahmud e un prieten apropiat al lui Ossama Bin Laden, explică cu voce joasă Richard Spicer. Noi ne interesăm de el de multă vreme. De altminteri, el n-a făcut niciodată un mister din opiniile lui și a scris frecvent că lumea musulmană ar trebui să posede arme nucleare pentru a-i învinge pe inamicii lui Dumnezeu. Este un fanatic.

— Mulți oameni gândesc ca el în Pakistan, remarcă Malko.

Richard Spicer surâse amar.

— Da, dar nu sunt ingineri nucleari, experți în îmbogățirea uraniului…

Un înger traversă ușor sala solemnă a restaurantului *Lanesborough*, luminată de enormele lampadare ajutate de spoturi discrete. Cel puțin, grație meselor îndepărtate unele de altele, se putea vorbi în liniște. Malko privi gânditor coasta lui de vită facturată la prețul unei vite adulte, întregi.

— Spuneți-mi mai multe despre asta.

— Sultan Hafiz Mahmud a muncit enorm de mult la instalația nucleară din Kahuta, o localitate nu departe de Islamabad, acolo unde se transformă uraniul 235 îmbunătățit pentru arme nucleare, după ce a cooperat la programul nuclear militar pakistanez, explică americanul. În 1998 a demisionat de la Pakistan Atomic Energy Commision pentru a protesta împotriva semnăturii Pakistanului la Comprehensive Test Ban Treaty. După el, Pakistanul trebuia să-și continue încercările militare și el era partizanul transmiterii către celelalte state islamice a mijloacelor tehnice care să le înlesnească să dispună de arme nucleare… În acel moment am început să ne interesăm de el.

— Un bărbat de încredere, remarcă ironic Malko.

— Nu s-a limitat la cuvinte, sublinie americanul. În iunie 2000 a creat o fundație pentru reconstrucția Afghanistanului: *Ummah Tammer-e-Nau*, al cărui sediu e la el acasă, pe strada Nazzin Uddin, în sectorul F8 din Islamabad.

— Aici am fost frecvent, precizează Gwyneth Robertson. O casă foarte luxoasă, cu baie turcească, piscină și sală de sport.

— UTN-ul avea și un birou la Kabul, reluă șeful agenției CIA.

Sultan Hafiz Mahmud pleca foarte des în Afghanistan. Unul dintre vizitatorii regulați ai lui Ossama Bin Laden, la Kandahar. Am vorbit despre asta cu prietenii noștri pakistanezi în acea vreme și aceștia ne-au jurat că nu era vorba decât de ajutor umanitar. Noi i-am crezut. Până în noiembrie 2002. De când am intrat în Kabul, am descoperit în birourile UTN din Kabul documente în limba urdu privind răspândirea bacilului de antrax.

Un înger trecu din nou, într-un zbor greu, din cauza bombelor agățate de aripile lui. Ospătarul le turnă puțin vin de Bordeaux în cele trei pahare. Gwyneth Robertson era deosebit de sexi într-o rochie scurtă neagră ce-i ajungea până la o treime din coapse.

— Ce s-a petrecut pe urmă? întrebă Malko, care nu-și terminase încă coasta de vită foarte delicioasă.

— Ne-am supărat foarte tare! spuse simplu Richard Spicer. Prietenii noștri pakistanezi l-au plasat pe Sultan Hafiz Mahmud într-o reședință supravegheată și ne-au jurat că era un nebun, un iluminat care credea în puterea djinnilor.

— Pe scurt, un fel de savant Cosinus, concluzionă Malko. Dar totuși un specialist nuclear…

— Am obținut autorizația pakistanezilor de a-l interoga atunci când l-au transportat într-o *safe-house* administrată de ISI. Și chiar de a-l trece printr-un detector de minciuni. Tehnicienii noștri i-au pus o grămadă de întrebări: dacă a vorbit cu Ossama Bin Laden *numai* despre religie, dacă a căutat să procure pentru Al-Qaida arme radioactive, dacă a creat uzine pentru fabricarea antraxului. Răspunsurile lui au fost perfect satisfăcătoare…

Gwyneth Robertson, care părea uimită, își turnă un pahar plin ochi cu vin de Bordeaux și Malko nu se putu împiedica să nu remarce:

— Richard, știi bine că detectorul de minciuni nu merge decât la americani, care nu sunt obișnuiți cu minciuna…

Richard Spicer lăsă capul în jos și bâigui:

— Pe scurt, am fost obligați s-o lăsăm baltă! Pakistanezii l-au ținut ceva timp în reședința supravegheată, dar l-au lăsat

să plece apoi în locuința lui din Islamabad. Era sfârșitul anului 2002.

— Știți cumva dacă s-a mai întâlnit cu Bin Laden? întrebă Malko.

— Sincer să fiu, nu. Pakistanezii ne-au jurat că nu. În orice caz, n-a mai ieșit din țară. Numele lui a fost comunicat tuturor companiilor aeriene care deservesc Pakistanul…

Malko nu se putu împiedica să nu zâmbească.

— Ossama Bin Laden nu e născut nici la Miami, nici la Paris. Nu e nevoie de avion ca să-l întâlnești acolo unde se află el.

— OK, dar noi nu l-am slăbit din ochi pe Sultan Hafiz Mahmud. Toată agenția din Islamabad s-a mobilizat pentru a-l supraveghea. El și-a reluat în aparență viața liniștită, mergând frecvent să călărească pe malurile lacului Rawal, la marginea orașului și participând la o viață mondenă foarte activă. Pleca frecvent în zona tribală pakistano-afgană, oficial pentru a face *trekking car*, căci este un împătimit al muntelui. Și, la Islamabad, frecventa regulat serate unde whisky-ul curgea în valuri.

— Nu e o viață foarte islamistă, remarcă Malko.

Gwyneth Robertson, ușor amețită, izbucni în râs.

— Pot să stau martoră! Bea ca un spart. Uneori nu mai putea nici să…

Richard Spicer ridică din sprâncene și completă:

— Cum nu reușeam să obținem informații, am pus Divizia Operativă la treabă… Gwyneth a ajuns anul trecut la Islamabad, ca să facă așa-zise studii arheologice. Grație unuia din strangersi-ii noștri pakistanezi, am putut să o punem în contact cu Sultan Hafiz Mahmud. În cursul unei serate la *Marriott*… O las pe ea să-ți povestească mai departe.

— S-a aruncat practic pe mine! mărturisi Gwyneth Robertson pufnind în râs. Evident că am făcut ceea ce trebuia… Când i-am spus că și eu călăresc, a fost nebun de fericire. A doua zi dimineața a trimis o mașină la *Marriott* ca să mergem să călărim pe malul lacului Rawal. El e un călăreț excelent. Chiar în acea seară, am luat cina cu prieteni de-ai lui la el acasă. O cină occidentală, șampanie și whisky. Mi-a

jurat că s-a îndrăgostit de mine… De altfel, era plăcut să-l privești, în ciuda celor șaizeci de ani ai lui. Mare, zvelt, cu părul scurt dat pe spate, inteligent și cu mult șarm. Un bărbat de gust. De a doua zi, a ținut să-mi ofere un colier în lapislazuli și mi-a propus să plecăm trei zile la Peshawar și în împrejurimi.

— Noi am sfătuit-o să accepte, precizează pudic Richard Spicer.

— A fost nebun de fericire, continuă Gwyneth Robertson. Am petrecut prima noapte la Peshawar, într-un loc straniu, *Khan Club*, un hotel ciudat, în care fiecare cameră purta numele unei bijuterii. Apoi am plecat în zona tribală. A procurat fără probleme acte pentru mine. La Landicoal, pe vârful Khyber Pass, m-a dus la un negustor de pietre prețioase și mi-a cerut să-mi aleg tot ceea ce vreau…

Meseria de *case officer* avea uneori și părți bune.

— Când ne-am întors, după trei zile, continuă Gwyneth Robertson, mi-a propus să mă instalez în vila lui, dar am refuzat… Totuși am continuat să ne vedem în fiecare seară.

— Și Aisha Mokhtar era acolo? întrebă Malko.

— El mi-a vorbit mult de ea. Părea să fie femeia vieții lui. Avea fotografii cu ea pretutindeni. În sari sau în haine occidentale.

— De ce nu era ea acolo?

— Aparent, ea se plictisea la Islamabad și el i-a cumpărat o casă la Dubai unde locuiește și acum. Se pare că i-a dat mulți bani. Înainte, mergea frecvent să o întâlnească la Dubai dar, de când guvernul pakistanez i-a interzis să părăsească țara „din prudență”, i-a fost imposibil să mai meargă la ea. Într-o seară, după ce a băut mai mult, mi-a mărturisit că i-a încredințat lui Aisha Mokhtar documente compromițătoare pentru guvernul pakistanez și că, dacă acesta din urmă continua să-i refuze dreptul de a merge să o vadă, le va face publice…

— Vă gândiți că se referă la Al-Qaida?

— Nu știu.

— Nu v-a vorbit niciodată de Bin Laden? întrebă Malko.

— Puțin. Numai ca să-mi spună că era un om extraordinar și că le-a redat demnitatea musulmanilor.

— E curios că admiră astfel un wahhabite, partizan al mișcării politico-religioase puritane a musulmanilor din țările arabe, obiectă Malko, căci el nu pare un fervent practicant.

— E adevărat, recunoscu Gwyneth Robertson, că îi plac femeile și bea alcool, dar se roagă frecvent și se gândește că doar Coranul este sursa a tot.

— Cum s-a terminat idila voastră? întrebă Malko cu un imperceptibil ton de ironie.

Gwyneth Robertson îi susținu privirea și răspunse fără să clipească!

— Într-o dimineață, agenți ISI au venit să-mi spună că trebuia să părăsesc imediat țara. M-au condus la aeroport și nu l-am mai revăzut niciodată pe Sultan Hafiz Mahmud. A fost imposibil să dau de el la telefon. Mi se răspundea tot timpul că lipsește.

Ospătarul veni și le aduse cafelele. Malko se întoarse spre Richard Spicer.

— Și Aisha Mokhtar? Ce știți despre ea?

— Ea e tot timpul în legătură cu Sultan Hafiz Mahmud. Comunică mult prin email și prietenii comuni le aduc scrisori. Până acum opt luni, ea trăia la Dubai, într-o vilă imensă în Jumeira Beach II. A închis-o ca să vină să locuiască la Londra, unde și-a cumpărat o casă în cartierul Belgravia, pentru mai mult de două milioane de lire (în jur de trei milioane de euro).

— De unde are bani?

— Din Dubai. De la Royal Bank. Contul e aprovizionat prin viramente din alte conturi total opace. Ne gândim că Sultan Hafiz Mahmud e cel care le alimentează.

— Totuși, ei nu s-au mai întâlnit de trei ani, remarcă Malko. Sau e îndrăgostit nebunește, sau e un alt motiv. Poate că vrea să evite ca ea, în lipsa banilor, să nu caute să comercializeze secretele pe care le deține.

— E foarte posibil, recunoscu Richard Spicer. Iată de ce Aisha Mokhtar este o țintă *foarte* interesantă.

— De ce ați fost dintr-odată interesați de ea?

— Din mai multe motive, răspunse șeful agenției CIA. Mai întâi pentru că la Londra ea este mai ușor de acostat decât la Dubai. Pe urmă, că acum câteva luni un fapt nou ne-a alertat asupra Pakistanului. În urma reconcilierii cu colonelul Khadafi, acesta din urmă ne-a mărturisit că tatăl bombei atomice pakistaneze, Abdul Qadeer Khan, i-a vândut pentru o sută de milioane de dolari tehnologia de îmbogățire a uraniului. Și, în urma acesteia, am aflat că același Abdul Qadeer Khan, eroul Pakistanului, a cedat aceeași tehnologie Coreei de Nord și Iranului.

— Iranului înțeleg, remarcă Malko, sunt musulmani. Dar Coreei de Nord?

— A fost un schimb, explică americanul. Pakistanezii n-aveau rachetele teleghidate de la distanță care să le ducă bomba. Atunci au schimbat cu nord-coreenii tehnologia rachetelor lor Nodong contra celei de îmbunătățire a uraniului prin centrifugare. Cât despre Iran, el a participat, la fel ca Arabia Saudită, la finanțarea costisitoare a programului nuclear militar pakistanez. În schimb, pakistanezii le-au comunicat tehnologia centrifugării... Evident, Abdul Qadeer Khan a strâns mulți bani din asta. Trăiește ca un prinț la Islamabad, nu se deplasează decât într-un Mercedes blindat, posedă o avere imensă în străinătate și colecționează femei. Cireașa de pe tort: el a jurat, cu mâna pe inimă, că guvernul pakistanez n-a fost niciodată la curent cu „donațiile” lui, ceea ce e imposibil. Dar președintele Musharraf s-a grăbit să-i ierte greșelile și l-a pus la adăpost. N-am putut niciodată să stăm de vorbă cu el.

— O cunoaște pe Aisha Mokhtar?

— Puțin. Lucrează de ani buni cu Sultan Hafiz Mahmud. Nu putem să ajungem la niciunul din acești doi bărbați. De aceea ne-am hotărât să ne concentrăm eforturile asupra lui Aisha Mokhtar care, după spusele lui Gwyneth, va fi depozitara unui oarecare număr de secrete de stat.

Malko se cam îndoia.

— N-are profilul unei spioane. Mai degrabă al unei tipe mondene superficiale. Dacă era atât de îndrăgostită de Sultan

Hafiz Mahmud, ar fi fost acum la Islamabad cu ei.

— Poate că ai dreptate, recunoscu Richard Spicer, dar poate că merită să încercăm. Dacă e interesată, poți să o ispitești. Vom fi gata să plătim *foarte* scump acest gen de informații despre pakistanezi.

Capitolul IV

Malko ceru o altă cafea. Era aproape băubilă. Britanicii se deschideau în sfârșit lumii exterioare.

— Va lua ceva timp, căci mă îndoiesc că Aisha Mokhtar se confesează unui complet necunoscut, reluă el apoi.

Richard Spicer dădu la o parte argumentul cu un surâs încrezător.

— E sigur. Dar e un *long shot*. O afacere pentru mai multe luni. Trebuie să intri în intimitatea ei, ca ea să fie determinată să aibă încredere în tine. În plus, informațiile pe care le-ai putea obține de la ea, poștă, telefon, fax – ne vor servi pentru a activa mijloacele noastre tehnice. Trebuie să lucrăm ca rușii. De la distanță.

— Să nu vindem pielea ursului… îl temperă Malko. Chiar dacă am admite că o voi seduce pe această răpitoare pakistaneză, eu nu sunt în ochii ei decât un aristocrat fără avere, mai ales că ea e condusă vizibil de aur. Numai ceea ce a purtat ea ca bijuterii în seara asta mi-ar permite să-mi întrețin castelul mai mulți ani.

Gwyneth Robertson pufni în râs.

— Eu găsesc că ai fi un gigolo perfect! Am văzut în ochii ei că-i place de tine. Acest gen de persoane *adoră* titlurile și aristocrații… Și pe urmă…

— Și pe urmă ce? întrebă Richard Spicer.

— Nimic, nimic… îl liniști tânăra femeie.

Și, ca să dea consistență spuselor, chemă ospătarul și comandă un Defender „vechi de 5 ani”. Richard Spicer își privi discret ceasul.

— Trebuie să fug, zise el. Am o întâlnire mâine dimineață la

ora șapte.

— Apropo, insistă Malko. Ce pașaport deține Aisha Mokhtar? Poate să se deplaseze ușor?

— *British passport*, lăsă să-i cadă șefului agenției. Grație unui mariaj îndepărtat cu un preasupus al Foarte Grațioasei Maiestăți. Decedat în urma unui stop cardiac.

— Dumnezeu aranjează bine lucrurile, concluzionă Malko.

De îndată ce Richard Spicer fu plecat, Gwyneth Robertson îi adresă un surâs înflăcărat lui Malko, care remarcă:

— Voiai să spui ceva?

— Da. Eu m-am culcat cu Sultan. Știu ce-i place, îi plac femeile foarte senzuale. Asta înseamnă că Aisha trebuie să fie la înălțime pentru că el e înnebunit după ea… De altminteri, asta se vede în ochii ei. E o destrăbălată.

Probabil că din cauza vocabularului n-a zis o „târfă”.

— Tu ce crezi?

— Ai putea să o interesezi…

El se simți flatat în sinea lui. Reputația lui îl urmărea categoric. Singuri în sala restaurantului devenea o situație sinistră, așa că el propuse:

— Ai timp să bem ceva la bar?

— Cu plăcere.

*

* *

The Library, barul de la *Lanesborough*, n-a fost schimbat chiar dacă hotelul își schimbase recent stăpânul, răscumpărat pentru ruși de Sultan Brunei. Amestecând armonios latura britanică, cu lemnăriile sale sumbre, rafturile de cărți, imensul bar și focul din șemineu cu o tușă „jet set” simbolizată de maiestuoasa ladă de țigări pusă între cele două părți ale barului, la fel și prin prostituatele de clasă și de toate culorile atrase de clientela rusă. Intrând acolo, Malko fu atins ușor de o creatură siliconată și tratată cu toxina botulinică, generos strânsă într-o rochie de vinil neagră care cuprindea cel puțin o duzină de minifermoare permițând accesul în părțile cele mai interesante ale corpului ei fără să o dezbraci. O evaluă din

priviri pe cea care câștiga mii de lire sterline.

Gwyneth Robertson se instală într-un fotoliu adânc din piele, își încrucișă picioarele atât de sus încât minijupa i se ridică permițându-i lui Malko să admire un fermecător slip roșu. Ospătarul, care părea ieșit dintr-o gravură din secolul al XVIII-lea, se apropie de ei. Malko comandă o Stolychnaya „Cristal”, Gwyneth Robertson rămase fidelă coniacului Defender. Aici, alcoolul curgea în valuri și fumul de țigări era atât de gros că abia se zărea fundul barului.

Nu departe de ei, un grup de arabi stropeau o aniversare cu valuri de Taittinger dintr-o sticlă de doi litri, degustată în lanț.

— Crezi în ipoteza lui Richard Spicer? întrebă Malko.

Gwyneth Robertson dădu din cap afirmativ.

— E posibil. Sultan are mulți bani și arde ca un nebun. Mi-a spus că Aisha cheltuia banii cum bea apă. Pentru moment părea amărât că nu putea să profite de investiția lui datorită rezidenței lui supravegheate la Islamabad. Dar el e foarte discret asupra originii averii lui. Agenția se gândește că a participat la sistemul clandestin de transfer de tehnologie a șefului lui, Abdul Qadeer Khan, spre Libia, Iran și Coreea de Nord. Libia singură a plătit o sută de milioane de dolari… Toți banii tranzitați prin Dubai și organizatorii, Abdul Qadeer și Sultan Hafiz Mahmud, păstrau cât voiau pentru ei. Cum Aisha locuia în Dubai și îl cunoștea pe Sultan de șapte ani, ar trebui să știe multe lucruri.

— Deci merită, concluzionă Malko.

— *Of course*, zise Gwyneth reprimându-și un căscat.

— Obosită?

Ea întoarse spre el ochii de porțelan plini de inocență.

— Nu, dar fumul acesta mă indispune. De ce n-am merge la tine pentru a te pune la curent cu cea mai bună manieră de a o ataca pe frumoasa Aisha?

*
* *

Gwyneth Robertson practica felația așa cum era predată în

finishing schools britanice: reținută, delicată, tehnică și perseverentă.

Abia închise Malko ușa camerei că îl străpunse cu o limbă autoritară în străfundul gâtului, unduindu-și bazinul cu arta unei dansatoare orientale. Nu-și întrerupse sărutul profund decât pentru a spune:

— *This is stricly business*. Richard mi-a cerut să te ajut să pui toate șansele de partea noastră…

Apoi, lăsându-se să alunece silențioasă pe sol, trecuse la stadiul următor, până când Malko și-a simțit sămânța gata să-i țâșnească din rărunchi. Gwyneth l-a ghicit. Își smulse gura de-acolo și se ridică, spunând simplu:

— *Ei* nu-i place să-i juisezi în gură.

Un învechit rest de educație religioasă, probabil. Gwyneth continuă imediat:

— Acum, sărută-mă. Ea adoră asta.

Se ridică, își scoase rapid slipul și i se postă în față lui Malko, ironică. Acesta simți că avea o jenă. Zări biroul, o prinse pe Gwyneth de talie și o curbă peste birou. Ea se prinse cu amândouă mâinile de birou și se cabră, oferindu-i crupa. N-a avut decât să-i ridice fusta pentru a i-o pune dintr-odată. Gwyneth contră atacurile lui scurte din șale până când îi explodă în vintre. Prima lecție era terminată. Spre satisfacția generală. Tânăra *case officer* merse și se întinse pe pat și lansă pe un ton zburdalnic:

— Nu e rău, dar dacă ajungi în acest stadiu cu prietena noastră, nu trebuie să procedezi în acest fel…

— A, da?

Ochii albaștri scânteiau de inocență. Cu o voce precisă, Gwyneth anunță pe tonul confidenței:

— Nu e decât un lucru care îi place cu adevărat lui Aisha. Să o faci să sară pe pereți…

Ea se aplecă la urechea lui Malko și îi zise. În ciuda experienței cu femeile, tresări ușor.

— Prima dată?

— *Mai ales* prima dată.

— De unde știi tu asta?

Gwyneth Robertson își etală din nou surâsul plin de inocență.

— Ți-am zis că Sultan era îndrăgostit nebunește de Aisha. El a făcut dragoste cu mine așa cum făcea cu ea. Te provoc să profiți de experiența mea…

Malko o privi, întrebându-se dacă era o târfă înnăscută sau viața ei profesională i-a revelat-o. Deja ea se ridicase. Își ridică slipul ce-i atârna pe la călcâi și suspină.

— Auzisem de tine la agenție. Sunt mândră de această întâlnire. Dacă vrei să ne întâlnim, uite numărul meu de mobil.

După un sărut cast, ea dispăru, lăsându-l pe Malko perplex. Această pregătire a obiectivului era demnă de Divizia de Operațiuni. Nu mai avea decât să spere că se va putea apropia suficient de ținta lui ca să o pună în execuție.

*

* *

Încă adormit, Malko ridică pe pipăite receptorul telefonului care suna. Limbile luminoase ale ceasului lui Bretling arătau ora nouă și zece minute.

— Prince Malko Linge?

Vocea gravă și senzuală de femeie îi expedie un jet de adrenalină în artere, trezindu-l instantaneu.

— Da.

— Aisha Mokhtar. Vă amintiți, ați vărsat șampanie pe rochia mea ieri după-amiază…

Ca și cum ar fi putut să o uite…

— Sunt încântat că m-ați sunat. Voiam…

— V-am sunat să vă spun că pata a dispărut *complet*. Cu siguranță că a fost șampanie foarte bună. Așa că n-am avut nevoie de curățător…

Prin urmare n-avea oficial niciun motiv să-i telefoneze. Malko plonjă în această oportunitate.

— Lăsați-mă cel puțin să vă invit să luăm masa împreună, propuse el, ca să fiu iertat.

— Astăzi?

— Da, bineînțeles.

Ea oftă.

— Bine, voi contramanda întâlnirea cu un admirator al meu. Nu este prea gentil din partea mea: a venit din capătul celălalt al Angliei ca să mă vadă.

— Eu vin din celălalt capăt al Europei, argumentă Malko. Am prioritate.

Ea râse.

— *Well*. Trec să vă iau la ora unu de la *Lanesborough*. Vă place *Dorchester?*

— Ador, jură Malko care nu mai pusese piciorul acolo de zece ani.

— Și eu ador localul, confirmă Aisha Mokhtar.

Se avântă euforic spre duș. Sfaturile aprinse ale lui Gwyneth Robertson riscau să-i servească.

*

* *

Chawkat Rauf se strecură discret pe una din aleile de la Bara Market, una din cele mai mari piețe de contrabandă din Peshawar, care se întindea pe vreo zece kilometri pătrați de-a lungul lui Jamrud Road, ducând la Khyber Pass, chiar înainte de începutul zonei tribale. Găseai acolo toate produsele sosite din Afghanistan, fără taxe, plus numeroase mărfuri contrafăcute și o piață de hoți de unde puteai procura arme, droguri și aproape orice.

După ce se strecură prin fața televizoarelor, a bicicletelor, a cuverturilor chinezești, tobelor de eșapament, pneurilor, Chawkat Rauf ajunse în fața modestei dughene a unui bătrân sikh cu turban impecabil, care era specializat în Rolexuri false. Toate erau venite din China, funcționau perfect și puteau fi achiziționate pentru suma modică de douăzeci de dolari…

Cei doi bărbați se salutară: Chawkat Rauf era un client fidel. Nu pentru ceasuri, acest sikh avea și o altă specialitate. Din 2001, nenumărați hăitași din zona tribală pakistaneză și din Afghanistan îi aduceau tot ceea ce triburile sau oamenii

din Al-Qaida abandonau în fuga lor sau în deplasările lor.

Bineînțeles că diferiți reprezentanți ai serviciilor de informații prezente în Pakistan nu-l ignorau și veneau regulat să-și facă piața la el, cumpărând la preț de aur documente, obiecte diverse, arme găsite în ascunzători. Acesta mergea de la manual de război chimic la organigramele de celule Al-Qaida. Unele n-aveau nicio valoare, altele puteau da informații prețioase, dar bătrânul sikh vindea totul clientului, încasând sute de dolari. Neutru, fiind dedicat religiei lui, se mulțumea să facă afacerea și nimeni nu se gândea să se ia de el. Sikh, o comunitate foarte unită, ținea aproape toate dughenele din Bara Market.

După ce schimbă amabilitățile uzuale cu negustorul, Chawkat Rauf întrebă dacă avea mărfuri nou sosite…

Sikhul îl pofti atunci să intre în spatele buticului lui și scoase dintr-un sac uzat o cameră video mică puțin turtită.

— Am asta, îl anunță el. Face patru sute de dolari.

Chawkat Rauf tresări în fața enormității prețului.

— Ești nebun, zise el. Sunt sigur că nu funcționează…

Sikhul surâse lung în barbă.

— Poate. Dar tu știi de unde provine? l-a aparținut unui tânăr foarte apropiat lui Ossama Bin Laden, un oarecare Noor, fost *taleb* care și-a părăsit satul din masivul Tora-Bora de mai mulți ani. S-a întors acum câteva săptămâni pentru înmormântarea mamei lui, Dumnezeu să-i ia sufletul. Or, în acest sat, se afla un denunțător de la ISI. El a anunțat Frontier Corps. Soldații au venit să-l aresteze. El s-a apărat și a fost omorât. Soldații i-au scotocit casa și au găsit această cameră în sacul lui. Unul dintre ei a furat-o și a venit să mi-o vândă, foarte scump.

Chawkat Rauf rânji în interior. Meschin ca un șobolan, bătrânul sikh probabil că a plătit douăzeci de dolari pe ea, mai ales că era turtită. Totuși, dacă această cameră a aparținut cu adevărat unui apropiat al lui Bin Laden, ea valora mulți bani. O examină și descoperi că avea în interior o casetă digitală. Inima începu să-i bată repede: un film cu Bin Laden putea să se negocieze în jurul sumei de o sută de mii de

dolari. I se învârtea capul…

— Îți dau cincizeci de dolari, îl anunță el. Pentru că suntem prieteni buni.

Fără să spună vreun cuvânt, sikhul își recuperă camera și o puse la loc în sac. Chawkat Rauf nu se tulbură.

— Este un preț bun! Insistă el. Cine ți-o va cumpăra?

Sikhul îl privi rece.

— În fiecare săptămână vine să mă vadă un străin. Este în *chamiz-charouar*, dar cred că este american. El mi-ar da o mie de dolari fără discuții…

Chawkat Rauf scoase un oftat adânc.

— Arată-mi-o din nou.

Se făcu că examinează camera Sony din nou și dădu din cap.

— Două sute de dolari, e un preț mare, dar știu că ai nevoie de bani.

Ceea ce era total fals, căci sikhul era bogat ca o fântână… Acesta luă camera înapoi.

— N-o dau cu mai puțin de cinci sute de dolari! zise el tranșant.

După douăzeci de minute, se puseră de acord asupra sumei de trei sute de dolari, o sumă enormă în rupii: patruzeci și cinci de mii de rupii. Ceea ce câștigau pe an unele familii, dar nu cele sărace.

Chawkat Rauf o șterse atunci la agenția de la Barclay’s Bank de pe GT Road, căci evident că nu avea o asemenea sumă asupra lui. Oficial lucra ca predicator la moscheea lui *Pir* Hamza Shinravi, puțin mai departe pe Jamrud Road, chiar înainte de punctul de control pakistanez de la Bab-e-Khyber materializat printr-un arc uriaș ce trecea peste șosea. Dincolo de acest arc, poliția pakistaneză era neputincioasă. Chawkat Rauf locuia într-una din clădirile alăturate moscheii. *Pir*-ul Hamza Shinravi, chiar dacă era sofist, era un partizan îndârjit al lui Ossama Bin Laden, și la acest demnitar era găzduit Chawkat Rauf. De fapt acesta afișa aceleași convingeri și, regulat, pleca în Marea Britanie să recolteze fonduri pentru madrasa (universitate sub autoritate religioasă la musulmani)

lui, vărsând apoi discret o parte la Al-Qaida.

Evident că nimeni nu știa că acest partizan al lui Ossama Bin Laden fusese recrutat de MI6, Serviciul de informații externe britanic, și că el culegea pios toate informațiile despre Al-Qaida, pe care le transmitea apoi prin diverse mijloace la angajații lui, fie cu ocazia călătoriilor lui, fie prin mesaje transmise prin curieri de încredere. Avea un cont la Barclay’s Bank sub un nume fals, care îi permitea să facă față acestui gen de situații.

Întors la Bara Market, el schimbă camera pe patruzeci și cinci de mii de rupii și plecă cu sacul din plastic în mână. Faptul că această cameră conținea fotografii digitale înăuntru îi dădea o valoare sigură. Ezita asupra felului în care să o țină: dacă transmitea această cameră la antena MI6 din Islamabad, nu atrăgea niciun profit. La Londra, nu se va cunoaște proveniența. Trebuia să aștepte și să o ducă chiar el în capitala britanică, ceea ce îi aducea cu siguranță o primă…

Se plimbă încă puțin prin Bara Market apoi luă un autobuz până la University Tower unde locuia unul din verii lui. Îi încredință acestuia camera. Nu intra în discuție să o ducă la madrasa. Oficial el nu avea decât un venit lunar de câteva rupii pentru trai, fiind găzduit și hrănit de aceștia.

*

* *

Kuldip Singh închise cu grijă dugheana potrivind panourile din lemn cu lacăte enorme și se îndepărtă pe aleile prăfuite în direcția GT Road. Ajunse apoi la o cafenea lângă cinema Shummar unde bărbați de diferite etnii – la Peshawar erau de toate neamurile – aveau obiceiul să fumeze narghilea jucând domino și bând ceai foarte tare. Se plasă la masa cea mai îndepărtată, afară, și comandă un ceai. El nu fuma narghilea.

După o jumătate de oră, îl văzu sosind pe cel pe care îl aștepta. Un pachtoun cu barbă lungă și mătăsoasă de un negru strălucitor, care militase odinioară în rangurile miliției lui Gulguddine Hekmatiar, un fundamentalist feroce, antiamerican și care servea de atunci drept cutie cu scrisori

pentru partizanii Al-Qaida repartizați între Afghanistan, Waziristan și o parte din Belucistan. Ei nu-și telefonau niciodată, nu-și dădeau niciodată întâlniri, dar se vedeau în fiecare seară în această cafenea. Uneori pur și simplu pentru a discuta politică, alteori, Kuldip Singh, care ținea să se pună bine cu toată lumea, îi transmitea interlocutorului lui pe care nu-l știa decât sub numele de Pervez, informații susceptibile să intereseze Al-Qaida.

Pervez nu-i dădea bani, doar o protecție invizibilă. Însărcinat cu serviciul de informații al Al-Qaida la Peshawar, sau mai degrabă din ceea ce mai rămăsese din el, avea mâna lungă și putea să facă să fie asasinat oricine printr-un singur semn din degete.

După ce-și recuperase cei trei sute de dolari, Kuldip Singh și-a spus că această poveste îl interesa sigur pe Pervez.

Pachtounul îl ascultă efectiv cu atenție, punând numeroase întrebări despre camera video, la care sikhul fu incapabil să răspundă: nu citea caracterele latine. Dar furniză indicații prețioase despre cumpărătorul ei. Chiar dacă nu-i știa numele, știa că locuiește la madrasa de pe Jamrud Road și că circula frecvent în străinătate ca să adune fonduri.

Relatarea lui păru să-l intereseze în mod special pe Pervez, care îi reproșă gentil lui sikh că nu-i vorbise despre această cameră înainte să o revândă.

— Dar tu n-ai bani! protestă comerciantul din Bara Market.

— Aș fi găsit! afirmă pachtounul, înainte să plece oferindu-i ceaiul lui.

Capitolul V

Pe Sultan Hafiz Mahmud nu-l prindea somnul, chiar dacă era trecut de ora două dimineața. Ieși din living-room-ul dotat cu climatizare pe terasa ce dădea în grădina casei, înconjurată de verdeață, ca toate casele din cartierul F8, unul din cartierele rezidențiale din Islamabad. Aerul era călduț. Peste zi temperatura ajungea la 40 de grade Celsius și în sud,

spre Karachi, ajungea la 50 de grade Celsius! Privi linia întunecoasă a Margalla Hills, care o lua spre nordul orașului, când un zgomot de frunze strivite venit din grădină îl făcu să tresară.

Din cauza apropierii de Fatima Jannah Park, intrau frecvent animale sălbatice în grădinile caselor din cartier. De altminteri, Islamabadul, decupat în pătrate, cu bulevarde interminabile tăiate în unghi drept, semăna cu un parc. Se omorau frecvent porci mistreți, vulpi și chiar mici feline rătăcite…

Numai că nu erau doar animalele sălbatice. Prudent, Sultan Hafiz Mahmud merse să-și ia din rastelul de arme un Kalașnikov, îl armă și se instală pe terasă, scrutând obscuritatea grădinii. Zgomotul nu se mai auzea, dar el nu ignora faptul că Mossadul și CIA erau pe urmele lui. Americanii ar fi vrut să-l răpească, dar Mossadul s-ar fi mulțumit cu o eliminare fizică… Din fericire, casa era supravegheată zi și noapte și o linie directă telefonică îl lega de Cartierul General al ISI, care putea să intervină foarte repede în caz de nevoie.

Luă o butelie de Defender Succes „vechi de 12 ani” din bar și își turnă un pahar cu multă gheață, pe care o făcea apoi să se învârtească ușor în pahar.

Se scursese o săptămână de la expediția lui din Belucistan. După două zile de la întoarcerea lui, primise vizita unui colonel de la ISI care îl dojeni aspru pentru că fusese la Karachi fără autorizație, atunci când el era consemnat la domiciliu. Sultan Hafiz Mahmud pretinsese că nu știuse că nu avea dreptul să se deplaseze în Pakistan. Colonelul de la ISI îi pusese apoi întrebarea pe care acesta se aștepta să i-o pună.

— Pentru ce ați mers acolo?

Îi servise atunci povestea cu Gaddani Beach. Unul din prietenii lui, armator, voia să trimită vapoare la fier vechi. Și el a mers acolo să se informeze.

— Asta e tot?

— Nu. Aveam întâlnire cu un vechi prieten la Gwadar, *Nawar*-ul Al Bughti, ca să probăm virgine omaneze pe care i le

trimisese un prieten de-al lui.

Colonelul ISI surâse, complice.

În lumea musulmană, virginele erau o obsesie curentă. Aceste explicații justificau o călătorie de câteva sute de kilometri. Colonelul de la ISI nu-i pusese nicio întrebare despre cei doi polițiști asasinați cu RPG7. Cu siguranță că îl bănuiau, dar nu aveau dovezi, și Jamil Al Bughti nu va vorbi despre asta. Colonelul de la ISI nu insistase. Serviciul lui anchetase deja la Gwadar și la Gaddani și nu găsise nimic. Acolo toate gurile se închideau de îndată ce se zărea un polițist...

Sultan Hafiz Mahmud bău puțin din Defender, fixând cerul înstelat. Nava plecase din Gwadar și ajunsese la destinație după aproximativ două zile, dar trebuiau încă săptămâni de așteptare înainte ca Sultan Hafiz Mahmud să-și culeagă rezultatele anilor lui de eforturi. Suferea că fusese redus, de acum, la un rol pasiv. Nu rămânea pe teritoriul pakistanez nicio urmă din operațiune. Clădirea folosită pentru faza finală fusese dinamitată, ocupanții ei fuseseră dispersați. Chiar dacă, astăzi, autoritățile pakistaneze ar pune mâna pe o urmă tangibilă, aceasta nu-i va duce nicăieri. În plus, putea să parieze că nu vor sufla un cuvânt despre descoperirea lor, rușinați pentru ei. De pe partea asta, Sultan Hafiz Mahmud putea să doarmă liniștit.

Ca să evite să se gândească fără încetare la ce avea să se întâmple, reluă scrisoarea pe care un mesager de încredere ce sosise de la Londra i-o înmânase în acea dimineață. O scrisoare de mână de la Aisha Mokhtar. Ea îi cerea pur și simplu un vărsământ de o sută de milioane de dolari pe contul scris de ea. Scopul era, după spusele ei, să nu mai fie nevoită să cerșească... Această netrebnică se plângea că nu-l mai văzuse demult și îl întreba când puteau să se revadă, vorbindu-i de casa pe care ea și-o cumpărase la Londra.

Ca și cum ea nu știa că el nu putea să părăsească Pakistanul...

Sfârșitul scrisorii era mai ambiguu, făcând aluzie la documentele prețioase pe care i le încredințase și asigurându-

l că veghea asupra lor și ținea la ele ca la ochii din cap.

Pakistanezul mototoli furios scrisoarea. Era un șantaj deghizat. Desigur că Aisha nu știa totul despre operațiunea lui, dar în euforia lui, a fost suficient de nebun ca să o țină la curent cu lansarea ei și ea știa în linii mari despre ce era vorba. În afara marii lui intenții, la acea vreme, își concentra toate forțele ca să facă dragoste cu ea, pretutindeni. De când se apropia de el, nu se mai gândea decât la asta.

Somnul începea să-l câștige. Decise să lase pe a doua zi măsurile pe care le avea de luat.

*

* *

Malko ieși din *Lanesborough*, îl salută pe portar și zări imediat mașina Bentley verde pal staționată pe marginea drumului. Șoferul, un voinic mustăcios ce semăna cu un luptător de bâlci, sări de pe scaun ca să-i deschidă portiera din spate.

Aisha Mokhtar îl primi cu un surâs fermecător. De data asta purta un taior de mătase albastru închis, descheiat, peste o cămașă alb opac. Picioarele îi erau strânse cu ceva ce păreau a fi ciorapi. Malko nu-și putea imagina că o femeie ca ea ar purta colanți... Ea îi întinse mâna și el putu respira parfumul greu cu care se înconjurase...

— Ați fost amabil că m-ați invitat la masă, se fandosi ea. Mă văd doar cu oameni plictisitori.

— Păreți că sunteți foarte căutată, remarcă perfid Malko. Acel pakistanez este fermecător.

Ea se strâmbă dezgustată.

— E un porc! De când pune mâinile umede de sudoare pe mine, mă fac toată piele de găină... A câștigat miliarde cu blugii lui, dar ar face mai bine dacă ar rămâne la Birmingham.

— Și aspirantul dumneavoastră din capătul Angliei?

Ea surâse ușor, tocmai când mașina Bentley părăsea Park Lane ca să se oprească în față la Dorchester, înaintea unui lanț de Ferrari, Porche și de Rolls-Royce. Un Lamborghini plat ca o ploșniță era parcat în fața intrării. Malko rezervase o

masă în fundul restaurantului, în dreapta față de intrare.

— Se va consola! De fapt cred că ceea ce își dorește este să-l însoțesc la Ascot ca să-și uimească prietenii. Nu-i plac cu adevărat decât caii lui…

Un pianist cu coadă de cal angrena cu note melancolice salonul de ceai care ocupa o bună parte din *lobby*, acolo unde „săracii” ciuguleau ceva pe canapele scumpe, schimbând ultimele bârfe din Londra. Malko privi sala restaurantului. Nu erau multe cupluri. Câțiva bogătani englezi rezervaseră o încăpere ca să-și ducă cuceririle după cafea. La șase sute de lire, orgasmul trebuie că era inclus în preț… Aisha Mokhtar comandă stridii fripte cu crustă, oribilă specialitate britanică, și o copită care, după preț, ar fi trebuit să fi crescut într-un colegiu foarte bun.

Atunci când veni magnumul (sticla de doi litri) de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs, anul 1996, adusă ceremonios de un ajutor urmat de ospătar, ea scoase un adevărat strigăt de bucurie.

— E minunat! *Ador* șampania.

— Și eu, o asigură Malko.

Gheața fusese spartă. Aisha Mokhtar se aplecă spre el.

— Vorbiți-mi de dumneavoastră. Ce faceți la Londra?

— Îmi place Londra. Am prieteni aici. Mă scoate din atmosfera Austriei și din viața la țară.

— Locuiți într-un castel…

— Oh, e un castel străvechi aflat într-un stadiu nu tocmai bun… Dar familia mea îl are de mai multe secole.

— Înseamnă că nu lucrați, ca toți prietenii mei englezi?

— Din păcate, da, suspină Malko. Administrez averea altora la Volkische Bank, din Viena.

— E pasionant. Înseamnă că puteți să-mi dați sfaturi, se fandosi Aisha atacând stridiile care păreau ieșite dintr-o pubelă publică…

Mâncarea britanică era de-a dreptul infectă.

*

* *

Nu mai rămăsese decât un gât din magnumul de Taittinger din care Aisha băuse cea mai mare parte. Cu obrajii roșii și privirea arzătoare, era din ce în ce mai volubilă. Malko știa câte ceva despre ea. Născută în India, musulmană și săracă, îl întâlnise pe primul ei soț, un gentleman britanic cu treizeci de ani mai vârstnic, care o luase la Londra după ce se căsătorise cu ea. Smulsă, din păcate, prematur din brațele afecțiunii lui trei ani mai târziu… Apoi își împărțise viața între Pakistan – cu cel de-al doilea soț al ei – și Dubai. Divorțată, întâlnise în sfârșit bărbatul vieții ei, al cărui nume nu i-l dădu lui Malko. Reținut de afaceri la Islamabad, a neglijat-o… Din fericire avea viața mondenă, cocktailurile, seratele…

În ciuda gurii ei cărnoase, a surâsului ei senzual și a privirii arzătoare, Malko simțea animalul de pradă, experta în luptele vieții. Și obișnuința de a câștiga…

Privirile li se încrucișară și ceea ce el crezu că citește în ai ei părea să verifice analiza lui Gwyneth Robertson.

— Vreți să-mi vedeți casa? Eu am decorat-o!

După cinci minute se aflau în Bentley. Grație unei manevre bruște, Malko putu să verifice că ea purta ciorapi… Aterizară într-o mică intrare prost pavată, Belgrave Mews North, nu departe de Belgrave Square, locul cel mai șic din Londra. Pentru a accede la marele parc din cartier, era nevoie de o cheie pe care o dețineau doar rezidenții caselor învecinate…

Aisha Mokhtar făcea parte dintre acești *happy-few*.

Șoferul opri mașina Bentley în fața unei case cu două etaje, vizibil refăcută arătând ca nouă. De altminteri pe acea intrare foarte selectă era singura casă. În interior se simțea tămâia și un minunat snop de trandafiri se lăfăia la intrare. Pakistaneza îl conduse pe Malko până într-o încăpere cu pereții lăcuiți în roșu, cu un bar și gravuri erotice pe pereți. Ea se îndreptă direct spre frigider, și el din lac roșu, și scoase o butelie de Taittinger pe care i-o întinse lui Malko.

— Să sărbătorim prima dumneavoastră vizită aici… Nici nu știți cât îmi place șampania! Am impresia că bulele mă fac să zbor.

Atunci când sări dopul buteliei, ea pusese deja muzică, o

melodie orientală lentă și ritmată.

De fapt ea bea șampania ca pe apă.

— Locuiți singură aici? întrebă Malko.

— Din păcate da. N-am găsit încă bărbatul care să-mi țină companie, în afară de Chaury, șoferul meu.

Acesta din urmă, din ordinul stăpânei lui, rămăsese afară ca să lustruiască mașina. Cu coatele pe bar, Aisha îl fixa pe Malko cu un surâs bizar, jucându-se cu paharul ei gol. Atmosfera se încărcă brusc de electricitate. Privirile li se încrucișară, rămânând agățate. Fără să stea pe gânduri, Malko făcu un pas înainte. Aisha fu cea care-și înclină ușor capul pentru ca gura ei să ajungă exact în fața gurii lui.

Ea săruta ca o adevărată femeie. Din tot corpul. Cu tresăriri bruște, un balet furios al limbii care părea că absorbise toate bulele din șampanie atât de tare vibra. Atunci când Malko îi atinse pieptul, pakistaneza își apăsă și mai tare bazinul în întâmpinarea lui. El prinse curaj, mângâind un șold apoi vintrea puțin bombată, mai jos. Atunci când degetele i se puseră pe umflătura sexului, Aisha tresări, dar nu se feri. Malko începu să i-l maseze, în timp ce limba ei se învârtea ca un titirez în gura lui. Ea fu gata să cadă și se prinse de un taburet.

Aisha își ridică fusta de la costum și îi atinse vintrea. Nu pronunțaseră niciun cuvânt. Malko dovedi o delicioasă surpriză simțind cum degetele lui Aisha îi descheiau fermoarul, strecurându-se în pantalonii lui și prinzându-l. Nici măcar nu realizase cât de excitat era. Cât ai clipi, femeia îngenunche în fața lui și îi înfundă membrul până în fundul gâtului… Felația ei nu semăna deloc cu cea a lui Gwyneth Robertson, chiar linsă, dacă se poate spune așa, domesticită. Aceea era mult mai dezordonată, sălbatică, cu mișcări bruște, plonjări de pasăre vorace. În aceasta se simțea soarele, exotismul, pasiunea sexuală. Într-un cuvânt, Aisha sugea ca o nebună, pentru plăcerea ei.

La acest ritm sălbatic, lui Malko îi veni repede să se descarce. Aisha i-o luă însă înainte. Se ridică brusc, se debarasă de slipul negru cu un gest rapid, se sprijini de bar cu

picioarele ușor depărtate, întorcându-i spatele lui Malko. Acesta îi zări în oglindă trăsăturile încordate de așteptarea plăcerii.

— Așa! lansă ea.

Cu pantalonii în vine, îi ridică fusta, dezvelindu-i crupa goală. Se înfipse în ea atunci când își aminti de recomandările lui Gwyneth Robertson. Aisha fremătă și scoase un geamăt dificil de interpretat atunci când, neglijând vintrea, el își apăsă sexul direct contra intrării în șalele ei. Fără se ezite, se împinse în ea cu toată greutatea și își simți membrul înfundându-se în crupa pakistanezei și dispărând în întregime, înghițită de corola brună. Aisha scoase un fel de strigăt de agonie și urlă:

— Nu, nu, doare!

Încrezându-se în sfaturile mentorului lui, Malko o prinse pe tânără de șolduri, se retrase aproape în întregime și apoi reveni în forță, smulgându-i un nou urlet lui Aisha, agățată cu amândouă mâinile de bar. El continuă totuși, simțind teaca primindu-l și devenind mai destinsă progresiv. Șoldurile lui Aisha se balansau și ea începuse să dea ușoare contre pentru a veni în întâmpinarea membrului înfipt în ea. Într-un final, ea începu să-l implore pe Malko.

— Te rog, juisează în fundul meu!

Nu mai era deloc *finishing school*. Malko se supuse, golindu-se în ea cu un strigăt sălbatic. Diagnosticul lui Gwyneth Robertson era exact. Aisha Mokhtar adora să fie sodomizată…

Abia retras din ea, că se și lăsă să alunece pe jos, cu dosul sprijinit de lacul barului, gâfâind. Ridică spre Malko o privire de femelă fermecată, cu ochii cerniți și buzele umflate…

— *My God! Was so good!* murmură ea. *You are a beast*…

O ajută să se ridice și îi turnă puțină șampanie. Aisha Mokhtar se apropie de el, atingându-i fața cu tandrețe.

— Sunt puțini bărbați care înțeleg femeile, zise ea. Simt că ne vom înțelege bine…

*

* *

Aisha Mokhtar, din nou foarte „ladylike”, stătea cu Malko la taifas pe canapeaua din piele roșie. Șoferul primise în sfârșit autorizația să intre în casă și se ocupa de bucătărie.

— E un uriaș, remarcă Malko atunci când acesta le adusese gheață. Poate servi ca pază de corp.

— Asta poate fi în fond un lucru util, lăsă Aisha să-i cadă.

Londra era totuși unul din orașele cele mai sigure din lume. Malko trecuse de primul cerc… Aisha își puse capul pe umărul lui.

— Când pleci?

— La sfârșitul săptămânii.

— Mă vei invita la castelul tău?

— Cu plăcere. Când vrei tu!

Era suficient să găsească un dulap destul de mare și destul de solid ca să o închidă în el pe Alexandra…

— Săptămâna viitoare? Mai încolo. Am mai multe serate aici.

Cel puțin era directă.

— Te aștept! Voi veni după tine la Viena. Spune-mi în ce zi și voi da o mare cină în cinstea ta.

— Magnific!

Aisha Mokhtar iradia de fericire. Mai târziu, adăugă:

— După cină, mă vei lua pe masă, ca astăzi, la lumina lumânărilor.

Încă un vis de fată tânără.

— Dacă este un ordin, îl voi executa, promise Malko sărutându-i mâna.

Manipulatorul de la CIA era într-o bună dispoziție. În orice caz, în ceea ce privea contactul. S-ar fi putut să nu meargă așa de ușor.

Îi rămânea să stoarcă secretele lui Aisha Mokhtar. Ceea ce avea să fie mult mai dificil.

Capitolul VI

Chawkat Rauf, încă ameţit de zborul de unsprezece ore Islamabad-Londra, trecu pasarela avionului Boeing 747 de la Pakistan Airlines ca să ajungă la terminalul 4 al aeroportului din Heathrow. Câteva culoare şi se trezi la coada din faţa ghişeelor de imigrare. Privind în jurul lui, reperă o cabină telefonică şi formă un număr pe care-l învăţase pe dinafară, deoarece nu putea să-l scrie nicăieri, căci îşi risca viaţa. O voce de bărbat răspunse imediat, repetând simplu numărul.

— „Fox”. Am ajuns, anunţă pakistanezul.

Vocea deveni imediat mai caldă.

— *Good!* Aţi călătorit bine?

Ca şi cum o călătorie putea să fie bună în clasa eco, strânşi ca sardelele, cu genunchii sub bărbie… Britanicii aveau întotdeauna simţul umorului.

— Excelent, *sir*, răspunse totuşi pakistanezul.

— *Some interesting news?* întrebă pe un ton detaşat corespondentul său, John Gilmore, Agent de la MI6, care „trata” cu el de acum doi ani, după ce-l recrutase la Peshawar, în Pakistan, atrăgându-l într-o supărătoare poveste de trafic de droguri…

Vorbind perfect urdu şi pachtou, John Gilmore se descurca în Pakistan ca un peşte în apă. Un capriciu administrativ l-a desemnat la Londra, în hidoasa şi futurista clădire ce grupa de acum toate secţiile de la MI6, pe malul sudic al Tamisei, în Albert Embankment, un incredibil castel-fort de science-fiction, dotat cu geamuri verzi reflectorizante care îl făceau să pară o creaţie de bandă desenată. Acest straniu aspect era voit. Guvernul britanic, convins că pentru lumea întreagă arhetipul spionului era James Bond, decisese să creeze la Londra o nouă atracţie turistică, asupra schimbării gărzii la Buchingham sau Turnul din Londra, puţin depăşite. „Cartierul General” al lui James Bond, spionul Maiestăţii Sale. Pariu câştigat. Mii de turişti japonezi se năpusteau în fiecare dimineaţă să fotografieze această monstruozitate arhitecturală. Din păcate, bugetul construcţiei fiind rapid

depășit, amenajările interioare fuseseră reduse la strictul necesar! Prin urmare agenții de la MI6 regretau amar fotoliile lor din piele și lemnăriile din ale lor safe-houses odinioară ascunse aproape pretutindeni în oraș. John Gilmore regreta Pakistanul, plictisindu-se a redacta întreaga zi sinteze asupra sub-continentului pe care nu le citea nimeni. Singura lui adevărată sarcină interesantă era să „trateze” cu Chawkat Rauf de două ori pe an…

— *Very interesting news, sir*, confirmă cu o voce plină de exaltare cârtița de la MI6. Am putut să procur pentru o sumă importantă un obiect ce a aparținut unui apropiat al lui Bin Laden, anunță Chawkat Rauf. O cameră video, *sir*.

John Gilmore simți vântul victorios de Trafalgar atingându-l, dar i-l tăie cu vioiciune lui Chawkat Rauf. El nu avea încredere în telefon și această linie nu era securizată.

— *Well*, zise el. Vorbim despre asta în direct. Unde vă veți caza?

— La moscheea de pe Green Street.

Această moschee era considerată de către MI6 ca o bază Al-Qaida.

John Gilmore nu ezită.

— Înainte să mergeți acolo, cred că ar fi o idee bună să luați un taxi și să veniți pe 33 Queen Ann’s Gate.

— *Very well, sir*, promise Chawkat Rauf. Voi fi acolo într-o oră.

Încheie convorbirea și reveni să se plaseze la coada de la ghișeele Imigrări. Cu pașaportul lui pakistanez în mână, înzestrat cu o viză bună eliberată de consulatul britanic din Peshawar. În aceste vremuri era practic imposibil pentru un pakistanez „ordinar” să vină în Marea Britanie, chiar și pentru îngrijiri. O singură categorie scăpa de la regulă: colectorii de fonduri, care veneau să caute bani în diaspora pakistaneză, pentru ajutoare umanitare sau religioase. De comun acord cu „șefii” lui, Chawkat Rauf alesese această categorie. De două ori pe an venea să facă chetă în Londra sau la Birmingham, adunând patru sute de mii sau cinci sute de mii de lire sterline, o sumă colosală în rupii…

Islamic Relief Fund, ONG-ul de care aparținea el și care vărsa în secret o parte din fondurile sale mișcării Al-Qaida, era fermecat de prestațiile lui și îl lăsa să vină în Europa. Bineînțeles, la consulatul din Peshawar, numele lui era precedat de o bulină roșie, ce semnifica faptul că niciodată nu trebuia să i se refuze o viză...

Practica era curentă pentru colectorii de fonduri, și bănuitorii islamiști nu vedeau decât ardoarea.

Nu doar din pură bunătate sufletească Foreign Office britanic proceda astfel. Aceasta permitea să urmărească în parte finanțarea islamiștilor radicali și această atitudine întărea toleranța afișată a guvernului britanic pentru islamul non terorist. Din toate timpurile, guvernele succesive ale Marii Britanii deciseseră că nu puteau înfrunta două riscuri în același timp: IRA și terorismul islamist.

Au făcut atunci un *gentleman's agreement*.

Chawkat Rauf întinse deci pașaportul la *Immigration Officer* fără cea mai mică neliniște. Atunci când britanicul tastă numele lui pe computer, apăru imediat o stea pe ecran. Semn că nu trebuia să-i pună niciun fel de întrebare. După cinci minute, călătorul, aflat încă în ținută pakistaneză, *chamiz-charouar* și vestă uzată, ieșea în holul de la sosiri, unde o mulțime colorată pândea pasagerii zborului de la PIA.

Chawkat Rauf se îndreptă spre taxi atunci când zări o față cunoscută în mulțime. Un bărbat ce purta aceeași ținută ca și el, o șapcă plată pe cap: Sambal Chahan, responsabilul moscheii de pe Green Street unde trebuia să se cazeze, din cartierul de la Upton Park, East End Indonien. Sambal Chahan îl întâmpină călduros, îmbrățișându-l de trei ori ca pakistanezii, și îl anunță:

— Frații din Peshawar ne-au anunțat prin e-mail de sosirea ta. Am vrut să te întâmpin personal.

Chawkat Rauf, puțin surprins, nu putu decât să-i mulțumească interlocutorului lui pentru grija pe care i-o purta. Îl deranja faptul că trebuia să transporte camera video la moschee, dar n-avea de ales. Trebuia, de îndată ce îi era posibil, să reușească să dispară.

La Peshawar, recuperase prețiosul obiect în ultimul moment, înainte să ia autobuzul pentru Islamabad.

Ajunseră la stația Heathrow pentru linia Northern și se instalară în primul vagon. Cu schimbare la West Kensington, aveau de mers o oră, traversând toată Londra. Și acum metroul nu mai avea pene interminabile... Chawkat Rauf privi pe furiș o reclamă la Barclay’s Bank. Acolo vărsa MI6 în fiecare lună două sute de lire într-un cont deschis pe numele Fox. La momentul potrivit, putea să-și cumpere un butic, să-și aducă familia în Marea Britanie și să-și trăiască liniștit zilele. Numai că, de fiecare dată când vorbea cu perceptorul lui să-i ridice, i se cerea un mic serviciu în plus. În realitate, era, fără să o știe, cea mai bună sursă pentru MI6 din apropierea organizației Al-Qaida. Și prin urmare nu era aproape vremea în care avea să se retragă.

Metroul se puse în mișcare și el închise ochii ca să se destindă. Cel cu care trata el se va neliniști când nu-l va vedea sosind la întâlnire. Numai să nu ia vreo inițiativă stângace.

*

* *

John Gilmore ridică linia directă care îl lega la MI5 și ceru la Divizia D, însărcinată cu urmăriri în Londra și cu protecția „prietenilor”. Era prânzul și Chawkat Rauf nu dăduse niciun semn de viață. Niciun motiv normal nu putea să explice o asemenea întârziere. John Gilmore procedase la o verificare rapidă în serviciile de urgență ale aeroportului și în spitalele situate pe traseul presupus al agentului lui, însă fără niciun rezultat. Asta însemna că apăruse ceva neprevăzut care îl împiedicase pe Chawkat Rauf să vină la MI6. John Gilmore nu se agita încă, dar trebuia să acționeze. Atunci când i se făcu legătura, o voce neutră întrebă:

— Cu cine doriți bă vorbiți?

— Mike, sunt John, anunță John Gilmore. Am nevoie de un mic serviciu.

— E urgent?

— Da.

— Vii să luăm prânzul la *City Café?* La ora unu.

— *Very well*.

După ce puse receptorul în furcă, își privi ceasul. Era ora douăsprezece și patruzeci și cinci de minute. Avea timp să meargă pe jos la *City Café*, pe Thorney Street, chiar în fața intrării la MI5. Serviciul de contraspionaj britanic ocupa o clădire enormă dublă fără niciun semn distinctiv pe Millbank, de cealaltă parte a Tamisei. Traversând Vauxhall Bridge și parcurgând o sută de metri pe jos, John Gilmore ajunse exact la timp. Ideea de a lua prânzul la *City Café* îi lăsa gura apă: adora să mănânce, dar restaurantele bune londoneze nu intrau în obiceiurile unui șef de serviciu din MI6… De data asta, putea să facă o notă de cheltuieli justificată prin cererea oficială a colegului de la Serviciul interior. MI5 administra tot ceea ce se petrecea pe teritoriul britanic, MI6 având în sarcină operațiunile externe. Câteodată, mai ales cu islamiștii, activitățile celor două servicii se suprapuneau. Totuși, MI6, neavând dreptul să lucreze pe teritoriul britanic, era obligat să apeleze la MI5.

John Gilmore își deschisese seiful și scosese din el dosarul lui Chawkat Rauf, selectând o fotografie din care putea să fie recunoscut. Încuiase biroul cu cheia, își luase ziarul *Times* pentru cazul în care colegul lui ar fi întârziat, și coborâse, ieșind prin ușa laterală de pe Thames Path, mai discretă ca monumentala ieșire de pe Albert Embankment. Cu costumul lui negru, cămașa fără cravată, silueta lui greoaie – pentru un metru optzeci, cântărea exact în jur de o sută douăzeci și cinci de kilograme – și cadoganul lui ce îi strângea la spate părul blond, John Gilmore părea mai mult un muzician „hip” decât un agent de informații. Înconjură clădirea prin spate ca să ajungă la Vauxhall Bridge. O femeie în vârstă hrănea porumbei și niște îndrăgostiți de culoare flirtau, pe jumătate alungiți pe o bancă, cu fața la Tamisa, având în spatele lor zgomotul plăcut al jeturilor de apă ce cădeau în bazinul care înconjura castelul-fortăreață, fără să bage în seamă ceea ce se petrecea în spatele geamurilor verzi ale acestei stranii

clădiri cu linii agitate. Un drapel foarte modest al Union Jack flutura între turnuri, pe partea cu Tamisa, dar se vedea cu greu de la sol.

Traversând Vauxhall Bridge, John Gilmore aruncă o privire în direcția acoperișurilor aurii de la MI5. Această clădire era mai discretă decât cea a serviciului MI6. Fără drapel, nicio ușă pe Millbank, ferestre închise tot timpul, cu cadre metalice care dădeau impresia că aveau toate zăbrele…

După trei sute de metri, o coti pe Thorney Street, care dădea în Millbank făcând o curbă, mergând de-a lungul Thames House, sediul serviciului MI5. Restaurantul se găsea chiar după curbă și Mike Turnball se afla deja în fața unui pahar cu scotch având frumoasa culoare a chihlimbarului. Cei doi bărbați își strânseră mâinile călduros și John Gilmore comandă la rândul lui un Defender „vechi de 5 ani”.

În cadrul ei foarte modern, *City Café* oferea o mâncare excelentă. Cei doi luară meniul. John Gilmore se lăsă tentat de *roast loin of suckling pig*, puțin cam greu, dar delicios, precedat de o *mixed beans salad*. Mike Turnball se mulțumi cu un *halibut fillet*, specialitatea casei. Totul stropit cu vin sud-african de 14,5 grade.

— *Well*, atacă Mike Turnball. Care e problema?

John Gilmore scoase din buzunar fotografia lui Chawkat Rauf și i-o arătă agentului de la MI5.

— Este cel mai bun agent al meu din Pakistan. A sosit în această dimineață din Islamabad. Ne-am înțeles să ne întâlnim într-o seif-house din Queen Ann’s Gate și n-a ajuns.

— O explicație?

— N-am. Poate că a intervenit ceva neprevăzut, dar nu se știe. Mi-a vorbit de informații foarte *hot*.

— Unde trebuia să meargă în Londra?

— Se cazează întotdeauna la moscheea de pe 88 Green Street.

— A, înțeleg! suspină Mike Turnball. Acolo sunt oameni periculoși: L-am închis pe unul timp de două luni, dar am fost obligați să-l eliberăm. Ce aștepți de la noi?

— Să-i fiți „baby-sitter”, răspunse John Gilmore. Să

vegheați asupra lui, atât cât să știu ce se întâmplă cu el. Trebuie neapărat să recuperez acele informații.

— *Well*, sugeră agentul de la MI5, poate că am putea proceda la o mică punere în scenă. Un control pe stradă, ca urmare a unui incident provocat... Sau o verificare de pașaport. Ai putea să vii să-i iei informațiile într-un comisariat.

John Gilmore se strâmbă. Nu era nebun. Colegul lui voia să împartă informațiile cu el.

— E riscant, zise el. Mai bine să așteptăm să reușească să-i lase cu buzele umflate.

— Nu e ușor să lucrezi pe Green Street, remarcă Turnball. Nu sunt acolo decât „bronzați”.

Această stradă lungă de patru kilometri, punctul de regrupare a pakistanezilor în Londra, cu moscheile ei cu magazine de sari, era supranumită Little Karachi. Practic niciun englez de origine nu locuia aici. John Gilmore surâse mâncându-și purcelușul.

— Și voi aveți câțiva „bronzați” la voi...

— Nu mulți, mărturisi Mike Turnball. Dar mă voi descurca. Pentru cât timp ai nevoie de mine? O săptămână?

— Ar trebui să fie suficient.

— OK, să-mi trimiți o *request* oficială.

Își terminară masa în liniște, comandând coniac, după cafea. Chiar era un restaurant bun. Se despărțiră la ieșirea din *City Café* și Mike Turnball se îndreptă spre una din micile uși situate pe Thorney Street aflate de-o parte și de alta a marii intrări a vehiculelor apărată prin porți glisante din fier, ploturi de acces escamotabile și de merloane. IRA era inamicul public numărul unu al MI5 care își murdărise puțin mâinile în Irlanda de Nord. De unde proasta sa reputație.

Totuși, în mod bizar, membrii IRA au tras o rachetă asupra imobilului MI6, imediat după inaugurarea sa... Fără să facă însă stricăciuni mari.

John Gilmore plecă cu pas lent, ca să digere, întrebându-se ce i se întâmplase oare lui Chawkat Rauf, informatorul lui care era de obicei foarte punctual.

*

* *

Întins pe un *charpoi* adânc care ocupa aproape întreaga suprafață a camerei minuscule în care locuia, deasupra moscheii de pe Green Street, Chawkat Rauf pândea zgomotele de pe stradă. Era foarte neliniștit. De la sosirea lui din acea dimineață, nu fusese lăsat singur nici măcar o secundă. Se găsise tot timpul cineva care să vrea să vorbească cu el, să întrebe de noutăți din Pakistan.

La început, interceptarea lui de către Sambal Chahan nu-l alarmase. Dar acesta din urmă cumulase funcțiile de responsabil al moscheii și de șef al organizației clandestine islamiste locale, și acum neliniștea îi creștea pe măsură ce constata că toți cei care se învârteau în jurul lui erau membri... Această grijă extremă, oare nu ascundea bănuieli în ceea ce-l privea?

Prețioasa cameră video cumpărată din Bara Merket era învelită cu grijă în hainele de schimb, în fundul sacului care îi servea drept pernă. Dacă o descopereau, ar fi avut de răspuns la întrebări foarte jenante. Pentru prima oară de când lucra pentru MI6, murea de frică. Supravegherea căreia îi era el obiectul era anormală... Chiar și ca să meargă să cumpere fructe de la magazinul de peste drum, unul din „frații” de la moschee îl însoțea. Nici vorbă să se apropie de telefonul public situat pe peretele de la moschee.

Se aplecă pe fereastra din camera lui și privi circulația de pe Green Street. Timp de câteva clipe, se gândi să sară afară, luând cu el camera video. Clădirea nu avea decât două etaje, era suficient apoi să sune la numărul la care răspunde cineva douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Doar că se dădea de gol și „ei” aveau să se răzbune imediat pe familia lui rămasă în Pakistan. Scara scârțâi și un cap zbârlit apăru, cu un surâs larg.

— *Vii să împărțim masa noastră, frate?*

Chawkat Rauf se ridică, ușurat de această digresiune. Ei mâncau la parter, într-o cameră alăturată sălii de rugăciune. Hrana era deja pe masă: mazăre, bucăți de pui într-un

lighean, orez cu șofran și fructe. Cinci bărbați erau deja acolo, printre care și Sambal Chahan, responsabilul moscheii, care i se adresă pe un ton călduros.

— Când începi să recoltezi bani? Am să-ți dau câteva adrese.

— Mâine, dacă vrea Dumnezeu, răspunse Chawkat Rauf devorând o bucată de pui. Nu trebuie să pierd timpul.

În sfârșit avea ocazia să se debaraseze de camera video.

Sambal Chahan aprobă cu un semn viguros din cap.

— E bine. În acest timp aș vrea să-l formezi pentru această sarcină dificilă pe tânărul nostru frate Awaz.

Și arătă spre un tânăr atletic, cu tenul foarte închis, îmbrăcat într-un pulover bleu. Avea trăsături fine, o barbă bine tunsă și sprâncene groase care aproape că se uneau.

— Cu plăcere, răspunse mecanic Chawkat Rauf, înghețat pe dinăuntru.

— Te va însoți de mâine și tu îl vei învăța cum să obțină bani pentru Dumnezeu.

Awaz făcea parte din organizație și nimeni nu îl însoțise niciodată în turneele lui. De data asta, nu mai era nicio îndoială: îl bănuiau că e trădător. Responsabilul moscheii continua să surâdă călduros dar puiul din gura lui Chawkat Rauf avea gust de cenușă. Nu-l vor slăbi din ochi până la plecarea lui din Londra. Și acolo, la Peshawar, îl vor duce în deșert și îl vor omorî după ce-l vor face să vorbească…

Masa se termină rapid și ridicându-se, Sambal Chahan sugeră:

— Vrei să iei aer? Îți va face bine. Îți voi arăta tot ce s-a schimbat de când ai fost ultima oară.

Încadrat de Sambal Chahan și de Awaz, Chawkat Rauf se angajă pe Green Street. Era multă animație. Femei în sari, cu voal, se grăbeau către numeroasele bijuterii. Zări un bobby în intersecție, dirijând circulația. Un pakistanez sau un indian. Îi veni să fugă spre el, dar se abținu: în Anglia, polițiștii nu au arme și cât timp i-ar fi explicat acestuia că lucra pentru MI6, însoțitorii lui i-ar fi tăiat gâtul. Era sigur că aceștia purtau arme albe pe sub *camiz*. Trecură prin fața stației de metrou,

apoi se întoarseră după piață. Chawkat Rauf era obsedat de o singură idee: cum să scape mâine de compania lui Awaz, însoțitorul lui? Nimic nu se petrecea cum prevăzuse... Dacă ar fi avut măcar un telefon mobil! Dar numai responsabilul de la moschee avea unul și conexiune la internet exista doar în biroul lui, care era totdeauna încuiat.

Fu aproape ușurat să regăsească clădirea verde a moscheii: tensiunea nervoasă îl epuiza.

După îmbrățișările uzuale și ultima rugăciune, urcă direct în cameră și se aruncă pe vechiul charpoi, luând mașinal sacul ca să-și pună capul pe el. Imediat simți ceva ciudat: sacul era în mod straniu ușor... Îi desfăcu febril șiretul și își băgă mâna în sac. Își reținu cu greu un strigăt: camera video dispăruse.

Degeaba scotoci ca un nebun, uitându-se chiar și în charpoi, căci nu găsi nimic. Cineva venise în timpul plimbării lui și îi furase camera video. Ori, o onestitate scrupuloasă trona printre membrii acestei comunități religioase, și niciunul din membrii ei nu folosea acest gen de obiect. Cu inima bătându-i nebunește, Chawkat Rauf se așeză pe pat, cu capul în mâini.

De data asta totul era limpede! Supravegherea lui nu era o întâmplare. Nu știa cum, dar oamenii de la Al-Qaida aflaseră că el era în posesia aparatului. Și asta nu putea să se știe decât din Peshawar. Își aminti de bătrânul sikh care i-o vânduse. Probabil că el fusese cel care vorbise.

Chawkat Rauf începu să tremure convulsiv. Se ridică și se apropie de ușă, cu urechea ciulită. O deschise ușor și inspectă scara. Dacă cobora cu pas de lup, putea să reușească ajungă în stradă și să fugă. Coborî câteva trepte și se opri, cu inima bătându-i nebunește. Cineva, căruia nu i se vedea decât jumătate de corp, dormea pe o saltea la capătul scării.

Se întoarse în cameră și se lungi în întuneric, cu ochii deschiși, tresărind la fiecare zgomot. Îi era imposibil să-l prindă somnul, repetându-și că nu avea cum să iasă viu din această moschee. Deschise fereastra, dar era chiar prea înaltă. Avu brusc o idee. Smulgând o pagină din carnețelul lui, mâzgăli rapid câteva cuvinte în engleză. *„Help me. Call 911. I*

am prisoner in the mosque, 88 Green Street. My name is Chawkat Rauf.”

Căută apoi în jur un obiect greu și găsi o piatră care servea drept pres-papier. O îmbrăcă cu bilețelul scris de el, deschise fereastra și se aplecă în afară: Green Street era pustie, magazinele erau închise. Își lansă din toate forțele proiectilul improvizat de cealaltă parte a străzii și îl văzu aterizând în șanț.

Merse apoi să se culce, rugându-se din răsputeri să îi vină cineva în ajutor înainte să fie omorât.

Capitolul VII

Jonathan Hood se învârtea la ora șapte dimineața prin cartierul Upton Park pe ciclomotor, cu o hartă rutieră fixată pe ghidon. Se oprea frecvent, lua notițe, răsfoia un atlas al străzilor londoneze și pleca din nou la drum. În fiecare zi Londra era parcursă astfel de către șoferii de taxi ucenici, care își pregăteau un examen în care trebuiau să cunoască un număr incalculabil de străzi.

Părăsind Neville Road, o coti pe Green Street, la un bloc de moscheea situată la numărul 88 și se opri pe marginea trotuarului, verificând ceva pe planul orașului, chiar în fața unui magazin de legume.

Nimeni nu-i dădea atenție, periplul șoferilor de taxi ucenici fiind obișnuit, și totuși Jonathan Hood era un agent de la divizia D a MI5 în misiune. O puternică stație radio era ascunsă într-una din sacoșele de pe ciclomotor, legându-l la un „submarin”, o camionetă a unei întreprinderi de instalații care se învârtea și ea în cartier și dădea raportul la centrala din Millbank. În mod excepțional, Jonathan Hood era înarmat. Avea un pistolet automat Glock de 9 mm ascuns sub puloverul de lână bleu. Plecă și se opri puțin mai departe, aproape în fața moscheii de la numărul 88, o clădire cu două etaje situată pe colț cu străzile Green Street și Strudley Road. Un pakistanez îmbrăcat în *chamiz-charouar* dădea un telefon

de la un taxiphone instalat pe peretele moscheii și crezu mai întâi că era „clientul” lui. O privire rapidă pe fotografia pusă pe harta rutieră îi confirmă că nu era el. De altfel, acel număr – 02084707808 – fusese pus sub ascultare încă de aseară. Rolul lui Jonathan Hood era simplu: să observe moscheea și împrejurimile și, eventual, să-i dea ajutor „clientului” desemnat, un informator al MI6 căruia nu-i știa numele.

Își propti ciclomotorul de perete și intră în cafeneaua vecină, comandând un kebab și o Coca. Cu coatele pe tejghea, putea să supravegheze intrarea în moschee în oglinda de la bar. Prevedea o zi plictisitoare: acest gen de pândă nu ducea de obicei la nimic concret...

*

* *

Chawkat Rauf nu închisese ochii toată noaptea. După o toaletă succintă, se hotărî să coboare, prefăcându-se pentru moment nepăsător față de camera video. Decizia lui era luată: de îndată ce va ajunge afară, va scăpa de compania învățăcelului lui și va fugi până când va întâlni un bobby.

Cu barba bine pieptănată, la fel ca și părul și mustața, se îndreptă spre scări. Bărbatul care dormise pe palierul de la parter dispăruse, la fel și salteaua. Apăru la parter. Ușa de la sala în care se lua masa era deschisă și trei „frați” se aflau deja acolo împreună cu Sambal Chahan, responsabilul moscheii. Aceștia îl întâmpinară călduros pe Chawkat Rauf care se așeză la masă și își umplu un bol de lapte în care aruncă cereale.

— Ai petrecut o noapte bună, frate? întrebă afectuos Sambal Chahan. Dorm în camera de sub tine și am auzit fâșâind toată noaptea charpoi-ul în care dormi. Ești bolnav?

— E din vina decalajului orar, replică Chawkat Rauf. În curând va fi mai bine.

Apoi își plonjă nasul în bol, așteptându-se ca în fiecare secundă să i se vorbească de camera video. El își pregătise o explicație: vărul lui i-o dăduse ca să o repare în Londra.

Aproape terminase de mâncat când Sambal Chahan își

plonjă mâna în buzunarul de la *charouar* și scoase un obiect pe care îl puse în fața lui.

— Un frate ne-a adus aceasta de dimineață, zise el cu o voce egală. A găsit-o pe partea cealaltă a străzii.

Chawkat Rauf rămase fără grai recunoscându-și apelul de ajutor ce învelea piatra aruncată pe fereastră. Se simți inundat de sudoare în câteva secunde, incapabil să articuleze vreun cuvânt. Avea impresia că o mână invizibilă îi țintuia picioarele de podea. Scoase un fel de croncănit fără să reușească să articuleze un răspuns normal, încrucișându-și privirea plină de ură cu cel de vizavi, tânărul Awaz, reuși în sfârșit să-și regăsească vocea și întrebă:

— Ce este?

— Privește, fratele meu…

Chawkat Rauf despături foaia de hârtie, cu creierul făcut varză. Liniile scrise de mâna lui îi dansau în fața ochilor. Puse foaia pe masă, păstrând piatra în mână. Întorcând capul, zări ușa deschisă, dând în sala de rugăciune, din care se ieșea în stradă. Între prima ușă și el nu se afla decât Sambal Chahan. Fără să stea pe gânduri, îi aruncă cu toate forțele piatra în față. Proiectilul greu îl lovi pe bărbos în gură, spărgându-i buza superioară, și căzu apoi pe jos. Acesta duse amândouă mâinile la gură strigând de durere.

Chawkat Rauf trecuse deja peste bancă, îl atinse pe Sambal Chahan, năvăli în sala de rugăciune încă goală și o traversă în fugă, deschise ușa ce dădea în Green Street și fugi ca un iepure.

*

* *

Jonathan Hood era gata să se urce pe ciclomotor când zări un bărbat ivindu-se din moschee, chiar în fața lui, pe cealaltă parte a străzii, și îndepărtându-se în fugă în direcția stației de metrou Upton Park. Chiar înainte să-l compare cu fotografia pe care o avea, știu că acela era clientul lui.

Acesta se îndepărtă, fugind mâncând pământul, ca și cum îl avea pe diavol pe urme! După câteva secunde, trei bărboși

țâșniră la rândul lor din moschee pe aceeași ușă. Cel care fugea în frunte flutura un cuțit de bucătărie de treizeci de centimetri, vociferând blesteme.

Sângele agentului de la MI5 nu făcu decât un tur. Înșfăcă ciclomotorul și începu să urce pe Green Street în urmărirea clientului lui, strecurându-se printre mașini. În același timp, lansă un apel grăbit în microfon:

— Cod unu. Începem.

Code one semnifica faptul că va avea loc o intervenție fizică periculoasă. Jonathan Hood nu știa unde se afla „submarinul” și nu putea să conteze pe el într-o primă fază. Cei trei bărboși se apropiau de fugar, vociferând întruna. Din păcate pentru Jonathan Hood, vorbeau în urdu.

Brusc, doi trecători care veneau din sens invers, alertați de strigăte, barară drumul fugarului.

Acesta din urmă se zbătu scăpându-le și văzându-i pe bărboși apropiindu-se, dădu buzna într-un magazin de sari. Un minut mai târziu, urmăritorii intrară și ei în același magazin. Jonathan Hood își abandonă ciclomotorul pe marginea trotuarului, scoase pistoletul ținându-l pe verticală, după cum cerea regulamentul, și intră în fugă la rândul lui în magazin, lansând în microfon:

— Magazin de îmbrăcăminte, numărul 67. Trei bărbați înarmați.

*
* *

John Gilmore își termina al lui *early morning tea* atunci când văzu clipind lumina de la telefonul legat la MI5. Ridică receptorul și o voce tensionată anunță:

— *Sir*, avem o problemă pe Green Street. Clientul dumneavoastră a fugit de la moschee și e urmărit de trei bărbați înarmați cu arme albe.

John Gilmore își simți pulsul explodându-i și lansă:

— *My God!* Trimiteți oameni acolo. Ajung și eu. Înconjurați moscheea. Să nu iasă nimeni. Faceți imposibilul ca să-l protejați pe acest om. Sosesc.

Ieși apoi din birou în trombă și se năpusti în sala de operațiuni. În timpul în care explică situația echipei de permanență, ajunse în garajul de la parter la un Rover albastru, echipat cu girofar. Țâșni pe la intrarea din Albert Embankment și se înfundă de-a lungul Tamisei, cu sirena urlând, cu mai mult de o sută douăzeci la oră. Lângă șofer, John Gilmore, cu telefonul mobil la ureche, încerca să dea de submarinul de la MI5. Fierbea pe dinăuntru. Green Street se găsea la celălalt capăt al Londrei și, chiar și conducând ca un nebun, făcea până acolo cel puțin o jumătate de oră. Numai să scape informatorul lui…

Apelă branșa antiteroristă de la Scotland Yard care coopera frecvent cu ei și ceru o intervenție masivă și imediată asupra moscheii de pe Green Street. Ei dispuneau de unități speciale capabile să intervină rapid. Apoi, în timp ce șoferul de serviciu înghițea străzile din Londra într-o manieră infernală, încercă să-și păstreze sângele rece, binecuvântându-se că se gândise să organizeze o protecția clientului său.

*

* *

Atunci când Jonathan Hood intră în magazinul de sari, avu impresia că intră într-o colivie! O duzină de cliente și de vânzătoare, îngrozite, țipau în mai multe limbi năpustindu-se spre ușă. Înghesuit, el se trezi practic singur în magazin, cu excepția unui grup vociferând în jurul casieriei, în fundul magazinului. Îl zări pe clientul lui, refugiat în spatele casieriei, folosind drept scut casierița pakistaneză în sari, care se zbătea scoțând strigăte ascuțite. Unul din bărboși, a cărui față sângera, o prinse de sari și o aruncă la pământ, lăsându-l pe Chawkat Rauf fără apărare, încolțit la perete. Îngrozit, Jonathan Hood îl văzu pe bărbos ridicând enormul cuțit de bucătărie și înfigându-l în burta fugarului cu un urlet de nebun. Când lama fu înfiptă aproape douăzeci de centimetri, bărbosul, ținând mânerul cuțitului cu amândouă mâinile, își spintecă victima aproape treizeci de centimetri. Chawkat Rauf se prăbuși instantaneu, sângele țâșnind în valuri din rana

oribilă.

— Poliția! urlă Jonathan Hood, care nu se aflase niciodată în fața unei asemenea situații și nu încercase să se servească de armă ca să nu o rănească pe casieriță.

Bărbosul cu gura plină de sânge care îl înjunghiase pe Chawkat Rauf se întoarse și, în loc să lase cuțitul din mână, se năpusti spre polițist.

— Lasă cuțitul jos! strigă Jonathan Hood.

În loc să se supună, bărbosul, dintr-un singur elan, îi plonjă cuțitul în inimă. Cu pieptul străpuns, Jonathan Hood își simți picioarele lăsându-l și se prăbuși pe jos, fără să fi putut să tragă un singur foc de armă. În spatele casieriei, ceilalți doi bărboși se îndârjeau asupra bărbatului căzut la pământ, lovindu-l la rândul lor cu cuțite mai mici, vociferând injurii. Unul dintre ei sfârși prin a-i tăia gâtul, gest complet inutil căci inima acestuia încetase să mai bată. De altfel, foarte puțin sânge mai țâșni din această nouă rană.

— *Allah o akbar!* Dumnezeu e mare! urlă bărbosul care îl înjunghiase pe polițist.

Se năpustiră apoi afară din magazin, urmat repede de ceilalți doi acoliți. În picioare lângă cele două cadavre, casieriția urla ca o sirenă.

*

* *

Grație ecranului video legat la rețea de miile de camere fixate să supravegheze străzile din Londra, echipa de pe submarin în drum spre Green Street urmărea evenimentele, știind că o *task force* de la Scotland Yard era pe drum. Văzură pe ecranul lor trei bărbați ieșind năvală din magazinul de sari și urcând pe Green Street fugind în direcția moscheii, fără ca măcar să-și ascundă cuțitele.

— *Suspects going north, Green Street!* lansă unul din agenții de la dispeceratul central de la MI5.

Urletele unei sirene se apropiau. Șoferul submarinului văzu în oglinda retrovizoare un Rover albastru cu girofar care intra pe Green Street cu toată viteza, cu farurile aprinse. Ea îi

depăși, continuă puțin și se opri chiar în fața moscheii.

*

* *

John Gilmore sări din Rover-ul oprit de-a lungul Green Street, blocând un autobuz roșu. Niciun polițist nu se afla încă în jurul moscheii, dar sirenele se apropiau: *Special Squad* al antiterorismului de la Scotland Yard. După câteva minute, din trei furgonete coborâră vreo douăzeci de polițiști în ținută de luptă, cu caschete și înarmați până în dinți, bineînțeles că aveau și lansatoare de grenade. O femeie în sari se apropie de ei și lansă:

— Sunt înăuntru. I-am văzut…

Bărboșii începeau să se îngrămădească în jurul moscheii, supravegheate de polițiști. Toată circulația era întreruptă pe Green Street. John Gilmore merse spre șeful de la Special Squad, scoase legitimația de la MI6 și ordonă:

— Înconjurați moscheea. Să nu iasă nimeni.

O femeie ajunse în fugă, isterică, și se agăță de un polițist în uniformă.

— Sunt doi morți, acolo, în magazin.

John Gilmore o luă la fugă spre magazin, împreună cu patru polițiști. Un grup tăcut era comasat în fața magazinului de sari. I se deschise un culoar printre bărboși și intră, lovindu-se aproape de un cadavru lungit în mijlocul unei bălți de sânge, având încă un pistolet automat în mâna dreaptă. Un Glock, deci era un agent de la MI5, concluzionă John Gilmore.

Descoperi și cel de-al doilea cadavru în spatele casieriei, cu gâtul ciopârțit și hainele îmbibate de sânge. Îl recunoscu pe Chawkat Rauf.

Se ghemui lângă el și scotoci prin toate buzunarele, fără să găsească nimic. După ce îi închise ochii, ieși din magazin și se îndreptă spre moschee. Doar el știa de ce fusese asasinat Chawkat Rauf. Trebuia să găsească cu orice preț camera video. Ieșirile din moschee erau blocate, circulația deviată, tot cartierul era în fierbere. Pe trotuarul din față militanți islamici începeau să împrăștie banderole, stigmatizând represiunea…

— Unde sunt? îl întrebă John Gilmore pe șeful de la Special Squad.

— S-au retras în clădire. Trebuie să cer ordine pentru a ataca. E vorba de un loc de cult. E o situație extrem de sensibilă, *sir*...

John Gilmore i-o tăie cu voce rece.

— Acei oameni din interior sunt susceptibili de a distruge probe interesante pentru Apărarea națională. Faceți somații, cereți-le să iasă și, dacă refuză, intrați în forță în clădire. Eu îi anunț pe cei de la Home Office.

După câteva clipe, vocea puternică a unui portavoce acoperi rumoarea din mulțime, cerându-le ocupanților moscheii să iasă. Însă fără niciun rezultat. Clădirea părea abandonată. Dintr-odată, flăcări ieșiră de la o fereastră dintr-o parte: ocupanții moscheii dăduseră foc clădirii...

Câteva secunde mai târziu, un berbec mânuit de polițiștii de la Scotland Yard sparse ușa din lemn de la sala de rugăciune și oamenii cu caschete năvăliră înăuntru.

Întors în mașina lui, John Gilmore dădea raportul șefului de la MI6, Sir George Cornwell.

*

* *

Sultan Hafiz Mahmud se întinse pe charpoi pentru siesta lui obișnuită. Afară erau mai mult de 45 de grade. Verile în Islamabad era fierbinți.

Amețit de șuierul climatizării, încercă să adoarmă, fără să reușească. Era obsedat de numărătoarea inversă pe care n-o stăpânea el. Din motive de securitate, convenise cu grupul însărcinat ca până în momentul în care era pusă la punct „mica minune” să nu trimită niciun mesaj și el știa că avea încă mult de așteptat.

*

* *

Primul polițist de la *Special Squad* se pregăti să urce scara de la moschee, când o siluetă se ivi pe palierul de la primul

etaj. Un bărbos cu hainele și barba pline de sânge, flutura un cuțit care i se păru enorm. Polițistul aținti asupra lui arma MP5 și urlă:

— Stai pe loc!

Ca și cum nu l-ar fi auzit, bărbosul coborî treptele, cu cuțitul ridicat, vociferând cuvinte de neînțeles. Polițistul așteptă până în ultima clipă înainte să apese pe detenta armei. O primă rafală de cinci proiectile plecă, străpungând pieptul bărbosului. Tras de greutatea proprie, acesta își continuă coborârea și se lovi de polițist. Căzură amândoi pe spate, dar numai bărbatul de la Scotland Yard se mai ridică.

Șocat, trebui să se sprijine de perete. Ajunși la primul etaj, polițiștii începură să deschidă ușile unele după altele. De pe una dintre ele se ivi un alt bărbos care avu timp să-și înfigă cuțitul într-un polițist, înainte să fie doborât. Prudenți, oamenii de la *Special Squad* continuară să exploreze clădirea, scoțând un al treilea militant islamist, care fugise pe o scară până în pod.

De acolo, se sui pe acoperiș și, ascuns pe jumătate de panoul pe care scria: NEWHAM NORTH ISLAM ASSOCIATION, începu să vorbească mulțimii din jurul moscheii, împroșcând injurii în engleză și urdu, cuvinte de profanare și despre războiul sfânt... Mai mulți polițiști, folosind o scară de pompieri, îl ajunseră pe acoperiș și îi ordonară să se predea. Acesta nu părea a fi înarmat. Șeful de la *Special Squad* de la Scotland Yard înaintă în persoană pentru a-l convinge. Bărbosul îi aruncă o privire halucinată, urlă *Allah o akbar!*, fugi până la marginea acoperișului și sări.

Aruncarea lui fu filmată de o jumătate de duzină de camere de televiziune. Toate televiziunile prezente la Londra se îndreptau spre Green Street. Un strigăt îngrozitor se ridică din mulțimea de gură-cască atunci când bărbatul se zdrobi de asfalt.

*

* *

John Gilmore, asistat de mai mulți agenți de la MI5, dintre

care doi citeau urdu și arabă, scotoceau moscheea în toate ungherele. Scotland Yard-ul trimisese specialiști antiteroriști să caute arme și explozibil. Însă nu găsiseră nimic până acum. Descoperiseră doar într-un birou documente ce explicau cum otrăveau cu ricin o rețea hidraulică. Evident că această moschee servise drept bază islamiștilor radicaliști, ca acea din Finsbury Park curățată acum câteva luni de Scotland Yard… Agentul de la MI6 hoinărea din încăpere în încăpere, furios și frustrat. Sacul de călătorie al lui Chawkat Rauf n-avea nimic interesant în el și camera video era de negăsit. John Gilmore turba de furie, cu atât mai mult cu cât era sigur de valoarea ei. Trebuia să fie o miză prea mare pentru ca, în mod deliberat, acești militanți islamiști să-și sacrifice acoperirea lor pentru a lichida cârtița de la MI6.

John Gilmore ieși să-și ia o cafea atunci când un bărbat de la Scotland Yard, care primise instrucțiuni să-i predea lui tot ce găsește, se apropie cu un obiect în mână.

— *Sir*, îl anunță el, am găsit asta pe podeaua din sala de rugăciune.

Era o micuță cameră video Sony, un model digital obișnuit, cu o casetă în ea. John Gilmore l-ar fi îmbrățișat de bucurie!

— Mulțumesc, zise el. Ați făcut treabă bună.

Cu camera video în mână, se sui în Rover-ul albastru. Moscheea, scotocită de sus până jos, nu mai avea secrete de descoperit. Nenumărate servicii tehnice de la Scotland Yard ridicau toate indiciile. Mulțimea începea să se împrăștie și rămăseseră doar echipele de la televiziuni care interogau vecinii ca să reconstituie drama care costase viața a cinci persoane, printre care și un polițist.

Lucru rar în Londra, unde doar oamenii veghind asupra Scotland Yard-ului și cei care protejau ambasada americană de pe Grosvenor Square erau dotați cu pistolete-mitralieră.

*

* *

Alexandra și Malko își făceau planul pentru dineul în cinstea lui Aisha Mokhtar, prevăzut pentru săptămâna următoare,

când Elko Krisantem veni să-l anunțe pe Malko că avea un telefon pentru el în bibliotecă. Plecă spre bibliotecă. Era Richard Spicer.

— Te-ai uitat la televizor astăzi? întrebă șeful CIA din Londra.

— Nu, replică Malko. Pregătesc venirea țintei voastre, frumoasa Aisha Mokhtar. De ce?

— A avut loc un incident foarte grav, în East End, un cartier pakistanez. Am aflat despre asta de la omologul meu de la „6”. Unul din agenții lui veniți din Peshawar a fost asasinat de militanții dintr-o moschee. El sosise, se pare, cu informații prețioase.

— Are vreo legătură cu Aisha Mokhtar?

— La prima vedere, nu. Voiam numai să te țin la curent.

— Mulțumesc, zise Malko.

După ce puse receptorul în furcă, se întoarse la Alexandra, căreia îi explicase că acest dineu era o „comandă” de la CIA pentru a agăța o „sursă”. Fără să-i precizeze, evident, că mai sus amintita sursă era o bombă sexuală din care gustase deja puțin. După prima lor îmbrățișare, urmată de orgia de Taittinger la *Dorchester*, o mai revăzuse de două ori pe Aisha, ca să ia cina. O dată în compania unui gentleman-farmers dintre care marea majoritate erau homosexuali și a doua oară într-un tête-à-tête care se terminase printr-o arzătoare partidă sexuală.

N-a aflat decât un lucru: Aisha era o dură, închisă ca o stridie și, foarte evident, în gardă. A vrea să o seducă cu orice preț, își risca sănătatea fără să fie sigur că-i va smulge cea mai mică informație.

Alexandra terminase planul mesei. Ridică spre Malko o privire vag bănuitoare.

— Apropo, nu mi-ai spus cum arată „sursa” ta.

La o întrebare directă, un răspuns direct. Cât să câștige timp.

— Are mult șarm, replică Malko.

Privirea Alexandrei îl străpungea.

— Te-ai culcat *deja* cu ea, sau intenționezi să o faci?

— Nu vorbi prostii, doar pe tine te iubesc, îi jură el.

În acel moment, era adevărat... Privirea furibundă a Alexandrei îl excită. Se apropie de ea și începu să-i mângâie pieptul prin cașmirul purtat direct pe piele. Foarte repede i-l descheie, malaxându-i sânii magnifici. Atunci când o așeză pe masa de marmură, ea nu mai rezistă. Adora pulsiunile spontane. Malko, penetrând-o, își spuse că Alexandra se afla exact în locul pe care-l va ocupa Aisha Mokhtar. Îmbrățișarea lor fu scurtă, delicioasă și violentă... Atunci când picioarele Alexandrei reluară contactul cu solul, îi spuse pur și simplu:

— Dacă te culci cu ea *aici*, te omor.

*

* *

După o oră, într-o liniște mormântală, statul major al MI6 viziona caseta găsită în camera video, în sala de audiții de la subsol. O încăpere izolată fonic cu treizeci de scaune confortabile.

De la primele imagini, toți își ținuseră răsuflarea văzându-l pe Ossama Bin Laden așezat pe o pânză trasă spre spatele unui 4×4, în compania egipteanului Ayman Al-Zawahiri și al unui al treilea bărbat, neidentificat încă, în ținută tradițională pakistaneză. Filmul era color, dar filmarea era făcută vizibil de un amator. Singura problemă era că nu avea sonor!

Scena fusese turnată într-un decor montan, în Afghanistan sau Pakistan. Împrejur se zăreau vreo douăzeci de bărbați înarmați, aparent garda personală a Șeicului. Era timp frumos și aceștia nu păreau să sufere de frig. Bin Laden arbora o ținută afgană cu tradiționalul pacol și un Kalașnikov pus lângă el.

În secvența următoare, îl descoperiră pe Ayman Al-Zawahiri discutând, în fața unei hărți despăturite, cu un tânăr bărbos părând foarte agitat. Harta reprezenta aparent o coastă, dar imaginea nu era suficient de clară ca să poată fi identificată.

Apoi, cameramanul a filmat un mic grup condus de pakistanezul în *chamiz-charouar* intrând într-o clădire ce semăna cu un hangar, aflat în mijlocul sălbăticiei, în același

peisaj montan. Imaginile următoare erau subexpuse. Pakistanezul dădea explicații invitaților lui în mai multe decoruri. Mai întâi, o clădire ce conținea mai multe obiecte. La stânga, un fel de inel metalic, în care se înfunda un tub închis la una din extremități cu o placă de metal.

Tubul se termina la cealaltă extremitate prin ceea ce părea un obuz de mortier care fusese încastrat în el.

Secvența următoare arăta un fel de carcasă de metal, groasă de douăzeci de centimetri, separată în două părți identice, care păreau că îmbracă strâns contururile primului instrument. Micul grup se deplasă apoi într-un alt colț al acestui atelier straniu, ca să se oprească în fața a ceea ce părea a fi un creuzet gol pentru topit metal. Ultima imagine îl arăta pe tânărul bărbos ținând un telefon mobil legat la o cutie neagră, care putea să fie un detonator electric. Pentru a termina vizita, camera filma ceva ce părea a fi o topitorie artizanală, cu teancuri de lingouri dintr-un metal care putea fi plumb. În final, se vedea Ossama Bin Laden, împreună cu Ayman Al-Zawahiri, însoțit într-un peisaj de pietriș de grupul de bărbați din escorta lui. Ei se îndepărtau apoi călare și ultima imagine a filmului era un apus de soare dispărând în spatele unei creste.

Se aprinse lumina și *Sir* George Cornwell se întoarse spre colaboratorii săi.

— Când putea fi datată această casetă?

— E greu de spus, răspunse specialistul în cinema, dar camera video a vorbit grație unei etichete lipite pe interior. A fost cumpărată la Dubai și după numărul de serie, ar trebui să identificăm suficient de repede vânzătorul.

— Locul filmării?

Specialistul în geologie ridică mâna.

— La prima vedere, după examenul rocilor, suntem într-un masiv din sudul Afghanistanului sau din nord-vestul Pakistanului, Waziristan sau Belucistan. Nu putem spune mai multe. Altitudinea nu este ridicată, căci toți par să respire normal.

— Putem noi să identificăm această construcție?

John Gilmore, care cunoștea bine țara, suspină:

— *Sir*, sunt sute de felul acesta: pereți din piatră, acoperiș din tablă, un hangar mare. Bineînțeles că vom supune fotografia omologilor noștri pakistanezi…

Nu era încurajator.

— I-ați identificat pe participanți, în afară de Bin Laden și de Al-Zawahiri?

— Tânărul bărbos ar putea fi Yassin Abdul Rahman, unul dintre fii șeicului orb care a scăpat cu greu de închisoare pe viață în Statele Unite pentru că încercase să facă să sară în aer *World Trade Center* în 1993. Știam că acesta se află cu Bin Laden, zise din nou John Gilmore.

— Cel care pare că a organizat această vizită?

Responsabilul de la secțiunea Orientul Mijlociu zise timid:

— Mi se pare că l-am recunoscut pe unul pe care l-am avut deja în atenție. Omologii noștri de la CIA au un dosar gros despre el. Se numește Sultan Hafiz Mahmud. Este un inginer nuclear care a lucrat sub ordinele lui Abdul Qadeer Khan, tatăl bombei atomice pakistaneze. Este de notorietate publică, un apropiat al lui Bin Laden. El a recunoscut de altfel că l-a întâlnit în mai multe rânduri, după cum pretindea, pentru conversații religioase. Doar că el conducea un ONG instalat în Afghanistan în localurile în care am găsit manuale de război chimic, în noiembrie 2001. E un înflăcărat, care vrea ca întreaga Umma să profite de descoperirile Pakistanului…

— Unde se află el?

— La Islamabad. Sub presiunea americanilor, guvernul pakistanez l-a fixat la domiciliu, ca și pe Abdul Qadeer Khan, care a livrat centrifuge Libiei, Coreei de Nord și Iranului. Cei doi bărbați sunt, de altfel, foarte legați.

— Deci, concluzionă *Sir* George Cornwell, prezența lui în compania lui Bin Laden se explică. ISI ar trebui să fie la curent cu această întâlnire… Dar ei nu ne-au vorbit despre asta.

John Gilmore riscă să intervină.

— Sir, după spusele lui Hamid Gul, fostul șef la ISI, ISI este infectat de islamiști radicaliști. Și pe urmă, agenții lor operează cu greu în zonele tribale, controlate de triburi

favorabile lui Bin Laden și talibanilor.

— Ce poate face un inginer nuclear în acel atelier artizanal, de care părea foarte interesat Ossama Bin Laden? La ce ar putea servi obiectele arătate? Ar putea fi o rachetă artizanală. *Any idea?*

Un bărbat așezat în ultimul rând, bărbos, corpolent, ce purta ochelari, ridică mâna.

— *Sir*, poate că am o idee. Să spunem că e un instrument rudimentar asemănător celor descoperite în Africa de Sud, în timpul apatheidului.

Sir George Cornwell ridică din sprâncene.

— Poți să vorbești engleză, Mark? Ieși puțin din jargonul tău științific. Nu suntem la congres.

Mark Lansdale era consilierul MI6 pentru tot ce reprezenta arme nucleare, atomice și biologice, după ani întregi petrecuți în programul nuclear britanic.

Puțin vexat, el lăsă să-i scape:

— *Sir*, ar putea fi vorba de un instrument nuclear artizanal. De o putere cuprinsă între zece și douăzeci de kilotone, cred.

Capitolul VIII

Liniștea care urmă îi făcu să le țiuie urechile, ca și cum participanții acestei reuniuni fuseseră subit loviți de afazie. Totuși, meseria tuturor era să prevină imprevizibilul și să-i facă față. *Sir* George Cornwell își regăsi primul cuvintele.

— Mark, zise el, vorbești *serios?*

Întrebare idioată. Mark Lansdale era orice numai o persoană care face glume proaste nu. El fusese însărcinat de ani întregi să lupte contra proliferării nucleare militare. Blând, șters, puțin dezlânat, era un om de știință de nivel înalt care își petrecea zilele devorând tot ceea ce i se părea legat de subiect. Se mulțumi să surâdă în barbă și să explice:

— Sir, ceea ce ați văzut pe această casetă seamănă cu ceea ce au realizat sud-africanii, plecând de la modelul primei bombe atomice, cea de la Hiroshima. Aceea, numită de

americani „Little Boy”, era extrem de simplă: un cilindru de uraniu îmbogățit 235 se închidea perfect într-un al doilea cilindru scobit, tot din uraniu 235. Greutatea totală a celor doi cilindri trebuia să depășească cu 20% masa critică pentru a crea o explozie nucleară, îmbinarea celor două părți este provocată de deflagrația unei explozii clasice suficient de puternice ca să proiecteze prima parte în interiorul celei de-a doua. Cursa ei este oprită pe o placă de oțel unde se găsesc încorporate câteva elemente de poloniu 210 și beriliu. Acestea, sub șoc, degajă neutroni care vor „amorsa” instantaneu explozia nucleară. Tot acest mecanism a fost descris complet în Proiectul Manhattan și aparține domeniului public. Sud-africanii au miniaturizat ansamblul ca să-l poată transporta într-un Mirage IV. Acest concept este descris de vreo cincisprezece ani în cărți ca acea a lui Hansen, apoi reluat pe mai multe situri de internet anglo-saxone. Dimensiunile esențiale sunt furnizate la fel ca numeroase detalii, dar un singur bărbat priceput este susceptibil de a decela anumite incoerențe care figurează în descrieri și de a furniza detaliile esențiale care permit să se obțină o explozie nucleară. Prezența sa în acest proiect criminal constituie paradigma indispensabilă, căci el este în stare să furnizeze și să controleze elementele indispensabile pentru o funcționare corectă.

— Deci, concluzionă *Sir* George Cornwell, uluit, acest film arată cu adevărat o bombă nucleară artizanală, în stare de funcționare.

— Trebuie ca ansamblul să fie închis într-un container de metal pentru a comprima un timp foarte scurt explozia, dar nu este decât un soi de carcasă asamblată cu ușurință. Mi s-a părut că recunosc pe acest film bucățile unui asemenea asamblaj.

— Și acei neutroni, provoacă obligatoriu explozia?

— Bineînțeles! Chiar dacă nu e decât unul, acela e suficient, căci se multiplică rapid.

— Ce numești „rapid”?

— În jur de o microsecundă, precizează Mark Lansdale.

Se lăsă din nou liniștea. Șeful MI6 nu reușea să-și imagineze ceea ce i se descria.

— Vrei să spui, insistă el, că, cu câteva kilograme de uraniu 235, puțin exploziv și o carcasă se poate fabrica o bombă atomică ce funcționează?

— De fiecare dată, sir, confirmă specialistul în nucleare. E vorba de o reacție automată foarte simplă. Aș spune că ansamblul cântărește mai puțin de o tonă. Bineînțeles că puterea acestei bombe nu e colosală...

— Adică?

Mark Lansdale își mângâie barba blondă.

— Să spunem că pe o rază de două sute de metri, totul e vaporizat de căldură. Pe o rază de o mie de metri, căldura e atât de mare încât hainele se inflamează spontan. Până la o mie două sute de metri, victimele mor ca urmare a radiațiilor și totul este pustiit de foc. Până la o mie cinci sute de metri, doza de iradiere va fi mortală pentru aproximativ jumătate din oamenii expuși. Particulele se împrăștie pe o rază de trei mii de metri, dar asta depinde de vânt.

O liniște mormântală se instală în urma expunerii lui. Toți cei care se aflau acolo aveau, în principiu, nervii tari. Dar, de la sfârșitul războiului rece, pericolul nuclear trecuse pe planul doi al preocupărilor. Mai întâi pentru că nu mai existau înfruntări între cele două puteri nucleare, apoi, contrar temerilor, țările care posedau armament nuclear și material fuzibil din fostul bloc sovietic, au stabilit controlul asupra acestora. Din 1990, nu a mai existat niciun caz de contrabandă de material nuclear militar, cu excepția unor cantități de câteva grame, în general destinate etalonării aparatelor. Desigur că era periculos, mai ales pentru cei care le manipulau...

Către anul 1995, se vorbise mult despre „mercurul roșu”, un misterios material care părea că permite fabricarea de arme nucleare, care nu era, în realitate, decât o pudră inofensivă. Câțiva escroci au câștigat mulți bani de pe urma unor politicieni arabi creduli, înainte ca fitilul să fie inventat.

De atunci, problemele proliferării rămâneau, desigur, la

ordinea zilei, dar era vorba de țări ca Libia, Coreea de Nord sau Iran, care căutau să se doteze cu arme nucleare. La fel cum, înaintea lor, procedaseră China, India și Pakistanul. Fără să mai vorbim de Israel, singura putere nucleară din Orientul Mijlociu, grație ajutorului Africii de Sud și a susținerii tacite a Statelor Unite. Totuși, o armă nucleară, chiar în mâinile unei țări precum Coreea de Nord, nu producea multă îngrijorare. Începând din momentul în care autorul eventual al unui bombardament nuclear era identificat, putea să fie obiectul represaliilor cvasi instantanee. Ceea ce descuraja evident eventualele intenții…

Deocamdată, terorismul nuclear, în ciuda previziunilor catastrofice, n-a prins niciodată formă. Doar o dată, atunci când un membru Al-Qaida a reușit, plecând din Canada, să introducă în Statele Unite o mină nucleară sovietică vândută inițial unor ceceni printr-un ofițer rus. Din fericire, bomba a putut fi interceptată la timp. Țările care posedau această armă mai întâi voiau să o păstreze pentru ele, apoi și-au dat seama că se putea ajunge la eventualii vinovați… Spontan, americanii și rușii au distrus arme nucleare miniaturizate – mine sau „valize” – care ar fi putut să cadă în mâini rele.

Desigur, se știa că Al-Qaida avea cele mai rele intenții cu privire la Occident, dar organizația nu avea-mijloacele să-și potolească ura. Acest film părea să dovedească faptul că Ossama Bin Laden a găsit în sfârșit ce căuta… Membrii MI6 erau amețiți de ceea ce descoperiseră.

Ca un disc stricat, *Sir* George Cornwell reluă:

— Mark, după tine, e vorba de o bombă nucleară în curs de montare?

— În întregime, sir.

— *Well*, înțeleg perfect sistemul. Dar cum au putut acești oameni să procure combustibilul nuclear indispensabil la fabricarea acestei bombe? Presupun că nu se cumpără de la băcănie, nu?

Urma lui de umor o dădu în bară. Nimeni n-avea chef să râdă. Mark Lansdale își luă tonul profesoral.

— *Sir*, mărturisi el, eu nu pot să spun cum și le-au procurat.

În schimb știm că Pakistanul posedă în jur de două mii șase sute kilograme de uraniu 235 îmbogățit și că acesta continuă să fie fabricat prin procedeul de centrifugare. E deci o sursă posibilă.

— Dar acest material trebuie să fie păzit cu strictețe, nu? obiectă șeful MI6.

— Sigur, recunoscu savantul, fără să se compromită, dar eu nu pot să mă pronunț asupra acestui punct. Ar trebui să ne adresăm specialiștilor militari.

— Cum se prezintă acest uraniu îmbunătățit?

— În general se conservă sub formă de lingouri de câteva kilograme.

— Sunt radioactive?

— Foarte slab. Un detector Geiger nu le poate detecta dacă sunt protejate de o teacă de plumb. În acel stadiu sunt complet inerte.

— Uraniul e ușor de prelucrat?

— E suficient să ai un creuzet încălzit la gaz care poate furniza o căldură de 1300 de grade. Temperatura lui de fuziune este în jur de 1143 grade. Apoi se toarnă în formă, ca orice alt metal...

Răspunse cu adevărat la tot. *Sir* George Cornwell insistă:

— Care este volumul unei încărcături nucleare necesar pentru această bombă?

Mark Lansdale își mângâie din nou barba. În fond, el jubila regăsindu-se în postura de vedetă.

— În jur de trei butelii de bordeaux pentru inima bombei, *sir*. Uraniul este un metal foarte greu: 18,5 masa specifică.

— Trei butelii de bordeaux... repetă *Sir* George Cornwell.

În spiritul oamenilor, forța nucleară era ceva enorm și complicat. În niciun caz trei butelii de bordeaux. Încurajat, Mark Lansdale preciză:

— Am discutat cu Sud-Afs acum câțiva ani despre tehnologia acestor bombe. Fabricarea lor e foarte simplă: e suficient să torni uraniul și se poate utiliza aproape imediat după topitorie, după o singură șlefuire, pentru a elimina asperitățile care ar putea împiedica asamblarea... Carcasa nu

e acolo decât pentru a reține căldura câteva microsecunde.

— Și ce se poate face cu o bombă ca aceea? întrebă John Gilmore.

Savantul răspunse din nou cu vocea lui calmă:

— E puțin probabil că se poate utiliza cu un lansator clasic, stil rachetă, căci este vorba de o tehnologie mult mai complicată. Dar se poate transporta în camion, în vapor, chiar și în avion până la locul în care se dorește explozia. Cum această masă de uraniu 235 este nedetectabilă, decât prin mijloace foarte sofisticate, riscul este slab. Volumul – el încape pe o paletă de șapte picioare lungime pe două înălțime – îl face în mod particular ușor de mânuit. E suficient să-l depozitezi undeva și să provoci apoi explozia de la distanță, declanșând încărcătura de exploziv prevăzută pentru acel scop. Asta se poate realiza în orice loc din lume, plecând de la un telefon mobil, sau chiar un telefon prin satelit. Polițiști albanezi au descoperit recent la Tirana, într-o ascunzătoare a Al-Qaida, schema unui telefon folosit ca declanșator. Teroriștii de la IRA sau de la ETA îl folosesc frecvent.

John Gilmore era înnebunit de furie. Dacă agentul lui nu s-ar fi lăsat prins, ar fi putut obține de la el informații prețioase cu privire la originea acestei camere video.

Sir George Cornwell, după un moment de reflexie, reluă inițiativa, agățându-se de orice.

— Este posibil ca ceea ce am văzut noi în acest film să fie o machetă, o manieră de a-l face să viseze pe șeful Al-Qaida?

Mark Lansdale își permise să surâdă.

— *Sir*, nu cred că se deplasează Ossama Bin Laden pentru o simplă machetă... Cred mai degrabă că i s-a oferit să vadă această bombă înainte ca ea să fie îndreptată în altă parte.

Sir George Cornwell meditä câteva clipe și își spuse că era copilăresc să încerce să disimuleze ceea ce era aproape evident.

— *Well*, admise el, presupunând că e cu adevărat vorba de o bombă nucleară. De unde poate veni combustibilul și despre ce combustibil e vorba?

Se întoarse din nou spre Mark Lansdale, care răspunse imediat, ca un computer bine programat.

— *Sir*, cred că trebuie eliminat plutoniul. Mai întâi pentru că Pakistanul îl posedă în cantitate foarte mică și, de la sfârșitul războiului rece, n-a mai fost confirmat niciodată un caz de furt de plutoniu din instalațiile rusești. Sau doar în cantități infinitezimale… Se spune că KGB-ul a pregătit valize nucleare destinate acțiunilor clandestine în caz de război… Generalul rus Lebed le-a menționat. Prietenii noștri de la CIA au confirmat și ei acest lucru. Acele valize au existat, dar prezentau mai multe defecte. În primul rând, puterea foarte redusă, de ordinul a o sută de tone până la o kilotonă. Apoi, punerea lor în funcțiune implica folosirea mai multor coduri succesive. Bineînțeles că, distrugându-le, teroriștii ar fi putut obține material fuzibil, dar nu suficient pentru fabricarea unei bombe serioase.

— Și capetele nucleare din Kazakstan? întrebă *Sir* George Cornwell.

— În 1993, recunoscu Mark Lansdale, s-a spus că, la demolarea instalațiilor nucleare din republicile musulmane de la periferia URSS, două capete de rachete intercontinentale au dispărut în Kazakstan. Nimeni n-a mai vorbit de atunci de asta. Am discutat cu colegii mei ruși și ei sunt convinși că a fost vorba de o eroare administrativă. Fie, la rigoare, dacă aceste capete au fost cu adevărat furate, ele au fost revândute la traficanți care le-ar fi putut ceda Iranului.

— De ce Iranului?

— Ca să le demonteze, sir, și să le inspecteze tehnologia. Iranul este în curs să descopere vectori… Dar pentru asta eu nu văd încă utilitatea de a recupera combustibilul. Cu siguranță plutoniu.

— Deci acest uraniu 235 va fi provenit din Pakistan, concluzionă *Sir* George Cornwell.

Prudent, Mark Lansdale precizează imediat:

— Să spunem că este ipoteza cea mai plauzibilă.

John Gilmore interveni:

— *Sir*, una din persoanele filmate pe acest document,

Sultan Hafiz Mahmud, a participat la programul nuclear militar pakistanez. Este pista care trebuie explorată…

Încă o litotă.

Șeful de la MI6 lansă pentru final:

— Nimic nu trebuie să răzbată din această reuniune, nici măcar în interiorul serviciului. Mike și John, ne vedem într-o oră la mine în birou, ca să decidem măsurile imediate care se cer luate. Îi voi alerta imediat pe Veri (colegii de la CIA). Trebuie să reacționăm foarte repede; John, felicitări pentru calitatea informațiilor tale.

*

* *

Sultan Hafiz Mahmud își făcea joggingul pe Siachin Road, în față la Mangalia Hills, la extremitatea nordică a Islamabadului, zona rezidențială a orașului, un triunghi de vile bogate între Kopyaban-e-Iqbal și Siachin. Își impusese ca în fiecare dimineață să meargă până la marea moschee Shah Faisal și înapoi.

În spate, alergau după el doi membri ISI, gărzile lui de corp care nu-l părăseau nicio clipă. Chiar și seara, atunci când primea sau când mergea el în vizită la una din amantele lui din oraș, ei erau acolo, aproape invizibili dar eficienți.

În timp ce alerga, era frământat de gânduri sumbre. Aseară primise vizita unui pachtoun membru Al-Qaida ce locuia în Peshawar, care îi servise în mai multe rânduri ca ghid, ca să-l întâlnească pe Șeic. Un oarecare Sayed. Acesta din urmă îi adusese o veste foarte rea: în urma unui lanț de evenimente recente, pe care acesta i le detaliase, camera video pe care Sultan Hafiz Mahmud i-o oferise lui Ossama Bin Laden, se afla acum în mâinile poliției britanice.

Fugind, Sultan Hafiz Mahmud încerca să-și amintească ce se putea afla pe acea casetă. Și îi îngheță sângele în vine când își aminti perfect că Noor a filmat vizita Șeicului la atelierul de asamblare al bombei nucleare artizanale pe care o realizase el.

De acum, planul „Aurora Neagră” era în pericol. Atâta timp

cât nu știa cu certitudine ce au descoperit britanicii, nu mai avea trai. Și dacă guvernul pakistanez afla de existența acestei casete, va fi dramatic.

Pakistanezul era atât de absorbit în gândurile lui că nu văzu o piatră din calea lui, se împiedică de ea și căzu, cu mâinile în față. Îngerii lui păzitori l-au prins aproape înainte să atingă solul cu mâinile...

Plecă din nou, încercând să-și spele creierul spunându-și că în acea seară avea întâlnire cu o etiopiană mirifică ce lucra la ambasada țării sale, o „gazelă” de o frumusețe nemaiîntâlnită, cu pielea cafea cu lapte pe care îți doreai să o lingi. Evocarea acestei superbe prăzi îl duse cu gândul la Aisha Mokhtar. Ea se afla în Marea Britanie și dacă poliția descoperea că ea cumpărase camera video din Dubai, risca să aibă probleme serioase. Trebuia deci ca ea să plece din Londra cu orice preț, ca să se pună la adăpost în Pakistan. Numai că el nu putea să o roage asta la telefon, fără să-i precizeze adevăratul motiv al cererii lui și ea va gândi că el voia pur și simplu să profite de ea sexual. Dacă l-ar folosi pe reprezentantul ISI la Londra ca să o avertizeze, asta presupunea să divulge adevărul Agenției pakistaneze: remediul era mai mult decât rău.

Încetini. Se zăreau cele patru minarete imense ale moscheii Shah Faisal. Se hotărî să meargă să se roage câteva clipe. Ajutorul lui Allah nu-i va fi inutil în viitorul apropiat.

*

* *

— M-am întreținut cu primul-ministru, anunță *Sir* George Cornwell. Situația este extrem de delicată. Dacă proiectăm această casetă video omologilor noștri pakistanezi, îl vor identifica pe Sultan Hafiz Mahmud. Primul lor reflex va fi deci să-l facă să dispară, punându-l la adăpost sau omorându-l. Ori el este singurul în măsură să ne spună mai multe despre această afacere. De aceea ne-am decis ca pentru moment să nu spunem nimic pakistanezilor.

— Și să facem ce? întrebă John Gilmore.

Șeful de la MI6 nu ezită să răspundă:

— Trebuie să montăm de urgență o operațiune de „exfilație” (recuperarea unui agent clandestin) a lui Sultan Hafiz Mahmud și să-l aducem din Pakistan.

John Gilmore primi această declarație cu o liniște îngrijorată. Israelienii procedaseră deja la acest gen de operațiune, extrem de delicată și în aceeași măsură periculoasă, mai ales într-o țară atât de supravegheată ca Pakistanul... În plus, ieșirea din țară nu era ușoară, căci toate frontierele cu India erau supravegheate cu foarte mare vigilență. Mai rămânea sudul, pe la Karachi, dar era foarte departe de Islamabad. Deci singura cale de sustragere era Afghanistanul. Acolo americanii aveau o logistică importantă.

— Cum vă gândiți să procedăm, sir? întrebă John Gilmore.

— I-am cerut lui Richard Spicer să ne vedem de urgență, anunță șeful de la MI6. Îi vom proiecta filmul, fără să-i dăm vreo copie. Nu vreau să riscăm nicio scurgere de informații. Verii sunt în prima linie dacă această bombă e reală. Să nu uităm de 11 septembrie. Ea este foarte probabil destinată Americii. Însă noi nu știm astăzi unde se află acum...

— Și nici *când* este programată, sublinie John Gilmore.

— Mark Lansdale ne-a explicat că poate să fie detonată imediat ce e plasată în locul dorit, corectă șeful de la MI6. Este extrem de neliniștitor. Verii ar putea să ne furnizeze mijloacele materiale pentru exfilație. Ei au elicoptere și lucrează cu armata pakistaneză. Numai că este o chichiță, o mare chichiță.

— Care, sir?

— Eu îi cunosc. Vor vrea să le vorbească despre asta „prietenului” lor Musharaff, cel pe care-l sărută pe gură. Pentru a obține o soluție *politică*. Și Musharraf se va grăbi să distrugă toate probele. Îi cunosc pe pakistanezi. Dacă această poveste este o realitate, o vor nega, cu capul pe butuc, până când această nenorocită de bombă va exploda.

— Vă gândiți că guvernul pakistanez este informat sau implicat în acțiune?

Sir George Cornwell dădu din cap.

— Sincer să fiu, nu. Sunt prea prudenți și, chiar dacă sunt islamiști în ISI și dacă societatea pakistaneză este extrem de conservatoare, nu-l văd pe Musharraf pretându-se la acest mic joc. Are prea multă nevoie de Statele Unite. Dar el nu știe obligatoriu tot ce se petrece la el. Nu uitați că cele două tentative de asasinat duse contra lui au fost comise de oameni legați de armată…

Un înger trecu, cu aripile vopsite în culorile pakistaneze.

— Sir, sugeră John Gilmore, aș putea să-i fac o vizită lui Hamid Gul. Am rămas în relații bune și el cunoaște multă lume printre islamiștii radicaliști.

Evident! Fostul șef de la ISI, fiind el însuși unul dintre ei, și-a umplut serviciul de islamiști puri și duri, care l-au ajutat să ajungă unde este acum.

— Inutil, răspunse sir George Cornwell. Dacă această operațiune este lansată, e deja prea târziu. Le voi cere Verilor să supravegheze zona tribală cu avioanele lor și cu U-2. Poate că e apă de ploaie, dar e mai mult decât nimic. Pentru mine, operațiunea este deja în curs și bomba a părăsit locul de asamblaj. Acum trebuie să o găsim înainte să fie prea târziu… Singurul capabil să ne dea informații este Sultan Hafiz Mahmud. Deci trebuie să-l recuperăm.

*

* *

Aisha Mokhtar se pregătea să meargă să ia masa cu un tânăr lord extrem de plictisitor și incredibil de bogat, care-și disimula bâlbâială din naștere în spatele unei pofte sexuale foarte vii pentru persoanele de culoare, atunci când îi sună telefonul mobil.

Tânăra nu se hotărâse încă ce urmare să dea acestei mese, dar perspectiva de a urca să facă sex într-o cameră de la *Savoy* ca o call-girl vulgară o excita foarte mult. Ar fi un mic intermediu amuzant așteptând să meargă să se întâlnească cu noul ei amant de suflet din Austria, țară a cărei localizare în Europa o va afla săptămâna viitoare… Ea fusese impresionată de titlurile bărbatului care o sodomizase atât de

elegant de la prima lor întâlnire, cu o măiestrie care proba gustul lui pentru asta. Ideea de a se supune aceluiași tratament pusă pe un pat cu baldachin într-un castel pe care ea și-l imagina medieval, îi încălzi vintrea…

— Alo? zise ea. *Who is calling?*

— Eu sunt.

Legătura era de proastă calitate, dar ea recunoscu imediat vocea lui Sultan Hafiz Mahmud și rămase uimită. O suna rar pe telefonul mobil…

— Ce faci? întrebă ea, punând cât mai multă căldură posibilă în voce.

— Mi-e foarte dor de tine! răspunse pakistanezul.

— Și mie.

Cu Jocurile Olimpice care se apropiau, ea trebuia să se antreneze pentru medalia de aur în minciună. Celălalt profită de ocazie.

— Trebuie să vii aici. Eu nu pot să mă deplasez în acest moment, îi explică Sultan Hafiz Mahmud. Am ceva foarte important să-ți spun. Ai putea să rămâi o săptămână și să te întorci. Mi-ar face mare plăcere…

Vocea se auzea bruiată, cu ecou și paraziți, dar Aisha simți o tensiune neobișnuită în vocea amantului ei. Nu era numai dorința sexuală care îl motiva. Era altceva, dar ea nu înțelegea ce… Era imposibil de spus mai multe prin telefon…

— Nu e prea ușor, obiectă ea. Am multe întâlniri zilele stea aici, dar cred că în iulie aș putea să fac un salt ca să-ți văd casa cea nouă.

— În iulie s-ar putea să fie prea târziu, replică Sultan Hafiz Mahmud. Știi…

Comunicarea fu brusc întreruptă. Se pierduse semnalul de la satelit… Aisha Mokhtar așteptă câteva clipe, privi mica grămadă de aur și de smaralde care îi servea drept ceas de mână, un Breitling Callstino oferit de unul dintre mulții gentleman-farmers, și își închise mobilul. Perspectiva unei aventuri la *Savoy* era clar mult mai plăcută decât o călătorie în Pakistan, unde erau deja 45 de grade la umbră. Cât despre noua casă a amantului ei, o durea în cot, neavând intenția să

locuiască acolo.

Chaudry o aștepta în picioare lângă mașina Bentley și îi deschise portiera. Mirosul de piele era încă la fel de amețitor, eclipsând-o pe cea a grămezii de mizerie cu care se învecina odinioară cocioaba ei, în timpul copilăriei ei sărace din India. În timp ce mașina părăsea Belgrave Mews North, ea își săltă ușor fusta și își ridică ciorapul susținut de un portjartier mov. Se hotărâse să-i dea șocul vieții lui tânărului lord, care probabil că nu văzuse portjartier decât în filmele X privite pe ascuns în camera lui de adolescent. Poate că va reuși să-l prostească și va încerca să o sodomizeze…

Poți să visezi tot timpul.

*

* *

— Unde ești? întrebă Richard Spicer.

Formase numărul de mobil al lui Malko, neputând să ajungă la castelul din Liezen. Acesta din urmă fu uimit: niciodată oamenii de la CIA nu-l sunau pe mobil.

— Pe drum, zise el, undeva în Austria.

Era într-o dispoziție excelentă și, conducând, o mângâia pe Alexandra, a cărei fustă din piele i se ridicase peste coapsele lungi.

— Unde în Austria? insistă americanul.

— Mă îndrept spre înălțimile Austriei, precizează Malko, unde îmi voi petrece câteva zile la castelul unuia din prietenii mei. De altfel, sunteți invitat cordial. Vor fi femei foarte frumoase acolo, fără să mai vorbim de Alexandra cu care te cunoști…

— Cred că va trebui să vă schimbați planurile, îl anunță rece șeful agenției CIA din Londra. Am nevoie de tine urgent.

— E supărător, zise Malko.

— Nu e supărător, ci grav, tranșă americanul, întoarce-te și sari în primul avion. Te aștept diseară cel târziu. Ai o cameră rezervată la *Lanesborough*.

Capitolul IX

Lumina din sala de proiecție de la MI6 se aprinse și *Sir* George Cornwell, șeful serviciului, se întoarse spre Malko.

Britanicii n-au vrut să se descotorosească de caseta digitală descoperită în camera video găsită la moscheea de pe Green Street și le ceruse lui Malko și lui Richard Spicer, ajunși aseară la Londra, să vină să o vizioneze în clădirea de pe Albert Embankment. *Sir* George Cornwell, John Gilmore – agentul lui Chawkat Rauf – și Mike Lansdale – specialistul în nucleare la MI6 – asistau la proiecție.

— Dacă mi-ar fi proiectat cineva acest film fără explicații, cu siguranță că n-aș fi văzut o armă atomică, recunoscu modest Malko. Dar eu nu sunt specialist…

Sir George Cornwell făcu un semn din cap lui Mark Lansdale, care luă cuvântul.

— Împreună cu colaboratorii mei am studiat aceste imagini în profunzime. Nu poate fi nicio îndoială: e vorba de o bombă fixă de apropiere. E compusă dintr-un ortocilindru de 160 mm pe 160 mm, de o parte, și un alt cilindru de 120 mm diametru pe 160 mm lungime, în formă de butuc, cele două piese fiind din uraniu 235. Greutatea ortocilindrului este de aproximativ 27 de kilograme și cea a „butucului” de 33 de kilograme. Acesta din urmă este montat în partea propulsivă a unui obuz de mortier de 120 mm. Cele două bucăți de bombă sunt reunite printr-o glisieră din plastic de aproximativ doi metri lungime, de o grosime de câțiva milimetri. Ortocilindrul este închis printr-o placă ce oprește proiectilul și cuprinde un contactor care declanșează funcționarea unei surse neutronice. Acesta, după imagini, este un tub neutronic de prospecțiune petrolieră dotat cu alimentația lui electrică și dispozitivul lui de declanșare. Acest material e utilizat pentru cercetare petrolieră și se procură ușor din China, fără control. Apropierea se efectuează atunci când „butucul” de 160 mm, proiectat pentru încărcătura obuzului de mortier, vine să se încastreze în ortocilindru, creând atunci o masă critică de aproximativ șaizeci de kilograme care declanșează fuziunea

nucleară, activată de neutronii degajați simultan. Este un dispozitiv simplu și foarte sigur.

Mark Lansdale tăcu, mândru de demonstrația lui. Malko rămase stupefiat. Ca în fața savanților care reconstituiau compoziția unui obiect celest plecând de la calcule teoretice.

— Și aceasta poate să funcționeze? întrebă el.

— De fiecare dată, confirmă Mark Lansdale. Specia de leagăn pe care am văzut-o apoi în film este învelișul greu care este dispus în jurul ortocilindrului. E de plumb sau din oțel și greutatea lui trebuie să fie de aproximativ cinci sute de kilograme. Bomba are o lungime totală de doi metri și cântărește între șapte sute și opt sute de kilograme.

— Ar trebui să fie dificil de fabricat, nu?

Mark Lansdale surâse în barbă.

— Deloc! E suficient un creuzet rezistent la temperaturi înalte, ca acela pe care l-am văzut în film, și un cuptor. Uraniul are o temperatură de fuziune de aproximativ 1143 grade Celsius. Ortocilindrul gol pe dinăuntru și proiectilul de uraniu 235 sunt realizate brut în topitorie, după care are loc o ușoară rectificare a suprafeței, pentru ca proiectilul să se miște fără dificultate în glisieră. Astfel de cuptoare și creuzete sunt disponibile pe piața chineză la prețuri mici și acesta ar fi putut fi cumpărat de către societăți-paravan pakistaneze fără să atragă atenția. Asamblarea se poate realiza într-o locație asemănătoare cu cea din acest film. Evident, trebuie să dispui de combustibil, uraniu 235.

Toate aceste expuneri erau înspăimântătoare… *Sir* George Cornwell reluă cuvântul.

— Suntem deci edificați asupra părții tehnice a acestui proiect. Aș dori să am părerea dumneavoastră asupra aspectului *psihologic*, căci sunteți unul dintre foarte rarele persoane care l-au întâlnit pe Ossama Bin Laden. Credeți că ar fi aprobat un asemenea proiect, susceptibil să facă sute de mii de morți?

— Fără nicio îndoială, confirmă imediat Malko. Este un iluminat al islamului radicalist, încrâncenat să-i distrugă pe „inamicii lui Dumnezeu”, adică pe toți ne-musulmanii. În plus,

el a fost umilit că a trebuit să fugă din Afghanistan în octombrie 2001, fiind vânat de americani.

Sir George Cornwell păru că meditează câteva clipe, apoi se ridică.

— *Well*. Să mergem să discutăm în biroul meu.

Încăperea era situată la ultimul etaj și oferea prin ferestrele mari o vedere magnifică asupra Tamisei. Pereții ei tapisați în lemn de acaju deschis la culoare, îi dădeau o alură mai tradițională decât încăperile de la celelalte etaje. Un portret colorat al lui Tony Blair era atârnat sub cel al reginei Elizabeth a II-a.

Șeful de la MI6 avea un mic bar din lac negru și propuse băuturi. Malko acceptă o votcă, Richard Spicer un Defender „vechi de 5 ani” și britanicul își puse un gin.

De îndată ce fură instalați în minunatele canapele din piele vișinie, *Sir* George Cornwell se întoarse spre Malko.

— Richard v-a informat, cred, asupra lui Aisha Mokhtar, amanta lui Sultan Hafiz Mahmud. Acest film demonstrează că el joacă un rol crucial în această operațiune. Sunt serioase șanse ca acest pakistanez să fie în posesia unor informații importante. Credeți că aveți posibilitatea să le obțineți rapid?

Malko răspunse fără ezitare:

— Cu siguranță că nu. Este o operațiune cu bătaie lungă. Am invitat-o la castelul meu zilele acestea și nu este decât un debut.

Britanicul și Richard Spicer schimbară o privire lungă, apoi *Sir* George Cornwell anunță cu o voce calmă:

— Cred că veți fi obligat să o contramandați…

— Vă gândiți să o arestați?

— Nu, dar avem alte planuri pentru dumneavoastră. Dorim să plecați rapid în Pakistan. E o țară pe care cred că o cunoașteți bine, nu?

— Exact, confirmă Malko, dar voi fi oare mai util acolo? În Europa sunt mai bine plasat ca să „tratez” cu Aisha Mokhtar. Cred că în Pakistan, serviciul dumneavoastră și Agenția dispun de mijloace puternice. Domnul John Gilmore, aici prezent, pare să aibă contacte excelente acolo, mai ales că

grație lui ați pus mâna pe camera video.

— Aveți dreptate, recunoscu șeful MI6. Dar Richard Spicer și cu mine, după ce ne-am consultat guvernele, ne-am decis să organizăm o acțiune clandestină ca să ne asigurăm de persoana lui Sultan Hafiz Mahmud. Măiestria operațiunii fiind încredințată CIA-ului, corespundeți perfect profilului șefului misiunii capabil să ducă la bun sfârșit această afacere.

Malko rămase impasibil.

— Deci v-ați decis să-l răpiți pe pakistanez? concluzionă el.

Richard Spicer îi răspunse:

— *Right*.

Malko nu era tocmai surprins. De la 11 septembrie 2001, CIA se eliberase de unele reguli legale în afacerile terorismului. Recent, guvernul italian a părut că a descoperit răpirea unui oarecare Ossama Mustapha Hassan Nasser, activist atașat la Al-Qaida, ridicat în 2003 la Milano de treisprezece agenți CIA și expediat apoi în Egipt pe un Learjet al Agenției federale americane.

— Credeți că ridicarea lui Sultan Hafiz Mahmud este cea mai bună soluție? întrebă el.

Sir George Cornwell bău puțin ceai și mărturisi cu un surâs puțin contrariat:

— Dacă această afacere se petrecea într-o țară normală, nu ne-am fi gândit la o soluție extremă. Dar Pakistanul nu este o țară normală. Dacă l-am cere omologilor noștri de la ISI, îl vor aresta cu siguranță pe Sultan Hafiz Mahmud și în mod sigur îi vor smulge mărturisiri. Numai că această afacere atinge un punct extrem de sensibil: programul nuclear militar secret al Pakistanului. Atunci riscăm ca aceștia să ne trimită o versiune cenzurată a mărturisirilor lui Sultan Hafiz Mahmud. Și dacă insistăm să-l interogăm noi, i se va întâmpla un „accident” cardiac.

— Cred că efectiv aveți dreptate, recunoscu Malko.

Richard Spicer continuă, la rândul lui.

— Fiecare oră contează, accentuă el. Acum că suntem siguri că nu e un bluff, trebuie cu orice preț să dăm de urma acestei bombe nucleare, ca să putem lua contramăsuri.

Sultan Hafiz Mahmud este în măsură să ne informeze despre asta și mai ales cui îi este destinată această bombă.

— New York? avansă Malko.

— Contează prea puțin, i-o tăie *Sir* George Cornwell. Trebuie să acționăm repede.

Vă gândiți să-l trimiteți în Statele Unite? îl întrebă Malko pe Richard Spicer.

Șeful MI6 fu cel care îi răspunse.

— Nu, aici. IRA ne-a obișnuit să folosim câteodată metode nu prea ortodoxe, dar eficace…

— Sunteți absolut sigur că nu putem să-i constrângem pe pakistanezi? insistă Malko.

Sir George Cornwell îl privi drept în ochi.

— *My dear*, vă voi povesti o istorioară. În 1998, la Islamabad, unul din agenții noștri la post în acel oraș – un băiat strălucit și plin de seducție – înnodase o legătură cu o tânără pakistaneză numită Nina Aziz. Tatăl acesteia din urmă era ofițer superior al aviației pakistaneze și, prin acest subterfugiu, ea era introdusă în cercuri *foarte* închise. Bineînțeles că agentul nostru a însărcinat-o să adune informații asupra programului nuclear pakistanez… Ei bine, într-o zi i-a fost găsit capul acestei tinere într-o zonă împădurită din Islamabad, la poalele Mangalia Hills. Servitorul ei a fost acuzat de uciderea ei, fără nicio probă. După câteva luni, acesta s-a spânzurat în închisoare. Agentul nostru a fost rechemat în Londra. Pakistanezii, de îndată ce-i atingi în problema nucleară, devin feroce.

Un înger trecu, cu capul sub aripi. Nu era un război delicat.

Britanicul concluzionă:

— Misiunea dumneavoastră este de a-l aduce aici pe Sultan Hafiz Mahmud. Veți acționa cu sprijinul total al celor două servicii ale noastre. Ne-am hotărât, din motive logistice, ca CIA să conducă această operațiune.

— Vom pune operațiunea pe picioare, îl asigură imediat Richard Spicer.

Reuniunea se termină puțin cam abrupt și Malko se găsi, ușor uluit, în Buick-ul șefului agenției CIA.

— Este o afacere dificilă, observă el. A răpi un cetățean pakistanez, pe față, din propria lui țară…

— Am un *executive order* semnat de președintele George W. Bush, se grăbi să răspundă americanul. Această afacere a ajuns ca o rachetă la Casa Albă, care a dat semnalul de alarmă. Britanicii sunt mult mai calmi ca noi. Ei cred că această încărcătură nucleară nu e destinată Londrei. De aceea ei stau puțin mai retrași. Chiar dacă, grație lor, noi posedăm informația fundamentală: filmul pe care l-ai vizionat.

— Richard, remarcă Malko neliniștit, știi bine că o asemenea operațiune se pregătește timp de săptămâni întregi, dacă nu luni întregi… Cu riscuri enorme. Pakistanul este în război latent și ISI este pretutindeni. Riscăm un eșec grav.

— Sunt de acord, recunoscu șeful agenției CIA, dar nu dispunem de timp. Această bombă atomică este în drum spre obiectivul ei. Tremur în fiecare dimineață când deschid radioul. Nu e nicio secundă de pierdut. Avem o reuniune astăzi la ora patru după-amiază, în biroul meu, unde va participa și șeful agenției din Islamabad pe care l-am însărcinat să facă un dosar asupra obiectivului…

— Sper că această comunicare a fost securizată! zise oftând Malko. Cu cine se presupune că trebuie să acționez?

— Mai întâi cu doi băieți pe care îi cunoști bine: Chris John și Milton Brabeck. Au fost deja informați și au plecat din Washington spre Islamabad. Oficial sunt trimiși ca să întărească securitatea ambasadei. Vor fi cazați în *compound*-ul nostru.

Malko făcuse miracole cu cele două gorile CIA, care îl respectau ca pe Dumnezeu. Totuși, dispozitivul i se părea puțin cam subțire.

— Trei oameni sunt suficienți? întrebă el.

— Ar trebui, suspină Richard Spicer. Nu putem infiltra foarte mulți fără să-i alertăm pe pakistanezi.

Buick-ul încetini și se opri sub pridvorul de la *Lanesborough*.

— Ne revedem la ora patru, confirmă americanul. Apropo,

am nevoie de pașaportul tău ca să-l trimit consulatului pakistanez, cu un mic cuvânt. Oficial pleci acolo ca să-l vânezi pe Bin Laden. Ești prea cunoscut acolo ca să te introducem sub I.F. (falsă identitate).

*

* *

— Malko era căpiat. Totuși, nu era prima lui misiune în Pakistan, dar să ridici un om, pe față, din capitala țării și totul fără pregătire… Revenit în camera lui, își spuse că avea să păstreze și o pistă de rezervă și o sună pe mobil pe Aisha Mokhtar. Miracol. Aceasta răspunse imediat.

— Malko! Ce drăguț că m-ai sunat. Îți imaginezi unde sunt? Iau masa la *Lanesborough*, cu un tânăr căruia i-am tras clapa cu o zi înainte. Tu? Tot în Austria?

— Sunt la câțiva metri de tine, o anunță Malko. Tocmai am ajuns în Londra…

Pakistaneza strigă de bucurie.

— E minunat! Vino să bei o cafea cu noi.

Atunci când Malko debarcă în sala restaurantului, cam trist, zări imediat o pată vie în decorul mohorât: Aisha Mokhtar, îmbrăcată într-un costum cu taior portocaliu care părea cusut pe ea, cu un decolteu care îi oferea pieptul ca pe un platou. Fusta foarte scurtă dezvăluia ciorapi negri foarte lucioși. O creatură lungiformă era instalată în fața ei, un blondin care părea ieșit învingător dintr-un concurs de acnee. El se ridică cu vioiciune și îi întinse lui Malko o mână moale, anunțând cu o voce nazală:

— Charles Newton Jones! Cred că sunteți un prieten al lui Aisha, nu?

Ospătarul se îndreptă spre masa lor cu un scaun în mâini. Abia reuși Malko să-și întindă picioarele sub masă, că cele ale lui Aisha se și lipiră de ale lui. Pakistaneza îi aruncă o privire arzătoare și spuse cu o voce care i-ar fi smuls o erecție și unui mort:

— Ce fericită sunt! Cât timp rămâi în Londra?

— Plec mâine.

Surâsul îi păli.

— Ce păcat! Dar putem să cinăm împreună în seara asta. Cred că Charles are o întâlnire.

Tânărul britanic bâigui câteva cuvinte despre o cină pe care ar fi putut foarte bine să o contramandeze, dar nu încercă să comenteze. În timp ce semna nota de plată, Aisha Mokhtar îl fixa pe Malko cu un surâs gurmand și zise cu voce joasă:

— Mă voi face foarte frumoasă în seara asta…

— Rămâi cum ești, zise simplu Malko, sărutându-i mâna. Acest taior e minunat.

Dacă ea ar fi știut că el se pregătea să-l răpească pe bătrânul ei amant…

*

* *

De la ferestrele biroului lui Richard Spicer de la etajul patru al ambasadei americane, nu se zăreau decât arborii din Grosvenor Square. Clădirea era înconjurată de bariere metalice, merloane de ciment, circulația interzisă și polițiști ai diviziei antiteroriste de la Scotland Yard dispuși peste tot, dotați cu veste antiglonț și înarmați cu MP5.

Două persoane se aflau deja în biroul șefului agenției.

— Vi-l prezint pe colonelul Travis Mc Leary, anunță Richard Spicer. El comandă o unitate de elicoptere – Blackhawk – la Spin Bolak, pe frontiera afgano-pakistaneză.

Colonelul Mc Leary avea părul scurt și cenușiu, nemăsurând decât puțin peste un metru șaizeci și cinci și părea intimidat. Richard Spicer se întoarse spre cel de-al doilea vizitator, un bărbat în costum deschis la culoare, șifonat, foarte brunet, corpolent, care părea că doarme în picioare.

— Malko, William Hancock este COS (șeful agenției) noastre din Islamabad de trei ani. A ajuns în această dimineață. El e cel care l-a înlocuit pe Greg. OK. Să trecem la treabă.

Richard Spicer ajunse la peretele din fundul biroului, pe care erau prinse două hărți. Una a Islamabadului, cealaltă detaliind nordul Pakistanului, înglobând zona de frontieră cu Afghanistanul. Cu un arătător, indică un loc situat la vreo

treizeci de kilometri la vest de Islamabad.

— Aceasta este zona arheologică de la Taxila, anunță el, acolo unde se găsesc ruinele a trei orașe budiste, Bhir Mound, Sirkaph și Sirsouk. În timpul săptămânii, aceste zone sunt practic pustii. Ele nu sunt frecventate decât vinerea și sâmbăta. William, care cunoaște bine locurile, a reperat unul unde poate fi pus ușor un elicopter.

William Hancock tuși și își deschise un carnețel.

— Exact, confirmă el. La Sirkaph există o suprafață plană, înconjurată de pereți în parte distruși, perfect capabilă să găzduiască un Blackhawk. În apropierea unei stupe, care poate servi ca punct de reper. Este invizibilă de pe drumul Peshawar–Islamabad. La momentul oportun, vom plasa acolo o baliză GPS care va ghida aparatul asupra zonei sale de aterizare.

Richard Spicer deplasă apoi arătătorul spre frontiera afgană, punând-o pe un mic punct în Afghanistan: Spin Bolak.

— Unitatea colonelului Mc Leary este staționată aici. Șase Blackhawk care patrulează în Afghanistan, de-a lungul frontierei, și efectuează câteodată deplasări în Pakistan. Ideea este următoarea: atunci când se va hotărî ziua J, vom avea patruzeci și opt de ore pentru ca Mc Leary să depună o cerere de survol pe teritoriul pakistanez ca să aducă un ofițer de legătură la Islamabad. S-a mai întâmplat și pakistanezii nu ne vor face niciun fel de greutate. Distanța dintre Spin Bolak și Islamabad este în jur de o sută cincizeci de mile, adică vreo patruzeci și cinci de minute de zbor. Pentru Taxila, trebuie socotite cel puțin zece minute. Semnalul de plecare va fi dat de mine. Va trece, frontiera și va avertiza turnul de control din Peshawar de altitudinea și promontoriul lui. Apoi, cu puțin înainte de a ajunge la Taxila, va anunța controlul din Islamabad că în urma unei scurgeri de lichid hidraulic, este constrâns să efectueze o aterizare forțată. Va avertiza *deschis* și ambasada de la Islamabad, pakistanezii, în acest stadiu, nu vor avea niciun motiv să se alarmeze. Odată așezat, Blackhawk-ul, cu un echipaj de patru oameni, va aștepta, fără să-și oprească rotorul, furgoneta care-l va aduce pe „subiectul

principal” și echipa care l-a recuperat. După ce-i va îmbarca, va pleca în direcția Spin Bolak, avertizându-i pe pakistanezi că o avarie îi forța să se întoarcă. Nu va fi nicio reacție ostilă de care să ne temem și, oricum, dacă aviația de vânătoare pakistaneză, cu baza la Peshawar, va încerca să reacționeze, noi avem un *squadron* de F-16 careva face ture pe cer în zona de frontieră. Domnule colonel, aveți ceva de adăugat?

— Nimic, *sir*, aprobă colonelul Mc Leary. Aceasta n-ar trebui să ne pună probleme. Trebuie să îl aprovizionez cu armament de bord?

— Da.

— Care ar trebui să fie reacția mea în cazul în care elementele de sol pakistaneze ar vrea să mă împiedice să redecolez, la Taxila?

— Le neutralizați, anunță rece Richard Spicer. Superiorul dumneavoastră ierarhic vă va da instrucțiunile cu privire la acest subiect. Întreaga operațiune este acoperită de un *finding* al Președintelui.

Impresionat, colonelul Mc Leary nu mai insistă. Malko își drese vocea și zise:

— Ați descris un plan de exfiltrație perfect. Dar *înainte*, cum ar trebui să se petreacă acțiunea?

Șeful agenției se întoarse spre William Hancock.

— Bill, e rândul tău.

Șeful agenției bău o înghițitură mare de cafea și se plantă în fața planului Islamabadului.

— Sultan Hafiz Mahmud s-a mutat. El locuiește acum în cartierul cel mai șic, în zona, sau mai degrabă triunghiul din Mehran 8, situat între bulevardul Kyaban-e-Iqbal și Siachin Road, aproape în fața moscheii Jamia Faridya: o casă pe Fourth Street cu fațada ce dă spre intrarea pe Siachin Road. Vila lui e a treia și are numărul 5. Nu are decât o singură intrare din Fourth Street, supravegheată în permanență de polițiști în uniformă staționați la colțul cu Siachin Road, conectați prin radio de Cartierul lor General. În fiecare dimineață, în jurul orei opt și treizeci de minute, Sultan Hafiz Mahmud își face joggingul de-a lungul străzii Siachin Road

până la moscheea Shah Faisal. Uneori se îndreaptă spre zoo, aflată în direcția opusă. Scurtează drumul pe zona care merge de-a lungul Siachin Road, o zonă ierboasă cu câțiva arbori.

— E singur? întrebă Malko.

— Nu. Are întotdeauna cu el două gărzi de corp, polițiști de la ISI, care aleargă cu el.

— Sunt înarmați?

— Foarte probabil, dar n-am putut să verificăm asta: poartă treninguri largi.

— Asta e tot?

— După observațiile noastre prin binoclu, da. Dar n-am avut o distanță satisfăcătoare.

— Alte oportunități? insistă Malko.

— Nu. Când Sultan Hafiz Mahmud se deplasează în timpul zilei sau seara, e întotdeauna însoțit de o mașină de protecție și o gardă de corp e așezată lângă șofer. În plus, folosește un Mercedes blindat.

— Deci, concluzionă Malko, v-ați decis să-l răpiți în timpul joggingului.

— *Right*, confirmă Richard Spicer. Veți folosi un vehicul local închiriat de către domnul Chris Jones. Un alt vehicul, o furgonetă albă, va fi staționată pe bulevardul Kyaban-e-Margalla colț cu bulevardul Shalimar, cu cheile sub parasolar. Astfel va fi o distanță scurtă de parcurs cu primul vehicul. Bineînțeles, pakistanezii, de îndată ce vor afla de ridicarea lui, vor bloca ieșirile din oraș, dar furgonetă albă nu le va fi semnalată. Aceasta va purta un număr de înmatriculare de Peshawar. Apoi, nu va mai trebui decât să ajungă la Blackhawk. După o jumătate de oră, puteți părăsi spațiul aerian pakistanez…

Richard Spicer părea perfect destins. Malko surâse ironic.

— Apropo, *cine* va fi însărcinat să-i neutralizeze pe cei doi polițiști?

— Totul a fost prevăzut. Cei doi baby-sitter-i ai tăi. Câte unul pentru fiecare.

— Cum?

— Vor folosi pușți trăgând cu seringi încărcate cu un anestezic foarte puternic, folosit pentru neutralizarea animalelor sălbatice atunci când trebuie îngrijite.

Părea mândru de ideea lui originală și Malko nu se putu împiedica să nu remarce:

— E o mică diferență de greutate între un elefant și un pakistanez…

— Dozele vor fi studiate în consecință, promise șeful agenției. Se pare că acest anestezic reacționează foarte rapid.

— E de dorit, zise Malko.

Un înger trecu, mascat, și evadă spre frunzișul din Grosvenor Square. Totul era perfect, dar Malko își permise să calce în strâchini.

— Și dacă apare vreo problemă? Dacă pakistanezii reacționează?

— Aveți ordinul să nu le rezistați. Dacă lucrurile chiar se complică, cred că filmul pe care îl avem în posesie îi va readuce repede la tăcere. Imagini arătându-l pe Ossama Bin Laden în compania unuia din creatorii programului nuclear militar pakistanez, în fața unei bombe fabricate după toate aparențele cu combustibil nuclear pakistanez. E jenant. E vorba de securitatea Statelor Unite și președintele nu e dispus să accepte scuze palide. Mai aveți întrebări de pus?

O liniște de plumb îi răspunse la întrebare. Malko știa că era vorba de o operațiune cu riscuri ridicate și cu numeroase posibilități de eșec, dar n-avea de ales: undeva în lume, o bombă nucleară de zece kilotone era în drum spre țintă și el trebuia să facă totul ca să o găsească. Richard Spicer îi întinse un plic gros.

— Uite aici pașaportul și viza, rezervarea la hotel *Marriott* din Islamabad, banii și fotografii cu Sultan Hafiz Mahmud.

— Și dacă el se apără?

— Dacă va fi cazul, tranșă Richard Spicer, e prevăzut să fie neutralizat precum gărzile lui de corp. Babby-sitters se vor ocupa de asta.

Malko luă plicul. Nu era prima oară când un Serviciu de

talia acestuia răpea un criminal de război sau un terorist într-o țară străină, dar aceste operațiuni erau pregătite cu mult timp înainte. Nu se făceau improvizații.

— Ai anunțat-o pe Aisha Mokhtar de schimbarea din program? întrebă Richard Spicer.

— Iau cina cu ea în seara asta, confirmă simplu Malko.

*

* *

Primul nasture descheiat la taiorul portocaliu oferea sânii lui Aisha Mokhtar, printr-un decolteu pătrat, ca pe o tavă. Dacă ar fi fost un animal, ai fi zis că e în rut. Cu piciorul lipit de cel al lui Malko, îl freca ușor pe sub masă, auzindu-se fâșâitul ciorapilor. Cinaseră la *Annabel's*, în Berkley Square, în principal cu caviar și votcă.

Ea se aplecă peste masă, făcând aproape să-i țâșnească sânii din taior, și zise cu voce joasă:

— Aș vrea să mergem în camera ta de hotel. N-am făcut niciodată dragoste la *Lanesborough*.

— De ce nu? aprobă Malko, excitat de această femelă în călduri.

Aisha Mokhtar era chiar o creatură de foc… Ea oftă.

— Chiar trebuie să pleci mâine?

— Biletul meu este deja luat, o asigură Malko. Am întâlnire la New York la ora două. Dacă vrei, trec la întoarcere prin Londra și plecăm amândoi în Austria.

— Magnific! aprobă tânăra femeie. Cere nota de plată.

Ea ieși prima din restaurant și Malko, descoperindu-i crupa strânsă în fusta strâmtă portocalie, își spuse că aceste despărțiri promiteau să fie foarte excitante.

Abia ajunseră în Bertley, că ea puse mâna pe el și îl asigură, mândră:

— Deja mă dorești!

Ochii ei înotau în spermă. Pe sub fusta scurtă și portocalie, puțin ridicată, zări liziera ciorapilor. Își strecură o mână între coapsele acoperite cu ciorapi negri, dar nu putu să înainteze prea mult, atât de strâmtă era fusta. Degetele subțiri ale lui

Aisha îl masau ușor în penumbră. Impasibil, Chaudry, șoferul, părea că nu remarcă nimic din ce se întâmpla. Atunci când ajunseră la *Lanesborough*, Malko era prezentabil. În ascensor, el termină să-i descheie nasturii de la taior, descoperind un corset din dantelă neagră, pe deasupra căruia lăsa să depășească vârfurile lungi ale sânilor. El le frământă între degete și Aisha începu să gâfâie, frecându-și bazinul de al lui, cu privirea pierdută și gura întredeschisă. Malko înțelegea de ce Sultan Hafiz Mahmud fusese înnebunit după ea…

În cameră, ea se debarasă de taior, își înnodă mâinile după gâtul lui Malko și îi înfipse până în fundul gâtlejului o limbă vibrantă ca a unei șopârle. El încercă să ajungă la sex dar fusta era atât de strâmtă că nu putu să-i atingă nailonul de la slip.

Aisha se îndepărtă de el, se lăsă să cadă în genunchi și îl înfundă în gură pentru o felație sălbatică al cărui secret îl deținea doar ea. Apoi se ridică și îi strânse membrul între sânii ei umflați.

La capătul plăcerii, simțea că nu va mai rezista mult timp în acest ritm. O forță să se ridice, îi desfăcu fermoarul la fusta portocalie și i-o aruncă pe jos.

Aisha o urmă și, întinsă pe spate pe mocheta înflorată, își smulse slipul de satin negru și îi lansă lui Malko cu o voce grăbită:

— Fă dragoste cu mine, pe jos, ca și cu o târfă…

Cu picioarele desfăcute și mâinile sub șale ca să și le ridice, răcni când Malko își plonjă sexul dintr-o singură mișcare până în străfundul vintrei ei. El se opri, bine înfipt în ea, imprimând membrului o mișcare circulară. Aisha horcăia ca o muribundă, juisând fără încetare, cu corpul scuturat de spasme.

Malko se retrase apoi încet și o ajută pe femeie să se întoarcă. Abia întoarsă pe burtă pe mocheta groasă, se cabră ca o pisică atunci când vrea să primească un cotoi, cu mâinile încrucișate și unghiile înfipte în mochetă. Era superb de erotică în corset și ciorapi.

Malko nu se grăbi, chiar dacă era tensionat, gata să explodeze. Se plasă deasupra lui Aisha. De îndată ce-i simți

sexul atingând-o, își duse amândouă mâinile în spate, îndepărtându-și globii cabrați ai crupei ei, ca să se ofere și mai bine.

Un gest de o obscenitate absolută.

Malko își apăsă lejer extremitatea sexului pe corola brună, apoi se lăsă să cadă dintr-odată, cu toată greutatea. Vertical, membrul lui se înfipse în șalele lui Aisha până la bază. Tânăra scoase un urlet nebun. Tremura din tot corpul, ca și cum ar fi primit o descărcare electrică. Malko se retrase deja, cu o lentoare calculată, pentru a se lăsa să cadă din nou cu aceeași violență. Aisha se agita ca un fluture pe o planșă anatomică, ridicându-și bazinul ca să se afunde mai bine în ea.

— Violează-mă! răgea ea. Fă-mi rău…

Ceea ce era total fals, dar avea nevoie să se plaseze într-un film…

Beat de plăcere, Malko nu se oprea să perforeze această crupă magnifică, cu o regularitate de metronom.

*

* *

Oare era de vină vodca, sau excitarea prea puternică? El nu ajungea să juiseze, rămânând totuși țeapăn ca o coadă de târnăcop și Aisha nu părea că vrea să se oprească. Inundat de sudoare, în mâini deasupra corpului tinerei femei, se lăsa să cadă din ce în ce mai greu, smulgând de fiecare dată strigăte partenerei lui. Avu brusc ideea să-i împreuneze picioarele larg depărtate ale lui Aisha. Senzația fu atât de intensă, că își simți în sfârșit sămânța țâșnindu-i din rărunchi.

Aisha urlă din răsputeri când acesta se goli în ea. Potolit, se bascula pe spate, ca să-și tragă sufletul, scoțând din șalele violate un membru încă țeapăn. Imediat, Aisha se rostogoli și îi luă sexul în gură, ca pentru a extrage ultimele picături de spermă. În sfârșit, se lăsă și ea pe spate, cu mâinile sub cap și Malko se îndreptă spre baie epuizat, ca să se arunce sub duș.

Ajunse din nou în cameră, învelit într-un prosop. Simți imediat că era o problemă. Aisha își pusese fusta și își băgase

sânii în corset. Cu privirea neagră de furie, flutura în mâna dreaptă un bilet de avion.

— De ce mă minți? lansă ea cu o voce furibundă. Tu pleci în Pakistan, în țara mea. De ce?

Malko realiză adevărul într-o fracțiune de secundă: ea găsise biletul de avion pus pe birou. Neprevăzând venirea ei, nu-l pusese în siguranță. Îi trebuiră câteva secunde să coboare din norul lui erotic. Blestemând acest incident…

— Nu voiam să-mi pui întrebări, îi explică el. Călătoria mea n-are nicio legătură cu tine.

— Mă minți!

— Nu. Trebuie să mă întâlnesc cu niște oameni la Islamabad. Investitori. Eu nu amestec niciodată afacerile cu viața mea privată. Dar, că zbor la Islamabad sau la New York, asta nu schimbă nimic. Mă voi întoarce peste câteva zile.

Aisha Mokhtar îl fixa, punându-și vizibil multe întrebări.

— Cunoști cumva un bărbat care se cheamă Sultan Hafiz Mahmud?

— Nu, afirmă Malko fără să clipească. De ce?

Aisha îl fixă lung, apoi își întoarse privirea. Malko făcu un pas înspre ea, dar ea se eschivă.

— Nu-mi place să fiu mințită, zise ea. Nu mă mai căuta la întoarcere. E păcat.

Fără un cuvânt în plus, ea își puse taiorul, își luă poșeta și plecă trântind ușa. Malko se așeză pe pat: dacă răpirea lui Sultan Hafiz Mahmud reușea, Aisha îi va fi mai puțin utilă. Oricum, îi știa adresa și numerele de telefon. Va vedea, la întoarcerea din Islamabad.

Dacă va exista întoarcere…

Acest gen de operațiuni improvizate se terminau frecvent foarte rău. Și el cunoștea slăbiciunea conducătorilor CIA, care își meritau porecla de CYA: *Cover Your Ass*…

Gândindu-se bine, misiunea pe care i-o încredințaseră era complet nebunească.

Capitolul X

Nu era decât ora opt dimineața și temperatura depășea 43 de grade Celsius... În camera lui de la *Marriott*, Malko se restabilea după o călătorie fără probleme. Avionul 747 de la PIA ajunsese la timp – ora șase și zece minute dimineața – deversându-și valul de expatriați în *chamiz-charouar* și câțiva oameni de afaceri străini. Islamabadul, oraș grădină complet artificial, decupat în pătrate ca un oraș american, se schimbase foarte puțin de la ultima lui vizită, cu bulevardele lui supradimensionate pentru o circulație scheletică în care se amestecau autobuze supraetajate, rick-shaws, taxiuri de un galben țipător și din ce în ce mai multe mașini japoneze sau coreene.

Încă amețit de drumul lung, Malko văzuse cu un ochi distrat defilând clădirile somptuoase ce adăposteau diferitele organisme oficiale ale țării, Președinția, Curtea Supremă, Adunarea Națională, aliniate de-a lungul bulevardului Constituției. Evident că nu acesta era adevăratul Pakistan, păduchios, mizerabil și retrograd, cu femeile lui acoperite, muncitorii cu priviri halucinate de oboseală și mulțimea lui abundentă. Adevărata capitală era Rawalpindi, oraș geamăn cu Islamabadul, construit ca Brasilia plecând de la zero. Odinioară, cele două orașe fiind separate de un *no man's land* unde se afla aeroportul. Acum, o țesătură urbană neîntreruptă distrusese pământurile agricole situate între cele două orașe.

În acest oraș cu bulevarde moderne trase la sfoară, cu vile cochete inundate în verdeață, cu clădiri oficiale aproape futuriste, îți venea greu să-ți imaginezi că la o sută de kilometri se lapidau încă femeile adulterine.

Ieșind de sub duș, Malko își puse o cămașă din voal și un pantalon lejer și se pregăti să se pună pe treabă. Niciun contact oficial cu William Hancock, șeful agenției CIA din Islamabad. La Londra, Richard Spicer îi promisese că va fi contactat la sosirea lui acolo pentru a fi pus în legătură cu ceilalți „răpitori"...

Hotelul *Marriott* începea să îmbătrânească serios, dar, fiind

situat pe Aga Khan Road, la doi pași de bulevardul Constituției, era hotelul în vogă de douăzeci de ani, cu restaurantele lui chinezești și indiene, piscina lui tot timpul de o curățenie impecabilă și camerele lui foarte spațioase.

Sună telefonul.

— *Mister Linge, your driver is here* (Domnule Linge, a sosit șoferul dumneavoastră), anunță un angajat de la recepție.

Cum Malko nu ceruse nimic, însemna că sistemul se pusese pe treabă… Coborî și zări aproape de recepție un mic bonom mustăcios și durduliu, cu ochelari groși, o cămașă în carouri și pantaloni tirbușon. Zărindu-l pe Malko ieșind din ascensor, înaintă spre el și zise cu voce timidă:

— *Good morning, sir, my name is Hassan*.

Era cu siguranță un *stringer* de la CIA, agenția neducând lipsă de așa ceva. Malko îl urmă afară, având impresia că primește o capă de plumb încins pe umeri, și se strecură într-o minusculă mașină Morris verzulie, de o oarecare vârstă, fără climatizare. Chiar și cu toate ferestrele deschise, tot mai erau încă 35 de grade înăuntrul mașinii.

— Unde mergem? întrebă el.

— *Stara markaz, sir, in G7* (Piața Stara, în G7), răspunse Hassan.

Islamabadul era decupat în careuri, purtând fiecare o literă și un număr. În inima fiecăruia se afla un centru comercial ce regrupa multiple dughene, o piață și o moschee. Ajunseră pe bulevardul Constituției, mergând de-a lungul Președinției, apoi Hassan coti la dreapta pe Jinnah Avenue care traversa, sub diverse nume, Islamabadul de la est la vest, pe mai multe zeci de kilometri… Cotind apoi pe Jasmin Road, mărginită de case tradiționale, Hassan se opri și se întoarse spre el.

— *Sir, you go straight to Rehman Baba*. (Domnule, mergeți drept înainte până la Rehman Baba.)

Malko coborî. *Markaz*-ul era dreptunghiular. Se afla la nord și ajungea la est la Rehman Baba Street, mărginit de o varietate incredibilă de dughene care ofereau de toate, de la sari la lămpi cu petrol, întrebându-se pe cine avea să întâlnească…

Și brusc, îi văzu! Erau opriți în fața unui magazin de sari, stângaci ca liceenii într-un magazin de lenjerie.

Chris Jones și Milton Brabeck, în jur de un metru nouăzeci de mușchi fiecare. Chiar și cu pălării de pânză, ochelari de soare, cămăși bălțate și pantaloni subțiri largi, nu reușeau să semene cu niște *adevărați* turiști. Din fericire, pakistanezii aveau puține puncte de comparație, turismul fiind aproape inexistent în țara lor, în afara câtorva japonezi ce veneau să exploreze vechile temple budiste aflate de-a lungul frontierei afgane. Babby-sitters raliați din nou la Direcția de Operațiuni CIA, foști agenți ai *Secret Service*, Chris Jones și Milton Brabeck îl venerau pe Malko de mult timp, după ce supraviețuiseră împreună cu el câtorva aventuri dificile. Americanii se exportau din ce în ce mai puțin ușor, ieșeau puțin din țara lor. De altfel, în ciuda sufletului lor din oțel călit, întrețineau un oarecare număr de fobii pentru tot ceea ce nu era strict american, ca hamburgerul și berea Budweiser și nu considerau ca fiind civilizate decât țările în care se putea bea apă de la robinet...

Malko se apropie de ei și Chris îi dădu un cot lui Milton.

— *Hey, look!*

Iradiau de fericire. Malko, de aproape, își dădu seama că pielea lor era acoperită cu un strat gros de cremă alburie...

— Ne-am întâlnit din *întâmplare!* îl avertiză Chris Jones, atunci când se îmbrățișară.

— Totuși, ne-am dorit asta! întări Milton Brabeck.

Vânzătorul de sari se apropie de ei și gorila făcu un salt în spate.

— Sunt sigur că e plin de animale pe aici, bombăni el. Sida se poate lua printr-o strângere de mână? Aici toți par că sunt bolnavi. Mi-aș pune bucuros o mască de gaze... Și nenorocita asta de căldură! E inumană.

— Sunteți cazați în compound-ul ambasadei? întrebă Malko.

— *Yeah*. Din fericire. E prevăzută cu climatizare. Avem apă la sticlă și mâncăm la cantină. Mâncare de albi. Se pare că aici te otrăvesc ăștia în restaurante.

— Cina v-a spus asta?

— Un prieten de la Marină. S-a îndopat o dată într-un restaurant chinezesc și a rămas o săptămână țintuit la pat, crezând că o să crape... Bine, suntem totuși fericiți să vă vedem...

— Ați lucrat deja?

— Puțin. Am fost să recunoaștem traseul individului pe care trebuie să-l exfiltrăm, într-o furgonetă banală. E un loc drăguț. E plin de verdeață și de moschei pretutindeni. Nici o singură biserică.

— Este o țară musulmană, comentă Malko. Ca și Arabia Saudită.

Milton Brabeck suspină.

— Mohorâții ăștia, cu bărbile lor, seamănă toți cu Bin Laden. Și n-am văzut niciun bărbat fără mustață.

Malko surâse.

— Visul fiecărui tânăr pakistanez este să semene cu profetul Mahomed, care purta barbă și mustață. Asta le acaparează cea mai mare energie a lor. Bun. Care e programul?

Nu ținea să fie reperați, fiind vizibili ca mușteleîntr-un bol cu lapte, în această mulțime uniformă de pakistanezi.

— Avem întâlnire în seara asta la clubul ONU, îl anunță Chris Jones. COS va fi acolo.

— Bine, aprobă Malko. Știu unde este.

— Nu, îl corectă Milton Brabeck. S-a mutat. Se află acum în F7, pe strada 14, în fund. Numele dumneavoastră va fi dat gardianului. Veniți la ora șapte.

Clubul ONU, o structură privată, le permitea diplomaților și invitaților lor să se întâlnească între ei, să mănânce o bucătărie internațională, să bea alcool și să privească posturi de televiziune străine.

— OK, concluzionă Malko. La ora șapte.

— De acum încolo, nu mai priviți femeile în ochi. E de rău și ați putea să fiți linșat...

El se îndepărtă spre mașină, lăsându-le pe cele două gorile nemulțumite. Hassan îl anunță, deschizându-i portiera:

— Mi s-a spus să vă conduc la Taxila, sir, pentru a vizita

ruinele.

— Bună idee, aprobă Malko.

Urcă lângă Hassan ca să repereze itinerarul. Ziua răpirii se apropia…

*

* *

Camioanele cu capota vopsită în culori țipătoare, încărcate la maxim, depășeau ca nebunele, în concerte de claxoane, fără să le pese câtuși de puțin de celelalte mașini. Hassan fusese obligat de două ori să ruleze pe marginea drumului ca să nu se strivească de un monstru încărcat cu lemne. Autostrada Islamabad-Peshawar era *Tributul fricii*… De altfel nu era autostradă decât cu numele, reducându-se câteodată la o singură bandă de asfalt, prăfuită și plină cu gropi. Cel mai rău lucru erau bicicliștii, complet impertinenți în această junglă motorizată, ieșind de pretutindeni cu un calm incredibil, cocoțați pe biciclete înalte negre, multe dintre ele fără frâne.

Cât despre autobuze, pline ochi cu călători amețiți de căldură, șoferii lor fiind probabil plătiți la cursă. Cu pedala la podea, își luau toate riscurile pentru a câștiga câțiva metri. Peisajul trist, plat ca în palmă, cu arbori îmbibați de praf gălbui, era înecat într-o ceață de căldură. Câteodată, pe marginea drumului, câte o cabană din scânduri propunea băuturi fără alcool, plăcinte sau fructe.

Două camioane, decorate până la osii, încărcate cu un munte de oameni, încercau să se depășească. Hassan, cu două roți pe marginea drumului, în Morris-ul în care erau 30 de grade, reuși să i-o ia înainte…

— *I have to take petrol!* (Trebuie să bag combustibil), anunță el.

Opriră la o stație PSO unde se aflau deja camioane și un autobuz fără geamuri plin de pasageri amețiți de oboseală, prăfuiți și cu priviri goale de animale. Nici măcar bebelușii nu plângeau.

După o jumătate de oră, Hassan, după ce trecuse prin fața

gării din Taxila, îl opri pe Malko în fața muzeului, situat la marginea unuia din cele trei orașe în ruină ale sitului, Bhir Mound. Ansamblul sitului cuprindea ruinele altor două orașe, Sirkaph și Sirsouk, la fel ca și un enorm stupa dedicat lui Buddha. Odinioară, invaziile s-au încrucișat aici, de la greci trecând prin Darius, până la Alexandru cel Mare. Astăzi nu mai rămâneau decât ziduri care nu depășeau doi metri înălțime, invadate de vegetație, zdrobite de căldură. Situată la treizeci și doi de kilometri de Islamabad, Taxila era un loc de plimbare în familie vinerea, dar pustiu în cursul săptămânii.

Colonelul Mc Leary, după ce studiase harta ei, pusese ochii, ca „heliport”, pe stupa Dharmarajika, ce poseda două avantaje. Mai întâi că era un excelent punct de reper, apoi, situl era la trei kilometri distanță de muzeu, ceea ce asigura o oarecare discreție.

Hassan îl lăsă în fața muzeului și Malko se afundă într-un șantier mărginit cu ruine din argilă, într-o căldură inumană. Chiar și muștelor părea că le vine greu să zboare. Înaintă ca un somnambul, hărțuit de mii de insecte, înghițind praf la fiecare inspirație. După o jumătate de oră de mers, zări o movilă de cărămizi de vreo cincizeci de metri înălțime, înconjurată de ruine care nu aveau mai mult de doi metri înălțime.

Doi bărbați scoteau liniștiți cărămizi dintr-un perete vechi de câteva secole și le aruncau într-un pick-up. Nici măcar nu ridicară privirile spre el: Malko nu se afla în același univers cu ei. Exploră situl și găsi ceea ce căuta la trei sute de metri la sud de stupa. O întindere plată și plină de ierburi, fără niciun obstacol. Cum își deschidea el drum prin iarba înaltă, se opri brusc: ceva mișcase în fața lui. Zări fugitiv o panglică lungă neagră târându-se pe sol: o cobra…

Pulsul îi reveni la normal și începu să inspecteze îndelung locurile, făcând fotografii cu camera digitală. Un Blackhawk putea ușor să aterizeze acolo. Cei câțiva arbori care mărgineau situl și depărtarea îl fereau de priviri indiscrete. Atunci când o luă din nou spre muzeu, cei doi jefuitori, cu

pick-up-ul lor plin de relicve istorice, se îndepărtau într-un nor de praf galben.

Îl găsi pe Hassan cu gura uscată de sete și cămașa lipită de spate de transpirație și se lăsă să cadă în mașina Morris.

— Ne întoarcem! îi lansă el micului pakistanez.

*

* *

După două ore de bălăceală în piscina de la *Marriott*, a cărei apă atingea 30 de grade, Malko se simțea oarecum mai bine. Plimbarea lui la Taxila îl epuizase. Doborât de decalajul orar, dormise patru ore înainte să se arunce în piscină. Nu se zărea nici o singură femeie apetisantă: pakistaneze care ar fi trebuit să fie manechine la Olida, indience înfășurate în zece straturi de sari și câteva scandinave slabe ca niște cuie. Telefonase la întâmplare la numărul lui Priscilla Clearwater, frumoasa secretară negresă a ambasadorului Statelor Unite, întâlnită acum trei ani, dar îi răspunse o voce de bărbat că americanca părăsise Islamabadul anul trecut...

Nu avea altceva de făcut decât să meargă înapoi la clubul ONU și reluă direcția careului F7. Strada 14, o intrare, dădea în Kohsar Road, care începea din Kyban-e-Iqbal. În capătul străzii umbrite, Malko zări bariere, o gheretă și un *chawdikar* (paznic), înarmat cu o riot-gun, păzind proprietatea.

Se prezentă la intrare și *chawdikar* îi trecu numele pe o listă; îi ceru douăzeci de dolari și îi dădu o legitimație valabilă o lună... O clădire elegantă în stil colonial britanic era plasată în mijlocul unei peluze bine întreținute. Parterul avea un restaurant și un bar, unde-i zări imediat pe cei cu care avea întâlnire: William Hancock, șeful agenției CIA din Islamabad, Chris Jones și Milton Brabeck. Lângă ei, un grup de pakistanezi comenta un meci de cricket cu urlete sălbatice.

Doi chinezi, cu aer melancolic, șușoteau în fața unor beri. Nu era nicio femeie.

William Hancock ridică paharul lui cu Defender.

— Bine ai venit în Pakistan! Și un sejur bun.

— Mulțumesc, răspunse sobru Malko, care aproape își

lăsase pielea aici în urmă cu trei ani.

Chris Jones și Milton Brabeck, debarasați de crema lor antitâțnțari și ochelarii negri, chiuiau de fericire.

— Se pare că vom da o lovitură formidabilă! lansă Chris Jones cu voce joasă. Nu pare să fie foarte greu.

Malko surâse trist.

— Chiar și criminalii cei mai călițți consideră că răpirea este o activitate cu risc înalt, sublinie el, mucalit.

Milton Brabeck își permise un rânjet discret.

— *Yeah*, dar noi avem colegi cu elicopter… Și lucrăm pentru președintele Statelor Unite.

— Nu aveți permisiunea guvernului pakistanez, îl corectă Malko. Și noi ne aflăm în Pakistan.

Această remarcă de bun-simț nu le răcori deloc pe cele două gorile. Euforic, Chris Jones comandă un Defender dublu fără gheață. Malko i se alătură cu o votcă și cei patru bărbați băură pentru succesul misiunii lor.

— Să mergem în grădină, sugeră William Hancock. Suntem siguri că acolo nu sunt microfoane…

Se așezară la una din mesele instalate pe marginea piscinei, de un verde îndoielnic. Șeful agenției CIA așteptă ca ospătarul să se îndepărteze pentru a-l întreba pe Malko:

— Ai fost la Taxila?

— Da. Am găsit un loc perfect pentru elicopter, aproape de o stupa, care îi va servi pilotului drept punct de reper. Se află în fața unui teren liber și plin de iarbă, unde e ușor de ascuns o baliză GPS. Am făcut fotografii. Locul este departe de muzeu și de șosea.

Șeful agenției nota totul cu grijă.

— Ar fi bine dacă ai monta-o chiar tu, sugeră el. Mâine ai timp suficient să faci asta.

Li se aduse ceea ce părea a fi o salată Cezar, pe care cele două gorile o mirosiră cu neîncredere.

— E plină de gângănii, concluzionă Chris Jones, dând la o parte farfuria.

William Hancock reluă conversația.

— Mâine, îi zise el lui Malko, vei merge să faci o

recunoaștere în jurul domiciliului lui Sultan Hafiz Mahmud, ca să studiezi traseul lui de jogging. Când te vei simți gata să acționezi, voi da undă verde la Spin Bolak. Îmi trebuie apoi douăzeci și patru de ore.

— Nu a mai apărut nimic nou de la ultima noastră întâlnire? întrebă Malko.

— Nu, nimic. Totul e reglat ca un ceas. În fiecare zi la ora opt iese din vila lui, urmat de două gărzi de corp și pleacă fie spre moschee, fie către zoo. Dar pentru noi asta nu schimbă nimic. Aș fi vrut să pun o gheretă la capătul străzii, dar, în acest cartier, este imposibil. Va trebui deci să-i surprindem plecarea de pe deal. Am pe cineva cu binoclu care o va face și îți va transmite semnalul.

— Unde vom fi noi? întrebă Malko.

— Cred că cel mai bine e să așteptați la intersecția dintre Kyban-e-Iqbal cu Siachin Road, la câteva sute de metri în linie dreaptă. Din momentul în care pleacă, avem o jumătate de oră să acționăm. Este arhisuficient.

— Este foarte populată zona dimineața?

— Siachin Road nu, căci nu e o cale de tranzit. Pietoni, studenți de la Islamic University, care vin să lucreze la negru, pe povârnișurile dealului, dar bineînțeles că nu putem exclude nicio ipoteză.

— De ce mașină dispunem?

— Un Volvo care a fost „furat” de la un ONG al University Town, de lângă Peshawar, și căruia i-au fost schimbate numerele de înmatriculare. Apoi mai avem o furgonetă GM albă cu numere false CD 29. Ne gândim să-i punem numere de Peshawar, dar cu numerele care le are se diminuează riscurile de intercepție. Veți abandona furgoneta la Taxila.

Apoi tăcură: ospătarul le aducea kebaburi pe un munte de orez cu șofran. La masa vecină, se destupa o butelie de Taittinger în mijlocul unor exclamații de bucurie. Era o aniversare. Malko lansă piatra în mare.

— Domnii Jones și Brabeck sunt deci însărcinați cu neutralizarea celor doi polițiști care îl protejează pe Sultan Hafiz Mahmud. Cu carabine speciale.

— *Right*.

Malko se întoarse spre cele două gorile.

— Sunteți pregătiți?

— Sigur! afirmă Chris Jones. E ca o carabină de vânătoare. Doar că se trage cu o seringă mare. Luăm în țintă pe câte unul fiecare. E greu să-i ratezi.

— La cât timp acționează drogul injectat? întrebă Malko.

William Hancock păru puțin încurcat.

— *Well*, n-a fost experimentat pe oameni. Dar pe leu, care cântărește în jur de patru ori greutatea unui om, e vorba de aproximativ un minut…

— E cam lung un minut, remarcă Malko. Au timp să ceară ajutor, căci sigur au telefoane mobile sau stații radio.

— Am prevăzut această posibilitate, afirmă William Hancock, amplasăm în apropiere o furgonetă banală care va bruia toate comunicațiile radio în acel perimetru, în plus, am păstrat doza folosită pentru o felină mare. Aceasta ar trebui să acționeze de patru ori mai repede…

Chris Jones dădu grav din cap.

— Sper că vor reacționa la drog. Pentru că noi nu suntem dotați cu arme.

Malko le calmă ardoarea.

— Pedeapsa cu moartea mai există încă în Pakistan, le aminti el. Dar pentru o simplă răpire, vom primi doar vreo douăzeci de ani…

Un înger trecu și dispăru înnebunit.

William Hancock reluă ferm discuția.

— Domnilor, vă amintesc că noi acționăm în cea mai completă legalitate, în ceea ce privește administrația noastră. Suntem acoperiți de un *presidential finding*.

Ceea ce le făcu imediat să răsufle ușurate pe cele două gorile neliniștite pentru pensia lor.

— Aveți alte întrebări? întrebă șeful agenției.

— Nu, răspunse Malko. Mâine dimineață voi merge în recunoaștere. Voi veți face același lucru la Taxila și ne întâlnim aici mâine seară.

— Perfect, aprobă șeful agenției.

*

* *

Colonelul ISI, Hussein Hakim, ajunse în biroul lui aflat pe Kashmir Road, într-o clădire modestă cu patru etaje, Cartierul General al agenției. Celelalte servicii erau împrăștiate peste tot în Islamabad. Se ivi secretara lui, răpitoarea Pendjabie în sari verde, plină de bijuterii din argint, cu ochii ei mari și negri plini de senzualitate, subliniați de fardul negru.

— Iată lista celor sosiți, colonel *Sahib*, îl anunță ea.

Colonelul Hussein Hakim, plin de melancolie, privi silueta elegantă ondulându-se până la ușă. Pe această netrebnică o avusese o singură dată, într-o seară, pe colțul biroului, dar nu mai voise s-o facă niciodată fără o promisiune de căsătorie… Ori, ofițerul pakistanez avea patru copii și o soție încă foarte prezentabilă, ce aparținea unui clan care l-ar fi tăiat în bucăți în cazul în care ar fi repudiat-o.

Viața era nedreaptă.

Deschise dosarul, descoperind lista pasagerilor reperați din diverse motive la sosirea lor în Islamabad. Erau de toate felurile: cetățeni pakistanezi căutați pentru fraude fiscale, oameni de afaceri îndoielnici și, din când în când, câte o perlă rară. El o găsi, subliniată cu roșu. Prințul Malko Linge. Numele îi spunea ceva. Îl tastă pe computer și îi apăru dosarul… Malko Linge era un „operativ” CIA, cunoscut ca lupul alb. Ultimul lui sejur în Pakistan fusese acum trei ani, atunci când, sub acoperirea USAID, încercase să dea de urma lui Bin Laden. Raportul pretindea că reușise, fără să dea mai multe detalii. Urma lista contactelor lui la Islamabad și la Peshawar. Colonelul Hakim își aminti atunci că secretara lui primise o notificare de la omologului lui de la CIA, William Hancock, cu care întreținea relații excelente, care îl anunța de sosirea lui Malko Linge, venit să exploateze o pistă care ducea la Bin Laden.

CIA era extrem de activă în Pakistan și nu avea încredere deplină în aliații ei pakistanezi, ale căror servicii erau frecvent cangrenate de partizanii Al-Qaida.

Ca un profesionist prudent, colonelul Hussein Hakim se decise totuși, ca să se acopere, să efectueze un mic sondaj despre activitățile agentului CIA. După fișa lui de la poliție, era cazat la hotel *Marriott*. Câteva zile de filări discrete nu făceau rău.

Capitolul XI

Așezat lângă Hassan, Malko privea atent casele de pe Siachim Road care defilau în dreapta lor. Era ora zece și jumătate dimineața. Alesese într-adins ora ca să nu interfereze cu joggingul lui Sultan Hafiz Mahmud. Trecu ușor prin fața capătului străzii 7, zări fugitiv o mașină albă oprită în fața uneia dintre case. Era cu siguranță protecția statică a omului de știință pakistanez.

— Continuă până la moscheea Shah Faisal, îi ceru el lui Hassan.

Acesta se supuse, apoi plecară din nou pe Siachim Road în direcția grădinii zoologice. De data asta, Malko scruta pantele dealului, ușor împădurite. Câteva grupuri mici erau instalate sub copaci. Puțini pietoni pe trotuare. Puține vehicule. Să mai întârzie în zonă era contraproductiv… Malko se întoarse spre Hassan.

— Ai ceva pentru mine?

— Da, sir, este în portbagaj.

Baliza electronică destinată elicopterului. Durata ei de viață era de opt zile. Trebuia pusă la destinație acum, pentru a evita drumurile.

— Ne întoarcem la Taxila, îl anunță Malko.

De data asta, cronometră traseul, cerându-i lui Hassan să nu ruleze prea repede. Exact patruzeci și cinci de minute de la Siachim Road la intrarea în situl arheologic. Asta numai dacă vreun camion nu se răsturna în mijlocul autostrăzii Islamabad-Peshawar… în această țară în care pneurile vehiculelor erau netede ca obrajii de bebeluș, totul era posibil… Plecă din nou sub soare spre stupa Dharmarajika.

Era și mai cald ca seara trecută și aceiași hoți de pietre erau la treabă. Malko trebui să aștepte la umbra stupei uriașe ca ei să termine de încărcat pietrele ca să ascundă apoi cu grijă, baliza GPS în iarbă, după ce o activase. Cel puțin, din partea asta nu va avea probleme. De acum, până la ziua J, nu mai avea mare lucru de făcut.

*

* *

Aisha Mokhtar își pierduse gustul pentru sex, respingându-l cu răutate pe ultimul pretendent care, totuși, poseda atribute sexuale impresionante. La Londra ploua și asta nu o incita la plăcere. Casa ei era foarte sinistră când nu era soare, în ciuda grădinii ei interioare. De la plecarea efemerului și princiarului ei amant, pakistaneza se gândea întruna la circumstanțele întâlnirii lor. Nefiind naivă, ea nu îndepărta ideea unei manipulări.

Dar de către cine și cu ce scop?

Bineînțeles că i se arătase un amant excelent, dar asta nu semnifica faptul că acesta nu avea ceva în cap. Mulți oameni puteau să se intereseze de ea. Mai întâi pakistanezii, serviciile israeliene și apoi americanii. Chiar și amantul ei, acționând astfel fie din gelozie, fie ca să se informeze.

Avea un sentiment de indispoziție, chiar de neliniște. Se întreba dacă, pentru câtva timp, nu trebuia să plece din Londra la Dubai, unde se afla sub protecția șeicului. Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai convinsă că Sultan Hafiz Mahmud putea să se afle în spatele acestei întâlniri bizare.

În final, luă telefonul și formă numărul bătrânului ei amant, care era cu siguranță ascultat de pakistanezi.

Telefonul sună îndelung înainte ca o voce de femeie să răspundă. O servitoare, după accent.

— Stăpânul tău e acolo? întrebă Aisha Mokhtar.

— Cred că da.

— Spune-i că e un apel din Londra. Aisha.

Auzi cum lăsă telefonul și după câteva clipe, vocea călduroasă a lui Sultan Hafiz Mahmud răsună în aparat.

— Aisha! Ce surpriză plăcută.

— Mă gândeam la tine, zise pakistaneza fără să mintă. Ce faci?

— Rău, fără tine. Deci te-ai decis să vii?

— Ți-am spus că urmează să mă organizez, promise ea. Ești sănătos? Nu sunt probleme?

Vorbiră câteva minute, apoi Aisha Mokhtar puse întrebarea pe un ton detașat:

— Mi-ai trimis pe cineva la Londra?

— Pe cineva? Pe cine?

— Un prinț austriac, un oarecare Malko Linge.

— Nu cunosc niciun prinț austriac, jură sultan Hafiz Mahmud. Și niciodată nu ți-aș trimite un bărbat. Îți plac prea mult...

Ea râse, parțial ușurată. Nu mințea... Apoi închise. Rămâneau toate celelalte ipoteze. Nu era încurajator. Ea se întrebă dacă să nu ceară ajutor la Scotland Yard. Dar împotriva cui? Un bărbat cu care făcuse minunat de mai multe ori dragoste...

*

* *

Clubul ONU era aproape gol. Două mari serate diplomatice, la ruși și la japonezi, aspiraseră toți străinii din Islamabad. Numai două mese erau ocupate în grădină. William Hancock era așezat la una dintre ele, în compania celor două gorile.

— Ai pus baliza? îl, întrebă el pe Malko.

— Absolut. Din partea ta, sunt noutăți?

— A făcut jogging în dimineața asta. Nimic nou. E inutil să mai așteptăm. Programez operațiunea pentru mâine. Trebuie să fii pe poziții la ora opt fără un sfert. Eu mă ocup de exfiltrație. Demersurile au fost făcute, din partea pakistanezilor nu va fi nicio problemă. Bineînțeles că îți vei lăsa toate lucrurile la *Marriott*.

— Nu am mare lucru, zise Malko. Mă gândisem. O întrebare: serviciile pakistaneze știu că eu sunt aici?

— I-am trimis un bilet colonelului Hussein Hakim,

reprezentantul ISI la Islamabad, ca să-i spun că ești aici pentru o nouă pistă Bin Laden. Deci nu se va neliniști.

Avea răspunsuri la toate.

La sfârșitul cinei, comandă șampanie și ospătarul le aduse o butelie de Taittinger, sub privirile respectoase ale celor două gorile. Băură reținut. Lui Malko nu-i venea să vândă pielea de urs înainte de a-l omorî. Temperatura mai scăzuse puțin. Nu erau mai mult de 35 de grade.

— Mergem să recuperăm Volvo-ul? întrebă Malko.

— Va fi parcat pe Aga Khan, în fața hotelului. Uite cheile. Materialul necesar se află în portbagaj. Chris și Milton te vor aștepta puțin mai departe, la colțul cu bulevardul Ataturk, lângă mașina lui Hassan, care va avea capota deschisă, ca și cum ar avea probleme. Alte întrebări?

Malko se scărpină pe cap.

— Nu, mărturisi el. Nu pot să apară probleme cu elicopterul? Un refuz al pakistanezilor?

William Hancock dădu din cap.

— Nu cred. Doar o pană imprevizibilă. Uite un telefon securizat. Numărul meu este în memorie. Poți să mă suni oricând, fără teama că ești interceptat. Dacă sună, să răspunzi, căci voi fi eu.

Și îi întinse un telefon mobil pe care Malko îl luă imediat. Terminară butelia de șampanie și se ridicară.

— Nu ne vom mai întâlni, zise simplu Malko.

În mod ciudat, nu era foarte neliniștit. Poate din cauza șampaniei. Atunci când urmează să conduci o operațiune super riscantă într-o țară brutală…

*

* *

Erau 45 de grade Celsius, și Bretling-ul lui Malko arăta ora șapte dimineața. Nu-și luase *breakfast*-ul. Avea stomacul strâns. Piscina era pustie și, în lobby, câțiva clienți achitau nota de plată. Ieși din hotel și privi în jurul lui. Pe cealaltă parte a bulevardului Aga Khan, mai multe mașini erau parcate pe marginea cu iarbă a drumului. Îi mulțumi portarului care îi

propusese un taxi și traversă.

Mașina Volvo gri era parcată la douăzeci de metri. Băgă cheia pe care i-o dăduse aseară William Hancock în broască și o deschise intrând în arșița dinăuntru. Îi trebuiseră cinci minute să pună în funcțiune climatizarea ca să reușească să facă o temperatură umană.

Își aruncă privirea la Bretling. Era șapte și jumătate. Demară încet. La intersecția următoare, zări Morris-ul lui Hassan, cu capota ridicată, și pe cele două gorile în picioare lângă mașină, cu pălăriile lor ridicole din pânză. În zece secunde aceștia se urcară în Volvo.

— Unde sunt sculele? întrebă imediat Chris Jones.

— În portbagaj.

— Trebuie să le luăm imediat.

Malko opri pe bulevardul pustiu și gorila merse să recupereze cele două puști din portbagaj. După cinci minute, acestea erau montate. Păreau arme de vânătoare, cu țevile foarte scurte. Chris și Milton introduseseră cartușele prelungite printr-o seringă hipodermică din plastic, plină cu un lichid gălbui.

— Înainte pentru vânătoarea elefantului! strigă Milton Brabeck. Sunteți sigur că elicopterul va fi acolo?

Malko rula încet pe Kyban-e-Iqbal, în fața primelor contraforturi ale Mangalia Hills. Era puțină circulație în zonă. Atunci când se încrucișară cu bulevardul Shalimar, între F7 și F6, era ora opt fără zece minute. Telefonul dat de șeful agenției era deschis, în buzunarul cămășii lui Malko. El continua să ruleze pe Siachim Road, în direcția moscheii Shah Faisal. Tocmai ajunse la ea, când sună telefonul mobil. O voce neutră îl anunță:

— Subiectul principal iese din casă. Configurația obișnuită.

Asta însemna că Sultan Hafiz Mahmud era urmat de cele două gărzi de corp... Malko coti la dreapta și întoarse în fața imensei moschei. Aveau treizeci de minute la dispoziție. Nimeni nu scotea un cuvânt. Chris și Milton, cu puștile pe genunchi, se concentrau. Trăgători de elită amândoi, nu puteau să-și rateze țintele. Malko se gândi brusc la subiect.

— Și dacă Sultan Hafiz Mahmud fuge spre dealuri urlând? întrebă el.

Chris Jones surâse.

— E prevăzut! Trebuie să-l adormim și pe el, dacă încearcă să o șteargă. De altfel, va trebui să o facem oricum.

— Așteaptă! protestă Milton Brabeck. Acest individ are șaizeci și cinci de ani. Injecțiile astea îl scuturã. Dacă îl aducem mort, nu ne mai e de folos.

— Să sperăm că nu va avea timp să reacționeze, suspină Malko. Se apropie.

Scruta trotuarul și bulevardul în căutarea țintei, atunci când telefonul sună din nou.

— Subiectul principal se îndreaptă spre est, anunță aceeași voce. Aceeași configurație.

Deci Sultan Hafiz Mahmud se îndrepta către zoo și ei aveau să-l ajungă din spate. Șansa era de partea lor. Cele două gărzi de corp fugeau în spatele lui și el nu își va da seama imediat de dispariția lor. Malko trecu prin fața străzii 17.

— Atenție! Uite-i! lansă Chris Jones.

La o sută de metri în fața lor, trei bărbați, decalați în triunghi, fugeau pe sub copacii rari ce se întindeau de-a lungul Siachin Road.

Malko simți o ușoară înțepătură în mâini. Distanța se diminua între alergători și Volvo. Cu mâinile crispate pe arme, Chris și Milton, cu respirația blocată, se pregăteau să sară din mașină. Încă cincizeci de metri… Malko aruncă o privire mașinal în oglinda retrovizoare și pulsul îi sări la două sute de bătăi pe minut.

O mașină albastră, echipată cu girofar, ieșea de pe strada 17 și rula în spatele lor.

— *Abort! Abort!* (Anulăm!) le lansă el celor două gorile care nu văzuseră nimic.

Morți de spaimă, trecură de Sultan Hafiz Mahmud și de cele două gărzi de corp ale lui care alergau ușor prin pădure. Malko privi din nou în oglinda retrovizoare. Mașina poliției încetinise și rula în dreptul alergătorilor… Deci nu aveau treabă cu ei… Malko, cu cămașa lipită de piele de sudoare,

luă telefonul și sună.

— Bill! îl anunță el. Caz non conform. Am abandonat. Pe deseară, la club. Îi duc pe cei doi prieteni acasă. Trimiteți-ne pe cineva.

— Lasă-ne la ambasadă, cerură în cor cele două gorile.

După cinci minute, Malko oprea în fața barierei roșu cu alb care interzicea intrarea în enclava diplomatică, păzită de soldați pakistanezi cu fețe sălbatice, ce purtau pe cap berete negre.

Când Volvo se opri nu departe de barieră, ei ațintiră imediat armele în direcția mașinii. Chris Jones coborî din mașină și la vederea unui alb se mai liniștiră. Trebuise totuși să aștepte sosirea unui agent de la CIA ca să ridice bariera.

*

* *

Colonelul Hussein Hakim era perplex. Raportul de urmărire a lui Malko Linge indica faptul că, aseară, în compania unui șofer neidentificat, a avut activități bizare. Mai întâi, mersese pe Siachim Road, parcurgând-o în ambele sensuri. Apoi mersese la ruinele de la Taxila…

Totuși, nu i se cunoștea niciun gust pentru arheologie… Primul lui parcurs îl neliniștise din start pe colonelul de la ISI. După un studiu rapid al oamenilor care locuiau în acest cartier foarte șic, reperase numele lui Sultan Hafiz Mahmud, specialistul nuclear apropiat de Ossama Bin Laden, pe care americanii îl ceruseră în mai multe rânduri… Oare acest Malko Linge, cunoscut pentru calitățile lui profesionale, era acolo ca să încerce să intre în contact cu el?

Totul era posibil.

Prudent, colonelul Hakim ceruse imediat echipei însărcinate cu protecția omului de știință să întărească supravegherea din jurul lui, ceea ce se realiză imediat. Două precauții valorau mai mult decât una.

*

* *

William Hancock era prăbușit după ce i se povestise de zece ori incidentul…

— Poate că a fost o coincidență, concluzionă el. Nu v-au reperat?

— Nu știu, mărturisi Malko. Au putut să ia numărul mașinii.

Șeful agenției ridică privirea.

— Sunteți de acord să facem o nouă încercare mâine dimineață?

O liniște mormântală îi răspunse, ruptă de Malko.

— William, zise el, în meseria noastră nu trebuie să credem niciodată în coincidențe. Este prima zi în care supravegherea lui Sultan Hafiz Mahmud s-a întărit. Ceea ce nu e o întâmplare. Poate că am fost urmărit, au văzut pe unde am fost și au tras concluzii. Cred că Agenția s-a interesat deja de ținta noastră.

— Exact, recunoscu americanul. Dar…

— Elicopterul a plecat? întrebă Chris Jones.

— Da. Cum am stabilit. A așteptat un sfert de oră și le-a semnalat pakistanezilor că, urmare a unei avarii, era nevoit să se întoarcă la Spin Bolak…

— Nu putem să reluăm aceeași poveste, concluzionă Malko. Dacă mâine, un alt elicopter va cere o autorizare de survol, dacă pakistanezii nu sunt mongoli, vor bănui ceva. Și îl vor închide pe Sultan Hafiz Mahmud.

— *Well*, recunoscu șeful agenției, cred că ai dreptate. Anulăm.

— Am un zbor pentru Londra în seara asta, zise Malko. E inutil să fac os mort pe aici.

— Și noi? întrebară cele două gorile.

— Aveți timp să vizitați această țară frumoasă, le propuse Malko. Dar să nu mergeți la Peshawar. Acolo americanii nu sunt foarte populari.

În mod categoric, ciocniseră șampania prea devreme. Chris Jones aruncă o privire întristată celor două carabine puse pe canapea.

— Păcat! Mi-ar fi plăcut să văd cum funcționează chestia asta.

*

* *

De data asta, Malko luase British Airways ca să profite de scaunele pat și să doarmă ca un copil. Adio Pakistan. ISI nu va afla niciodată motivul vizitei lui scurte la Islamabad și era mai bine așa.

Richard Spicer fusese anunțat de anularea răpirii prin stația de la Islamabad și cu siguranță că va reacționa. Malko privea ceața ușoară care plutea pe câmpul englez și se gândi la Aisha Mokhtar. Dintr-odată, ea devenea din nou importantă, dar nu era sigur că o va contacta din nou...

Roțile avionului 747 atinseră solul și el căscă. Din fericire, putuse să doarmă.

Cu haina Vuitton pe umăr, trecu de biroul de Imigrație și de vamă în timp record. Abia ajuns în holul terminalului 4, că reperă un tânăr care flutura un panou cu numele lui. Se apropie de el și necunoscutul puse imediat mâna pe haina lui.

— Domnul Spicer mi-a cerut să vă însoțesc la hotel, apoi să vă duc imediat la el la birou, îl anunță el. Ați călătorit bine?

— Excelent, afirmă Malko.

CIA nu pierdea timpul pentru debriefing – ședința de după misiune...

După o scurtă oprire la *Lanesborough*, se îndreptară spre Grosvenor Square. În ciuda orei matinale, Richard Spicer, întotdeauna foarte elegant, părea proaspăt ca un torent. Acesta îl întâmpină călduros pe Malko.

— Sunt la curent cu tot! îi lansă el. E păcat. Dar ar fi trebuit mai mult timp pentru pregătirea acestei operațiuni.

— Nu putem să vorbim cu Sultan Hafiz Mahmud, zise oftând Malko. Deci ne aflăm într-un punct mort.

— L-am convocat pe reprezentantul ISI la Londra, astăzi la ora unsprezece, anunță șeful agenției. Îl vom duce la „6” ca să-i proiectăm filmul. Și după asta, va fi interesat să se arate cooperant. Dacă nu, noi avem mijloace serioase drept răspuns. Pakistanul așteaptă o livrare de avioane F-16 și de avioane de aprovizionare. M-ar mira ca președintele Bush să

le livreze unei țări care îl ajută pe Bin Laden să-și procure o armă nucleară.

Malko se abținu să nu cască.

— Perfect. Și eu? De ce m-ai convocat atât de devreme?

— Am găsit urma camerei video cu care au fost filmați Bin Laden și Sultan Hafiz Mahmud. A fost cumpărată din Dubai, în 2002, de către Aisha Mokhtar.

Capitolul XII

Salinthip Naree, vapor de marfă de douăzeci și două de mii de tone, înainta cu doar douăsprezece noduri, deranjat de valuri. Musonul de vară sud-estic, care sufla pe Oceanul Indian din mai până în septembrie, genera un vânt de forța 7, forțându-l să meargă cu viteză redusă. El trecea la sud de Sri Lanka, înainte să-și continue cursa spre nord-vest, în direcția strâmtorii Bab El-Manded, ca să ocolească Cornul Africii și să intre în Marea Roșie.

Plecat de zece zile de la Koh-Sichang, următorul port după Bangkok, unde își completase încărcătura cu saci cu orez până la 18.000 de tone – la Bangkok, datorită adâncimii reduse a portului, nu se putuseră încărca mai mult de opt mii de tone – se îndrepta spre portul israelian Haifa. Chiar dacă era construit în 1982, *Salinthip Naree* nu era foarte rapid. Îi trebuia în jur de douăzeci și patru de zile să acopere cele șase mii paisprezece mile care separau Bangkokul de Haifa. Străbătuse deja strâmtoarea Malacca și trebuia să traverseze tot Oceanul Indian de la est la vest. De patru ori pe an, armatorul lui, compania thailandeză Precious Shipping Ltd avea un contract cu guvernul israelian pentru un transport de orez de optsprezece tone. De la dunetă, căpitanul Salman Lankavi inspecta marea. Se încrucișaseră cu un petrolier ce cobora din Golful Persic, *Iris Atlantic*, căruia putuse să-i distingă numele prin binoclu. Era una din zonele maritime cele mai frecventate din lume, din cauza petrolierelor care făceau naveta între Orientul Mijlociu și Asia.

Căpitanul lăsă binoclul și coborî în cabină ca să consulte mesajele e-mail de la armatorul lui.

Acesta din urmă comunicase autorităților israeliene ziua și ora de plecare a lui *Salinthip Naree*, ca să poată să călătorească nonstop până la Haifa.

Salman Lankavi se angajase la Precious Shipping Ltd acum un an pentru un salariu de șase mii de dolari pe lună. Secundul lui era malaiezian, ca și el, iar restul echipajului era de diferite naționalități. Săracii câștigau între șapte sute și o mie două sute de dolari pe lună. Se aplecă peste o hartă pe care își notase itinerarul. Era singurul care știa că această călătorie nu era ca și celelalte. Nimeni nu știa că Salman Lankavi era membru al Kumkulaw, un grup islamist radicalist malaiezian atașat la Jemaah Islamiyah și că se angajase la armatorul thailandez la cererea șefilor săi. Cu o țintă foarte precisă pe care o va realiza în cursul acestei călătorii.

Se simțea perfect calm, în acord cu el însuși, în condițiile în care *Salinthip Naree* mergea spre un punct determinat undeva în mijlocul Oceanului Indian. Deschise seiful și își verifică pistoletul automat care se afla în el. Îl cumpărase pentru optzeci de dolari din Patpong, cartierul fierbinte din Bangkok, cu câteva zile înainte de plecare. Poate că n-ar avea nevoie să se servească de el, dar era totuși un mijloc de securitate.

Închise seiful, își etală pe jos un mic covoraș de rugăciune și, prosternat, îl rugă pe Allah să-i acorde ajutor. El nu avea decât un rol relativ ușor de jucat, dar absolut indispensabil.

Liniștit, se sui pe dunetă, inspectând din nou marea prin binoclu. Oceanul Indian era patrulat în permanență de nave ale Flotei a V-a ale US Navy, al cărui Cartier General se afla la Bahrein, în căutare de traficanți cu legături în rândul teroriștilor. Chiar dacă inspectarea unei nave în plină mare ar fi, teoretic, un act de piraterie, americanii nu se jenau să inspecteze și să scotocească toate navele suspecte în ochii lor. Chit că pe urmă se scuzau. În cursul primului contact radio, dacă cumva căpitanul navei interogat indica o escală într-un port cunoscut pentru traficanți, sau dacă itinerarul ei

prezenta anomalii, era scotocit în toate ungherele. Această metodă părea indispensabilă americanilor, Oceanul Indian nefiind survolat de niciun satelit ci numai de câteva aparate de recunoaștere cu rază lungă de acțiune plecând din insula San Diego Garcia.

Căpitanul Lankavi era calm: vaporul lui de marfă nu conținea decât orez, în saci de cincizeci de kilograme. După ce îl va descărca la Haifa, va fi încărcat cu bumbac la Alexandria, cu destinația Shanghai. Posedând cincizeci de nave, Precious Shipping Ltd era o companie serioasă, cu o reprezentanță în North Satom Road, la Bangkok, și o reputație excelentă.

*

* *

Malko, așezat în fața lui Richard Spicer, șeful agenției CIA din Londra, reflectă câteva clipe la informația privind cumpărarea camerei video, făcându-se imediat avocatul diavolului.

— Chiar dacă această Aisha Mokhtar e cea care a cumpărat-o, asta nu dovedește că e amestecată în povestea asta, remarcă el.

— Exact, recunoscu americanul. Dar ne dă o pârghie contra ei. Trebuie să o contactezi din nou și să o sperii.

Faptul că un obiect cumpărat de ea s-a găsit la Bin Laden este totuși tulburător, cu atât mai mult cu cât amantul ei oficial este un apropiat al lui Bin Laden.

— Chiar crezi că e la curent cu ceva?

Richard Spicer făcu un gest evaziv.

— Sincer să fiu, nu știu. Musulmanii nu fac confidențe femeilor, dar acesta este un context particular. Treci la atac. Te voi ține la curent cu întâlnirea noastră din această după-amiază. Noi trebuie, indiferent de preț, să știm care este viitorul acestei bombe nucleare. Mai ales că recuperarea lui Sultan Hafiz Mahmud a eșuat, trebuie să-i facem pe pakistanezi să vorbească. Și îi vom motiva. Sună-mă după ce te desparți de ea, să tragem concluzia.

Malko se află pe Grosvenor Square și chemă un taxi la intrarea pe South Audley Street, ca să ajungă la *Lanesborough*. Ajuns în cameră, formă numărul de telefon fix al lui Aisha Mokhtar. Răspunse o voce de bărbat, cu siguranță șoferul, și Malko ceru să vorbească cu stăpâna lui dându-și numele.

După o scurtă liniște, șoferul reveni și îi spuse că domnișoara Mokhtar era plecată.

Ceea ce probabil că era fals, căci ar fi fost și șoferul plecat cu ea. Malko nu insistă și o sună pe mobil. Răspunse robotul. Aisha Mokhtar se ținea de cuvânt: îl alungase din viața ei. Atunci se decise să ia taurul de coarne. Coborî, chemă un taxi și se îndreptă spre Belgrave Mews North. Ieșind din mașină, primul lucru pe care-l zări fu mașina Bentley verde staționată la intrare. Aisha Mokhtar era acasă.

După treizeci de secunde, văzu poarta de la numărul 45 deschizându-se, apărând mai întâi șoferul, apoi tânăra pakistaneză, îmbrăcată într-un costum roz pal și ciorapi negri. Chaudry îi deschise portiera și înconjură apoi mașina Bentley ca să se așeze la volan. Malko fugea. Ajunse în dreptul mașinii în momentul în care șoferul pornea motorul, deschise portiera din spate stânga și se lăsă să cadă înăuntru, lângă Aisha Mokhtar! Aceasta strigă deopotrivă stupefiată și furioasă, dar își reveni foarte repede.

— Ieși imediat din mașină! îi lansă ea. Dacă nu, chem poliția.

Malko îi adresă un surâs dezarmant.

— Excelentă idee! Chiar voiam să-ți cer să ne conduci la Scotland Yard. La divizia antiteroristă. E pe strada Broadway.

Îi văzu pupilele pakistanezei mărindu-se și siguranța ei dispăru într-o clipită.

— Scotland Yard! zise ea neliniștită. Ce e cu povestea asta? Am pașaport britanic. Nu sunt o imigrantă. Ți-am spus că nu vreau să te mai văd…

— Știu, recunoscu Malko, dar de atunci s-a întâmplat ceva nou.

— Călătoria ta în Pakistan?

— Nu are direct legătură. Nu. Serviciile secrete britanice au recuperat acum câteva zile o cameră video digitală. Aceasta se aflase în posesia unui membru Al-Qaida și conținea un film cu Ossama Bin Laden.

— Și ce legătură are asta cu mine?

— Această cameră video a fost cumpărată din Dubai de tine, precizează placid Malko. Britanicii voiau să știe cum a ajuns în mâinile lui Bin Laden.

Chaudry, șoferul, nu mai demarase. Aisha Mokhtar rămase tăcută câteva clipe, apoi replică:

— Îmi amintesc că am cumpărat o cameră din Dubai. Cu siguranță e vorba de o greșeală.

Malko îi puse mâna pe genunchiul în ciorap negru și precizează:

— Aisha, vânzătorul își aduce aminte perfect de tine. În plus, ai plătit cu cardul tău American Express.

Aisha Mokhtar nu răspunse imediat, apoi întrebă, vizibil tulburată:

— Unde vrei să ajungi?

— Eu, nicăieri, o asigură Malko. Dar britanicii vor să-ți pună un oarecare număr de întrebări. Cred că ar fi mai bine să discutăm între noi, *înainte*.

— Cine ești tu cu adevărat?

— Cine ți-am spus, confirmă Malko, dar sunt și șeful unei misiuni de la Central Intelligence Agency și anchetez o poveste de o gravitate excepțională.

— Ce legătură am eu cu asta?

— Tu îmi vei spune asta. Ce zici dacă am merge să luăm masa la *Dorchester?* Nu vom fi departe de Grosvenor Square…

— De ce Grosvenor Square?

— Acolo se află birourile CIA din Londra. La ambasada Statelor Unite.

— Am deja o întâlnire de masă, protestă ea, fără convingere.

— Cred că ar fi o idee bună să o contramandezi, sugeră Malko.

Aisha Mokhtar lansă câteva cuvinte șoferului, care demară în sfârșit. Formă apoi un număr pe mobil și îl anunță pe interlocutor că a apărut ceva inevitabil în ultimul moment.

Malko o privea. Cu siguranță că știa multe lucruri, dar nu-i va fi ușor s-o facă să mărturisească... După zece minute, coborâră la *Dorchester* și se instalară într-un colț al restaurantului solemn. Ca să o destindă, Malko comandă o butelie de Taittinger Comtes de Champagne Rose din 1999, așteptă ca Aisha să golească două cupe și își plantă privirea aurie într-a ei.

— Aisha, zise el, am multă simpatie pentru tine. Ador să facem dragoste, dar vreau să știu dacă ești hotărâtă să cooperezi.

— Să cooperez cu cine?

Era momentul să-și lanseze racheta. Se hotărâse să n-o lase să meargă pe lângă drum. Fără să o slăbească din ochi, îi explică lent, cu voce joasă:

— Știai că amantul tău oficial, Sultan Hafiz Mahmud, care se află în acest moment la Islamabad, i-a procurat o armă nucleară artizanală lui Ossama Bin Laden?

O umbră imperceptibilă trecu prin pupilele negre ale lui Aisha Mokhtar și Malko realiză că ea știa ceva despre asta.

— O armă nucleară, repetă ea totuși, cum vrei...

Brusc, ea schimbă tonul, și lansă furioasă:

— Dacă continui să mă persecuți, părăsesc imediat țara. Am dublă naționalitate și am prieteni influenți în Pakistan. Ambasadorul de aici îmi este prieten foarte bun.

— Ambasadorul Pakistanului nu poate să facă nimic pentru tine, o corectă liniștit Malko. Ești implicată într-o afacere de terorism *nuclear*. Dacă încerci să părăsești Marea Britanie, vei fi imediat pusă sub supraveghere... Adică în închisoare.

Aisha Mokhtar deveni atât de palidă că Malko de abia avu timp să-i toarne o cupă cu șampanie că o și bău avidă. După care urmă o liniște apăsătoare.

— Nu-mi e foame, zise ea brusc.

— Ia o solă, sugeră Malko.

El comandă două. Aisha Mokhtar își aprinse o țigaretă cu o

mână tremurândă și întrebă:

— L-ai văzut pe Sultan Hafiz Mahmud?

— A fost cât pe ce. Ai vești despre el?

— L-am sunat, mărturisi ea cu voce joasă. Credeam că el te-a trimis la mine…

— I-ai dat numele meu?

— Da, admise ea dintr-o răsuflare.

Malko nu-și exterioriză furia. Iată explicația bruscă a întăririi protecției lui Sultan Hafiz Mahmud… Lăsă să treacă ceva timp înainte să spună:

— Aisha, te afli într-o situație foarte dificilă. Dacă nu cooperezi, Statele Unite te vor considera o complice a lui Bin Laden și vei rămâne în închisoare luni sau ani întregi.

Descompusă, pakistaneza nu putu decât să bâiguie:

— Vorbești serios?

— Da. Aparent, prietenul tău Sultan Hafiz Mahmud a livrat organizației Al-Qaida o bombă nucleară capabilă să omoare mii de persoane. Această bombă, în momentul acesta, este undeva pe drum și trebuie să o găsim cu orice preț. Deci trebuie să spui adevărul. E adevărat că tu ai cumpărat acea cameră video?

— Da, dar nu știam cui îi era destinată. Cum locuiam la Dubai, era mai ușor de achiziționat decât din Pakistan.

— I-ai trimis-o lui Sultan Hafiz Mahmud?

— După câteva săptămâni. Nu știam că i-o va oferi lui Bin Laden.

— L-ai întâlnit vreodată?

— Nu. Sultan n-a vrut să mă ia cu el atunci când mergea să-l întâlnească. Spunea că e prea periculos și că femeile nu aveau ce căuta acolo.

Ea tăcu, apoi încercă să înghită câteva bucățele din solă, ce părea că e din aur masiv după preț, și într-un final renunță.

— Îmi vine să vomit, lansă ea palidă. Scuză-mă!

Se ridică brusc de la masă și dispăru. Atunci când se întoarse, prinse puțină culoare în obraji și Malko atacă din nou.

— Aisha, spune-mi adevărul acum. Ești la curent cu această

afacere nucleară?

Tânăra ezită mult timp înainte să admită:

— Da.

— Spune-mi mai multe despre asta.

— În 2002, Sultan a mers în vizită la Bin Laden, undeva în Waziristan, explică ea. A luat cu el și camera video pe care o cumpărasem din Dubai. Atunci când s-a întors, era foarte iritat, dar n-a vrut să-mi spună de ce. Apoi l-am văzut mereu neliniștit, nervos, aproape depresiv. Într-o noapte de insomnie, a terminat prin a-mi mărturisi că i-a făcut o promisiune lui Bin Laden și că-și dăduse seama că era aproape imposibil să și-o țină…

— Ți-a zis despre ce era vorba?

— Da. I-a promis să-i livreze o bombă atomică! Eu am crezut că voia să fure una… După asta nu mi-a mai vorbit de acest subiect. Până în ziua în care am plecat în Londra. Am uitat de această poveste, dar, înainte să ne despărțim, mi-a mărturisit că reușise să ajungă la final și mi-a înmânat niște documente să le pun la adăpost în Londra.

— Ce fel de documente?

— Documente care implicau guvernul pakistanez în transferuri de tehnologie nucleară către Iran și Coreea de Nord. Mi-a spus că voia să poată să se apere dacă se afla ce a făcut el pentru Bin Laden. E tot ce știu. Îți jur…

Ea îl fixa cu ochii ei mari și negri ai căror expresie se schimbă brusc. Punându-și mâna pe a lui, murmură cu o voce imploratoare:

— Te rog, protejează-mă…

Pe sub masă, piciorul ei se presa de al lui. Femela ieșea la suprafață. Dacă Malko i-ar fi cerut o felație în plin restaurant, cu siguranță că ar fi acceptat. El nu reacționă avansurilor ei. Ceva îi spunea că nu-i povestise totul, dar rezultatul nu era rău.

— Perfect, zise el. Te las. Te sun foarte repede. Nu vorbi despre asta cu nimeni.

— Putem lua cina împreună diseară? propuse ea.

— Poate. Depinde de tine.

Plecând, își spuse că de acum succesul sau eșecul misiunii lui depindea de Aisha.

Capitolul XIII

Colonelul Dok Shakar, reprezentantul ISI la Londra, era livid. Sub privirile încrucișate ale lui Richard Spicer, *Sir* George Cornwell și Mark Lansdale, se descompuse și mai mult. Lumina se aprinse în sala de audiții de la MI6, după proiectarea filmului ce arăta bomba nucleară artizanală înmânată lui Bin Laden.

— Aveați dumneavoastră cunoștință despre acest proiect? întrebă *Sir* George Cornwell.

Pakistanezul tresări.

— *Of course not!* De altfel nu sunt pe deplin sigur că este vorba despre o bombă! E practic imposibil de furat uraniul îmbogățit din instalațiile noastre. Totul este sever păzit și contabilizat… Dacă această bombă există, cei care au pus-o la punct și-au procurat combustibilul nuclear într-un alt fel. Fie de la fabricanții ruși, fie de la iranieni…

Cei trei bărbați îl priviră rece.

— Pakistanul, potrivit surselor noastre, posedă astăzi două mii șase sute de kilograme de uraniu îmbunătățit, preciză Mark Lansdale. Sultan Hafiz Mahmud are numeroși prieteni în această filieră la a cărui creare a contribuit…

— Mă voi informa imediat. Dar la Islamabad este noapte, bâigui colonelul de la ISI, descoperit.

Atunci interveni Richard Spicer.

— Am încercat deja să-l interogăm pe Sultan Hafiz Mahmud, dar guvernul pakistanez a refuzat. Cred atunci că va fi necesar să ne autorizați să-l chestionăm despre această afacere.

— Voi transmite cererea dumneavoastră, jură pakistanezul, din ce în ce mai descompus.

Chiar înainte ca acesta să închidă ușa la plecare, Richard Spicer adăugă:

— Vom considera ca un *casus belli*, dacă domnul Sultan Hafiz Mahmud va avea un „accident cardiac” în zilele care urmează.

Rămași singuri, cei trei bărbați urcară în biroul lui *Sir* George Cornwell. Șeful MI6 părea extrem de preocupat. Se întoarse spre omologul lui de la CIA.

— Ce putem face?

— Avioanele noastre piaptănă deja zona de frontieră pakistano-afgană, anunță Richard Spicer, în căutarea clădirii unde a fost asamblată această bombă. În plus elemente heliportate sunt în alertă la Spin Bolak, pentru o eventuală acțiune comando. Avioanele noastre U-2 cu baza în Emiratele Arabe Unite au primit ordinul de a-și intensifica zborurile de recunoaștere. Dar eu cred cu tărie că această bombă e deja departe. Singura persoană care poate să ne ajute să o găsim este Sultan Hafiz Mahmud.

— Nimic din partea Al-Qaida?

— Nimic. Niciun comunicat, nicio casetă. Nici măcar zvonuri. Totuși, suntem aproape siguri că Bin Laden se ascunde între Waziristan și Belucistan.

— Acolo ar fi trebuit să explodeze bomba, bombăni *Sir* George Cornwell. Ca să ne debarasăm de el pentru totdeauna…

Telefonul mobil al lui Richard Spicer sună și acesta răspunse.

— Vino la „6”, zise el, după un dialog scurt. E Malko Linge, precizează el. A luat masa cu Aisha Mokhtar și vine aici.

Malko își făcu apariția după un sfert de oră și povesti despre ce se întâmplase în timpul mesei. De acum, parcursul camerei video era elucidat.

— Crezi că știe mai multe despre afacerea bombei? întrebă șeful agenției CIA.

— E posibil, răspunse prudent Malko. Dar ea e moartă de frică. Voi încerca să o fac să vorbească.

— Nu o slăbi, îi recomandă americanul.

*

* *

Ultimii invitați la cină ai lui Sultan Hafiz Mahmud plecaseră, lăsându-l singur cu superba etiopiană agățată cu câteva zile înainte, când sună soneria de la ușă. Un servitor deschise ușa și veni să-l anunțe pe stăpânul casei.

— Generalul Ahmed Bhatti dorește să vă vadă, anunță el. V-a trimis o mașină.

Sultan Hafiz Mahmud, surprins, își privi ceasul. Era aproape miezul nopții.

Generalul Ahmed Bhatti era șeful ISI.

— Acum? întrebă el.

— Acum, Mahmud *Sahib*.

Cu stomacul strâns brusc de neliniște, Sultan Hafiz Mahmud își puse o vestă brodată pe sub ținuta pakistaneză, își luă telefonul mobil, banii și actele și merse la etiopiana instalată în living-room.

— Revin imediat, promise el. Cât timp mă aștepți, pune un DVD…

Un Mercedes negru fără număr de înmatriculare îl aștepta în fața ușii, cu un șofer și o gardă de corp. O a doua mașină, cu patru bărbați la bord, îi asigura protecția. Nu merseră nici zece minute până la imobilul de pe Kashmir Road unde câteva ferestre rare erau încă luminate. Un planton îl introduse imediat pe Sultan Hafiz Mahmud în biroul imens de la etajul cinci. Generalul Ahmed Bhatti îl primi pe inginer cu curtoazie, oferindu-i ceai și scuzându-se că îl convocase la o oră atât de târzie, apoi trecu direct la subiect.

— Am primit un mesaj de la șeful nostru din Londra, îl anunță el abrupt. A fost convocat la MI6 unde i s-a proiectat un film în care îi explicați lui Ossama Bin Laden funcționarea unei bombe nucleare artizanale.

— Imposibil! tresări Sultan Hafiz Mahmud. Acest film nu are sonor…

Realizând gafa enormă pe care o comisese, tăcu, cu capul aplecat și fața brusc umezită de transpirație. Generalul Ahmed Bhatti, consternat, insistă:

— Puțin contează detaliile, i-o tăie el. Chiar este vorba de o

bombă atomică?

Se aștepta la o negare înverșunată, dar Sultan Hafiz Mahmud rămase mai întâi tăcut, ca și cum încerca să înțeleagă sensul întrebării, apoi, ridicând capul, își plantă privirea în cea a generalului Bhatti și zise simplu:

— Da, *Sir*, o bombă de o putere de zece kilotone.

Ceva din privirea lui îl îngheță pe șeful ISI. O lucire halucinată de o intensitate care îl năuci. Generalul avu impresia că îi pleacă pământul de sub picioare. Până atunci, crezuse că e vorba de o manipulare de-a americanilor ca să le stoarcă secrete sau câțiva „teroriști” în plus... Rămase fără grai câteva secunde, apoi insistă:

— *Dumneavoastră* i-ați furnizat lui Bin Laden materialele cu care să construiască această bombă?

— Nu, *Sir*, am asamblat-o eu însămi. Am acționat conform conștiinței mele. Pentru binele Umma.

Ochii lui Sultan Hafiz Mahmud luceau de o sclipire dementă. Generalul Bhatti înțelese că avea în față un bărbat care nu era în toate mințile. Nu trebuia să-l bruscheze.

— Vă imaginați consecințele pentru țara noastră? Pentru țara *dumneavoastră?* îl corijă el.

— Umma întreagă vă va mulțumi, proclamă Sultan Hafiz Mahmud. Și Allah vă va ajuta...

Generalul Bhatti își simți rațiunea oscilând: se așteptase la orice, numai la această mărturisire liniștită, cutezătoare și mândră nu.

Dintr-odată, Sultan Hafiz Mahmud se ridică și începu să se plimbe prin birou cu pași mari, frecându-și mașinal brațul stâng cu mâna dreaptă. Generalul Bhatti nu înțelegea tot ce zicea, înțelegând doar cuvinte împrăștiate... „jihad”, „cruciați”, „răzbunarea lui Dumnezeu”.

Cu o voce pe care se forță să și-o stăpânească, îl întrebă:

— Mahmud *Sahib*, cum ai făcut ca să procuri acest combustibil nuclear?

Sultan Hafiz Mahmud se opri brusc, fixându-l cu privirea lui de nebun.

— Allah m-a ajutat!

Dintr-odată se clătină ușor, tenul îi păli și ochiul drept se închise. Pronunță încă vreo câteva cuvinte indistincte, apoi se prăbuși, fără să mai spună niciun cuvânt. Generalul Ahmed Bhatti, după câteva secunde de stupoare, de groază, se repezi și-l întinse pe Sultan Hafiz Mahmud pe spate. Acesta din urmă respira cu greu, cu nările subțiate și tenul ca ceara… Generalul se năpusti pe telefon și urlă:

— Trimiteți-mi doi oameni și o brancardă! Urgent!

Apoi sună la centrală și i se făcu legătura la spitalul Al-Shifar. De îndată ce îi răspunse permanența, se prezentă și anunță:

— Sosesc cu un bolnav care a avut un accident vascular cerebral. Mi se pare în stare gravă. Nu trebuie să moară sub nicio formă.

Medicul de gardă bombănea că va face imposibilul, că pregătea o intervenție și generalul Bhatti închise. Atunci când cei doi infirmieri îl luaseră pe Sultan Hafiz Mahmud care nu-și recăpătase cunoștința, se decise să-l apeleze acasă pe generalul Pervez Musharraf, șeful statului pakistanez. Situația era prea gravă pentru a o înfrunta singur. Dacă această afacere se urzise în spatele lui, viitorul era în mâinile lui. Atunci când în sfârșit îl avu pe președintele Musharraf pe linie, îi ceru acestuia o întrevedere urgentă fără să-i precizeze motivul: serviciile indiene ascultau totul. Era inutil să-l pună la curent cu știrile prin telefon.

— Vă aștept, răspunse laconic Pervez Musharraf.

Dacă generalul Ahmed Bhatti cerea să-l vadă la această oră târzie, nu putea fi decât pentru un motiv *foarte* grav. Generalul Bhatti telefonă apoi la locuința colonelului Hussein Hakim și îi ceru să vină imediat la Cartierul General al ISI. Acum două zile, acest ofițer îi transmisese o notă privind o eventuală supraveghere de către CIA a lui Sultan Hafiz Mahmud.

*

* *

Obișnuit cu situațiile de urgență, scăpând deja de mai

multe ori de atentate, președintele Pervez Musharraf îl asculta calm pe generalul Bhatti.

— N-ați fost la curent cu nimic? întrebă el cu o voce incisivă.

Nu era pentru prima oară când ISI îl trăda. Dar generalul Bhatti nu era un islamist, ci mai degrabă un pragmatic.

— Jur pe Coran, afirmă el solemn. Și această poveste pare stranie. Cum au putut ei să fure uraniul îmbogățit? Întregul nostru material strategic se află la centrala din Kahuta, sub supravegherea permanentă a unor persoane complet sigure.

Telefonul mobil sună. Era spitalul Al-Shifar. Atunci când închise, generalul Bhatti era și mai palid.

— Sultan Hafiz Mahmud a fost lovit de un atac cerebral masiv, anunță el. Pentru moment zilele nu-i sunt în pericol, dar e incapabil să vorbească.

— Când îi va reveni vorbirea? întrebă președintele Musharraf.

— E imposibil de spus. Poate că niciodată. (Apoi adăugă imediat:) Americanii nu ne vor crede niciodată!

— Invitați-i să vină să-l vadă la spital, îl sfătui președintele. Își vor da singuri seama că e vorba într-adevăr de un accident vascular. Cel mai urgent lucru e de a scoate lucrurile la lumină. Și de a hotărî o poziție față de exterior. Puteți să-mi certificați că niciun organism oficial nu este implicat în această poveste?

— Nu, recunoscu generalul Bhatti. Dar voi porni o anchetă începând de mâine dimineață.

— Convocați-l pe responsabilul de la centrala din Kahuta. Vreau să am stadiul precis al stocurilor. Vreau să-l sun chiar eu pe președintele Bush, dar trebuie neapărat să fiu sigur de ceea ce spun. Veniți la președinție mâine dimineață, la ora zece, cu primele elemente ale anchetei.

După ce părăsise domiciliul președintelui Musharraf, generalul Bhatti se întoarse la biroul de pe Kashmir Road, unde îi convocase pe toți colaboratorii susceptibili să-i facă lumină în această incredibilă poveste. Dacă Sultan Hafiz Mahmud nu ar fi mărturisit, n-ar fi crezut așa ceva…

*

* *

Livid, cu garda jos, colonelul Hussein Hakim încerca să rămână stoic în fața dezlănțuirii de furie a generalului Bhatti. Acesta citise dosarul lui Sultan Hafiz Mahmud și descoperise ciudata călătorie a omului de știință în Belucistan și dispariția inexplicabilă a doi agenți ISI însărcinați să-l supravegheze.

— Ce a făcut la Gwadar? strigă șeful de la ISI. De ce nu mi s-a vorbit despre asta? N-a avut loc nicio anchetă asupra dispariției celor doi oameni ai noștri?

— Ba da, la postul nostru din Gwadar, îl asigură colonelul Hakim. Însă fără rezultat. Cât despre Sultan Hafiz Mahmud, noi l-am interogat. A declarat că s-a dus la Gaddani pentru afaceri și, pe urmă, că a fost la Gwadar ca să se întâlnească cu un șef belucinez al prietenilor săi, *Nawar*-ul Jamil Al Bughti.

Generalul Bhatti bătu cu pumnul în birou și urlă.

— Doi dintre oamenii noștri au fost asasinați cu lansatorul de rachete la Gwadar și voi n-ați făcut legătura?

Rușinat, colonelul Hakim lăsă capul în jos.

— General *Sahib*, Sultan Hafiz Mahmud a fost întotdeauna de neatins. Nimic nu-l lega direct cu acest incident…

— Acești oameni au fost însărcinați să-l supravegheze! Ești idiot.

Colonelul lăsă capul în jos, copleșit. Șeful lui fierbea de furie. Această afacere avea să fie foarte, foarte urâtă…

— Vreau să mi-l aduci pe acest *Nawar*, îi ordonă el. Unde locuiește?

— Aproape de Quetta.

— Să fie aici în seara asta.

Colonelul Hakim nu mai încercă să spună că așa ceva ar fi declanșat o insurecție în Belucistan. Și că, în plus, *Nawar*-ul nu va fi cooperant. Detesta guvernarea centrală.

Generalul Bhatti continuă lectura raportului gros consacrat lui Sultan Hafiz Mahmud și sări din nou.

— După una din înregistrările noastre telefonice, Mahmud a primit un telefon din Londra, de la amanta lui, Aisha Mokhtar,

care îl întreba dacă i-a trimis pe un oarecare Malko Linge.

— Exact, general *Sahib*.

Generalul Bhatti și-ar fi smuls mustața. Vociferă:

— Chiar acest Malko Linge se afla la Islamabad săptămâna trecută și a fost reperat în preajma locuinței lui Sultan Hafiz Mahmud. Înainte de a veni, i-a făcut o vizită amantei lui la Londra. Asta nu v-a alertat?

— N-am știut de telefon decât după plecarea lui, se scuză colonelul Hakim.

— Ce știți despre această femeie?

— Noi o considerăm ca o aventurieră, răspunse colonelul Hakim. Sultan Hafiz Mahmud a folosit-o ca reprezentant la Dubai pentru transferuri de fonduri. Are pașaport britanic și o casă în Dubai.

— Sultan Hafiz Mahmud era intim cu ea?

— *Yes, Sir*, recunoscu colonelul Hakim, mai mult mort decât viu.

— După părerea ta, de ce a fost contactată această femeie de un agent CIA?

— Ca să o facă să vorbească, avansă colonelul Hakim.

Generalul Bhatti lovi din nou cu pumnul în birou atât de tare, încât i se vărsă cana cu ceai.

— Da! Ca să o facă să vorbească! urlă el. Trebuie să o faceți să revină imediat aici. Să ne spună ce știe. Trimiteți un mesaj la Londra imediat. Să sară în primul avion…

— *Yes*, general *Sahib*, promise colonelul Hakim ieșind din încăpere.

Rămas singur, generalul Bhatti își aprinse o țigaretă, îi era indispensabil să cunoască implicarea pakistaneză în această poveste nebună. Cariera lui era în joc.

*

* *

Malko sună la ușa de la numărul 45 de pe Belgrave Mews North și giganticul șofer îi deschise, introducându-l în salon. Fu însoțit după câteva clipe de Aisha Mokhtar. Își schimbase costumul cu o rochie de un roșu strălucitor, foarte mulată pe

corp, asortată cu ciorapi negri, de tipul celor purtați la prima lor întâlnire. Dar fața era albă ca varul.

— Chaudry, dă-mi un whisky, ceru ea.

Șoferul scoase o butelie de Defender *Very Classic Pale* și îi turnă de trei degete într-un pahar de cristal. Aisha Mokhtar bău un gât și se întoarse spre Malko.

— Am primit un telefon de la un funcționar de la ambasadă. Reprezentantul ISI m-a informat că Sultan Hafiz Mahmud a avut un atac cerebral și că mă cheamă de urgență. Că ar trebui să sar în primul avion. Sunt propriile lui cuvinte.

Adevăratele probleme abia acum începeau.

— Cred că dacă pleci în Pakistan, i-o întoarse Malko, riști să ai și tu un atac cerebral. Sau un infarct. Chiar dacă nu e adevărat, guvernul pakistanez crede că știi mai multe despre această afacere...

— Și ce să fac?

— Sună-l pe acest om și spune-i că Scotland Yard îți interzice să părăsești teritoriul britanic, la cererea autorităților americane. Ceea ce de altfel e adevărat. Cred că e singura ta șansă să rămâi în viață...

Aisha Mokhtar lăsă paharul, lividă.

— Vorbești serios?

— În întregime, o asigură Malko. Suntem într-o afacere în care o viață umană nu contează prea mult...

Capitolul XIV

Colonelul Hussein Hakim puse receptorul în furcă, cu un gust de cenușă în gură. Prima ruptură în contratimp reclamată de generalul Bhatti: Aisha Mokhtar, amanta de lungă durată a lui Sultan Hafiz Mahmud, deci cea care era la curent cu activitățile lui, pretindea că nu poate să părăsească Londra, fiind reținută de Scotland Yard. Ceea ce nu era total de necrezut, dar nu neapărat adevărat... Putea de asemenea să-și dorească să rămână la distanță de o poveste ce risca să cunoască evoluții devastatoare. O problemă suplimentară era

aceea că era imposibil de verificat de la Sultan Hafiz Mahmud ceea ce știa ea cu adevărat.

Nu exista decât o modalitate să închidă acest dosar: să o lichideze pe Aisha Mokhtar. La Islamabad, această acțiune ar fi durat câteva ore. La Londra era puțin mai delicat, dar putea să fie îndeplinită. Apăsă butonul interfonului legat la secretară și lansă:

— Găsește-mi-l pe „Cobra” de urgență.

Apoi își puse o ceașcă cu ceai și începu să-și construiască planul. „Cobra” se numea în realitate Shapour Nawqui. Era un pachtoun din Peshawar care se raliase la Al-Qaida la cererea ISI din 1998, ca să-i supravegheze pe noii prieteni ai Pakistanului. Infiltrat în diferitele grupări înfeudate lui Bin Laden, furniza informații prețioase și, bineînțeles, ISI îl ținea de testicule... De fapt, dacă oamenii din Al-Qaida ar fi cunoscut legăturile lui cu ISI, i-ar fi tăiat gâtul pe loc.

Atunci când a trebuit să o lichideze pe amanta atașatului de apărare britanic, la el a făcut ISI apel. Oficial, se putea atribui această moarte și Al-Qaidei. Pachtoun frustrat, violent și nu prea educat, „Cobra” era criminalul ideal. Între două slujbe, administra un magazin de pânzeturi în piața Sawan Road. În plus, părea extrem de apt ca să o elimine pe Aisha Mokhtar: folosea foarte rar arme de foc, ceea ce, pentru Londra, era un avantaj suplimentar. Nu intra în discuție să le fi transportat cu avionul și, în capitala britanică, era extrem de dificil să-și procure un pistolet.

Pentru acest gen de acțiune, colonelul Hakim prefera să dea socoteală după. Nu voia interferențe: situația era destul de complicată și așa.

După trei căni cu ceai, secretara îl informă că venise „Cobra”.

— Poftește-l înăuntru, ordonă colonelul Hakim.

În acel birou relativ modest, statura lui Shapour Nawqui impresiona. Era un colos. Aproape de o sută nouăzeci de centimetri, umeri de tăietor de lemne, mâini de criminal, o privire arzătoare de sub niște sprâncene enorme, negre, un nas mare și inevitabila mustață pachtoun, tunsă cu grijă. Făcu

turul biroului și se opri la trei metri de ofițerul ISI. La pachtouni, se ținea cont de ierarhie.

După ce-și scoase pancol-ul afgan, rămas numai într-un *chamiz-charouar* maro și sandale, așteptă, cu capul lăsat în jos.

— Ai mai fost la Londra, în Anglia? îl întrebă colonelul Hakim.

Shapour Nawqui dădu din cap.

— Nu, colonel *Sahib*.

— Vei merge. Pentru mine.

Pachtounul înclină din cap, supunându-se, dar își permise să remarce:

— Nu am viză britanică, colonel *Sahib*.

— Vei dispune de un pașaport britanic pe numele unui pakistanez instalat în Londra, precizează colonelul ISI. Deci n-o să ai nevoie de viză…

Colonelul ISI avea în seif o jumătate de duzină de pașapoarte autentice aparținând unor pakistanezi naturalizați, care veneau să-și petreacă ceva timp în țara lor. Atașați la ISI din motive ascunse, își „predau” pașaportul agenției de informații pentru ca aceasta să-și poată infiltra agenți pe pământul britanic. Era suficientă schimbarea fotografiei, ceea ce divizia tehnică de la ISI o făcea perfect.

— Vorbești engleza?

— Yes, colonel *Sahib*, dar nu foarte bine.

— Nu are importanță.

Mulți pakistanezi, proaspăt naturalizați (aclimatizați), vorbeau rău noua lor limbă. Colonelul Hakim precizează:

— Mă voi ocupa de biletul tău de avion și îți voi pregăti dosarul. Trebuie să știi cine ești. Îți voi spune și ce trebuie să faci la Londra. Și cum trebuie să rezolvi asta…

Pachtounul legănă din cap, pentru a consimți. Intimidat, nu voia să pună prea multe întrebări. Prietenii lui din Al-Qaida îi vor furniza cu siguranță câteva indicații privitoare la Anglia. Ei erau bine implantați în capitala britanică, unde el nu pusese piciorul încă. Dar Islamabadul era un oraș mare și se va descurca și în Londra.

— Te voi convoca în douăzeci și patru de ore, concluzionă colonelul Hakim. Allah să vegheze asupra ta…

De îndată ce uriașul pachtoun plecă, începu să pregătească latura tehnică a operațiunii. „Cobra” aducea o securitate suplimentară: în cazul apariției vreunei probleme, Al-Qaida va fi acuzată, nu ISI. Era suficient, pentru a aranja totul, de o cerere de zbor antedatată, depusă de adevăratul proprietar al pașaportului pentru a scoate din vamă autoritățile pakistaneze. Al-Qaida folosea și ea pașapoarte false. Dar evident, mai bine decât cei de la ISI.

*

* *

Plaja din El-Ma’an se afla la treizeci de kilometri la nord de Mogadiscio, capitala fragmentată a unui stat – Somalia – care nu mai exista de vreo cincizeci de ani, abandonată clanurilor feroce a căror aviditate nu era egalată decât de cruzimea lor. Nu mai era plajă decât cu numele… De fapt, de la închiderea portului internațional din Mogadiscio, unul din șefii grupului somalez, Musa Sude, îl transformase în port de rezervă. Desigur, nu exista nicio instalație portuară, dar asta se remedia printr-un du-te-vino de ambarcațiuni care făceau naveta între navele ancorate în apropiere de plajă și plajă.

Grămezi de mărfuri diverse și de containere erau îngrămădite pe nisip, înainte de a fi îndreptate spre destinația lor finală, Mogadiscio sau într-altă parte, de camioane enorme, majoritatea furate de la ONG-uri înainte ca acestea să fugă din țară. Filmul *La Chute du Faucon noir* popularizase eșecul americanilor în Somalia, în 1993. Aceștia încercaseră să captureze un șef războinic, dar nu reușiseră decât să piardă optsprezece oameni și două elicoptere Blackhawk înainte să se îmbarce lamentabili, abandonând țara la trista ei soartă.

De atunci, milițiile și-au împărțit prăjitura, ocupând fiecare câteva cartiere din capitală, deschizând aerodromuri pentru a se aproviziona cu Khat (plantă halucinogenă care se mestecă) din Kenya, sau cu electronice *via* Dubai. Toată treaba asta

funcționa târâș-grăpiș, fără guvernare și fără autorități, cu prețul câtorva reglementări de conturi sporadice, violente și scurte. Nu funcționa chiar foarte rău. Spre deosebire de Kenya vecină, țară aproape „normală”, unde telefoanele portabile nu existau, la Mogadiscio, diferitele grupuri rivale se înțeleseseră să închirieze un loc pe un satelit din rețeaua Thuraya…

Yassin Abdul Rahman, ghemuit pe marginea plajei de la El-Ma’an, într-o zonă de cactuși, la umbra unei pânze vechi și cârpite de cort ținută de patru țăruși, privea marea, și mai ales o navă care se afla ancorată la aproximativ un kilometru de mal. Un vapor de mărfuri de douăzeci și două de mii de tone care se afla deja în acel loc de la sosirea lor în Gwadar, acum o săptămână. Nava care îi adusese de la Belucistan cu prețioasa lor încărcătură plecase imediat. Proprietarul ei naviga întreg anul între Pakistan, Iran, Oman și Africa. După el, această călătorie n-avea nimic deosebit. Își debarcase oamenii și încărcătura într-o barjă dotată cu macara care asigura descărcarea cargourilor.

Unul din oamenii alungiți pe rogojini, la umbră, se apropie de Yassin Abdul Rahman și întrebă:

— Când plecăm înapoi, frate?

— *Inch’Allah*, în curând, replică fiul șeicului Abdul Rahman.

Și pe el îl apăsa această inacțiune, dar trebuia să se supună ordinelor, care veneau de foarte departe, și luau în calcul toate elementele misiunii lor. Jumătate dintre ei rămăseseră la bordul vaporului de mărfuri, ca să supravegheze bunul lor cel mai de preț și să ghideze muncitorii somalezi care efectuau câteva operațiuni. Ceilalți preferau să doarmă pe pământ ferm, în ciuda insectelor, a căldurii și a disconfortului. Niciunuia dintre ei nu-i plăcea marea. Rămaseră grupați, neamestecându-se cu somalezii care se înghesuiau pe plaja de la El-Ma’an. În primul rând pentru că niciunul nu vorbea araba, și apoi pentru că șeful lor, Yassin Abdul Rahman, le recomandase cea mai mare prudență: nimeni nu trebuia să știe de ce se aflau acolo. De mai multe ori, Musa Sude, care controla „portul” de la El-Ma’an, venise cu o escortă înarmată

din plin, dar el nu schimbase decât câteva cuvinte cu șeful lor.

Aici, la Mogadiscio, aproape toți îl admirau pe Ossama Bin Laden și vomitau când auzeau de occidentali. Oamenii care se campau pe plajă la distanță și păreau foarte religioși nu puteau decât să trezească simpatia, chiar dacă se bănuia că erau legați la o rețea teroristă.

O barcă cu motor se apropie de plajă. O parte din oamenii sosiți în Gwadar debarcă. Era rândul lor să se odihnească pe pământ. Yassin Abdul Rahman se îmbarcă cu grupul lui. De la plecarea lor din munții afgani, nu mai vorbise cu Ossama Bin Laden, dar gândurile lui nu încetau să se îndrepte spre el: era mândru că fusese ales pentru această misiune unică în care toți își vor sacrifica viețile pentru cea mai mare glorie a lui Allah. Ei așteptau nerăbdători ordinul de plecare din Mogadiscio. Era doar o chestiune de zile.

Abia ajunse la bordul vaporului, că își și începu turul de inspecție. Mai întâi la exterior: vopsitorii aproape terminaseră și nava arbora deja noul ei nume și modificările de culoare care mergeau cu el.

Yassin Abdul Rahman ajunse apoi la prima cală, unde oamenii lui debarcaseră armele cumpărate din Mogadiscio, aliniate pe prelate împreună cu munițiile lor. Echipajul „tehnic” al vaporului de mărfuri era format în marea majoritate din malaiezieni și filipinezi, dar filipinezi proveniți din insula Mindanao. Toți musulmani, din gruparea Abu Sayyaf. Ei nu cunoșteau natura misiunii lor, dar știau că poate trebuiau să-și sacrifice viața. Toți erau voluntari. Yassin Abdul Rahman bătu la ușa căpitanului și intră. Sayyef Satani, originar din insula Jolo, era de mult timp un membru activ al gherilei islamiste. Acesta era secondat de un indonezian care a trebuit să fugă din țara lui după ce a participat la diverse atentate.

Cei doi bărbați erau aplecați peste o hartă a Oceanului Indian, trasând o rută care tăia, într-un anumit punct, o altă rută venind din est.

— Nimic nou? întrebă egipteanul.

— Nu. Vom pleca de aici peste patruzeci și opt de ore. Ne trebuie trei zile pe mare ca să ajungem la punctul de întâlnire.

— Ați încercat motoarele?

— Da. Merg bine.

— Nicio scurgere sau evenimente anormale?

— O barcă cu pânze s-a învârtit în jurul vaporului. Voiau să ne vândă banane și orez, răspunse Sayyef Satani. Le-am spus că n-avem nevoie de nimic…

Yassin Abdul Rahman simți o teamă brutală.

— Au văzut numele vaporului?

Căpitanul malaiez îl liniști imediat.

— Nu. Era o prelată suspendată în fața lui și n-au putut să vadă nimic.

Rețele de denunțători raportau totul șefilor de război respectivi, în speranța de a descoperi traficanți profitabili pentru taxare. E motivul pentru care vaporul se ancorase foarte la nord, departe de celelalte vapoare care nu rămâneau acolo mult timp. Dar în „portul” El-Ma’an, nimeni nu punea întrebări. Nu avea nici legi, nici reglementări, nici autorități. Trebuia pur și simplu să verse „drepturi de trecere” la diferiții șefi războinici.

Liniștit, Yassin Abdul Rahman ieși din cabină. Neliniștea îl rodea. Se grăbea să părăsească această lume într-un uriaș foc de artificii care să-i stupefieze pe inamicii lui Allah. Coborî câte două scări, ajungând la cala principală plină cu saci de orez. Egipteanul contemplă lung aliniamentele de saci de cincizeci de kilograme, cumpărați puțin mai devreme dintr-un alt port. Saci de orez din Thailanda, care purtau de altfel inscripții în thailandeză. Ardea de dorința de a deplasa niște saci, dar se potoli. În primul rând pentru că acești saci erau foarte grei, și apoi, la ce bun? Privirea străbătu grosimea lor și el revedea paletul încărcat cu săptămâni înainte la Gwadar, pe care zăceau toate speranțele lor. Începu să tușească din cauza prafului și a căldurii extreme, și se hotărî să urce pe punte, după ce încuiase cele două lacăte imense care interziceau accesul în această cală, în trei limbi: arabă, urdu și malaieză.

Oficial, pentru a evita furturile.

Atunci când ieși în aer liber, soarele era aproape la orizont și era ora de rugăciune. Își desfăcu covorul de rugăciune cumpărat din Kabul cu ani în urmă și se prosternă îndelung spre Mecca, la nord-est de Mogadiscio.

Rugându-l pe Allah din tot sufletul să vegheze asupra îndeplinirii misiunii lor.

*

* *

Aisha Mokhtar, pe trotuar în fața mașinii Bentley, întoarse spre Malko o privire aproape imploratoare.

— Vreau să rămân cu tine în seara asta! Mi-e frică să merg acasă, după toate cele spuse de tine.

Malko încercă să o liniștească. Într-un final, o luă la cină, ca să nu o lase singură.

— Voi stabili o supraveghere discretă de către cineva de la MI5. Și pe urmă, noi suntem departe de Pakistan.

Cinaseră la primul etaj al unei braserii fierbinți din Chelsea, *Ps'j*, și pakistaneza băuse aproape o butelie de vin sud-african de 14 grade. Rochia ei strâmtă bej, cu ciorapi asortați, îi accentua latura sexy, chiar dacă era machiată discret. Ea insistă, lipindu-se de el fără să-i pese de șofer. Când avea o problemă, se folosea imediat de arma ei fatală: o sexualitate arzătoare.

— Please, insistă ea. Și în plus, eu n-am șampanie acasă…

Gustul ei nemăsurat pentru șampanie era cu siguranță cea mai autentică latură a ei…

— Să mergem la *Lanesborough*, concluzionă Malko, deschizându-i portiera mașinii verzi.

Lui Aisha Mokhtar îi era într-adevăr teamă. Simțea asta, căci ea nu-i mărturisise totul. Era problema lui să ajungă la mărturisire. Abia ajunși în Bentley, ea își puse capul pe umărul lui.

— Sunt mulțumită că te-am întâlnit! suspină ea. Ești atât de diferit față de filfizonii bogați care roiesc în jurul meu! Și pe deasupra, faci dragoste foarte bine.

În camera de la *Lanesborough*, Malko comandă o butelie de Taittinger Comtes de Champagne, care fu livrată cu o viteză record. Aisha, alungită pe pat, privea distrată la televizor. Malko destupă șampania și îi aduse un pahar.

— Îți imaginezi consecințele unui atac nuclear asupra New York-ului? întrebă el. Președintele Bush va fi *obligat* să exercite represalii.

— Contra cui?

— A Pakistanului, din moment ce e țara implicată.

— Dumnezeule! zise îngrozită tânăra. Mama mea locuiește în Rawalpindi…

Malko veni și se întinse lângă ea. Nu avea chef să facă dragoste, fiind foarte absorbit de ceea ce se întâmpla. Scoaterea din circuit a lui Sultan Hafiz Mahmud complica mult lucrurile… Dar Aisha Mokhtar, după trei cupe cu șampanie, își manifesta clar intențiile. Aparent, bulele îi calmară neliniștea. Ea începu să-i desfacă lui Malko nasturii de la cămașă, apoi începu să-i mângâie pieptul. Puțin câte puțin, Malko se animă. El fu cel care îi descheie fermoarul de la rochia bej și o debarasă pe tânără de sutien. Nepăstrându-și decât ciorapii și pantofii, pe jumătate alungită lângă el, ea îl prinse în gură cu mai puțină ferocitate ca de obicei, oprindu-se ca să-l maseze între sânii ei grei, făcându-l provizoriu să uite de CIA și de amenințarea nucleară din partea Al-Qaida. Arzând de nerăbdare să facă dragoste cu el, Aisha se puse în patru labe pe pat, în postura femeii supuse. Malko se înfundă în vintrea ei până la bază. Oglinda șifonierului le trimitea imaginea corpurilor și Aisha, din profil, privea avidă membrul intrând și ieșind din ea, scoțând mici strigăte din ce în ce mai dese, până când întoarse capul spre el și îi ceru:

— *Fuck my ass!* (Ia-mă pe la spate!)

Un val de încântare îi trecu prin șira spinării lui Malko. Nu-i displăcea să o violeze, înfigându-se în șalele ei cu toată lungimea. Aisha începu să se onduleze sub el, rugându-l să o ia și mai tare, plângându-se de o durere imaginară. Apoi, turtită pe pat, făcu pe moarta în timp ce el o lua din ce în ce mai violent. Ea juisă în același timp cu el cu un urlet sălbatic

și rămaseră înfipți unul într-altul, epuizați. Malko, liniștit, profită de ocazie ca să-i murmure la ureche, cu sexul încă înfipt în șalele ei:

— Aisha, dacă știi ceva care ne poate ajuta, *trebuie* să spui.

Ea nu-i răspunse, simulând că doarme, dar Malko era convins că îl auzise.

*

* *

Soneria telefonului îl smulse pe Malko din somn. Richard Spicer nu pierdea timpul.

— Avem întâlnire la ora zece la „6”. Cu *Sir* George Cornwell. Sunt noutăți.

Aisha Mokhtar dormea, întinsă pe burtă, cu fesele ei minunate oferite chiar și în somn. Malko, înlăturând tentația, năvăli sub duș: era nouă și jumătate. Atunci când ieși, tânăra femeie deschise ochii.

— Mi-e sete, zise ea. A mai rămas șampanie?

Malko îi arătă butelia de Taittinger, aflată încă în frapiera din cristal.

— Da, dar cred că nu mai e destul de rece. Va trebui să cerem gheață.

— Nu-i nimic, îl liniști ea.

Trebuia să-și clătească gura cu șampanie.

— Unde mergi? întrebă ea.

— La o întâlnire importantă, zise Malko, fără mai multe precizări.

Un taxi galben îl duse de cealaltă parte a Tamisei și intră la MI6 pe ușa laterală, traversând un garaj în care se agitau mecanici auto ce purtau tricouri marcate cu MI6. Un tânăr britanic roșcovan îl aștepta în hol și îl urmă în ascensorul care nu funcționa decât cu o cartelă magnetică. Richard Spicer îl primi pe palier, poftindu-l în biroul de la ultimul etaj unde se aflau deja *Sir* George Cornwell și Mark Lansdale, specialistul în arme nucleare. Cei patru bărbați se instalară în jurul unei măsuțe elegante din fier forjat.

— Mobilierul furnizat aici este atât de îngrozitor că a trebuit

să aduc mobilă de la castelul meu, explică *Sir* George Cornwell.

— Pakistanezii au răspuns, anunță Richard Spicer.

— Au mărturisit?

— Nu. Ne-au trimis un document extrem de detaliat privind stocurile de material fuzibil. Ceva ce au refuzat dintotdeauna să ne comunice, de frică să nu afle India.

Și scoase niște hârtii așezându-și-le în față.

— În fond, este vorba de un stat de cea mai mare importanță. Marea majoritate a producției de uraniu îmbunătățit provine din uzina de la Kahuta, explică *Sir* George Cornwell. Capacitatea acestei uzine, pusă în funcțiune în 1997, este estimată de noi la o sută douăzeci de kilograme de uraniu înalt îmbogățit pe an. Până acum, n-am putut obține de la pakistanezi confirmarea acestor cifre. Ori, în acest document, ei le confirmă, și chiar le clarifică, recunoscând că dispun astăzi de aproximativ două mii șase sute de kilograme de uraniu 235. O treime din acest uraniu a fost folosit pentru arme tactice, rachete sol-aer sau bombe pentru echiparea avioanelor Mirage-IV și F-16 pe care noi li le-am livrat. Câteva lansatoare de rachetă mobile intră în aceste cifre. Restul, după spusele lor, se află stocat în Kahuta, sub formă de lingouri. Ori, ei ne asigură că au numărat toate aceste lingouri și că nu lipsește niciunul… Ne invită de altfel să mergem la fața locului să le controlăm, verificând cifrele de producție.

— Care este concluzia lor? întrebă Malko.

— Toată această poveste este o lovitură de bluf, al Al-Qaidei pe care o pune în cârca Pakistanului.

Un înger zboară greu prin încăpere, îngreunat de bombele lui, și evadă spre est.

Sir George Cornwell continuă:

— Prietenii noștri pakistanezi menționează și producția lor de plutoniu de la uzina din Kushab, care nu e controlată de Agenția de energie atomică. Acest complex, care posedă un reactor de tip NRX, este capabil să producă în jur de zece kilograme de plutoniu militar pe an. Atunci? întrebă el întorcându-se spre Mark Lansdale. Ce credeți?

Mark Lansdale își scoase ochelarii și își mângâie barba.

— Toate astea mi se par coerente cu ceea ce știam deja. Cred că pakistanezii își supraveghează stocurile îndeaproape și că dispariția a șaizeci de kilograme de combustibil nuclear nu trecea neobservată, chiar dacă nu reprezintă un volum mare. Oferta unei verificări *in situ* dovedește două lucruri: sunt foarte uimiți și de bună-credință. Nu-și permit să mintă în legătură cu un subiect atât de sensibil.

— Deci, după concluzia trasă de ei, sublinie Malko, nu e vorba de o bombă nucleară, ci doar de un bluf din partea lui Sultan Hafiz Mahmud. Nu uitați că această casetă video nu are sonor… Poate că Sultan Hafiz Mahmud îi explica lui Bin Laden că știa să construiască o bombă nucleară și că nu-i mai lipsea decât combustibilul? Poate că se angajase el să îl procure și nu a reușit? În orice caz, cred că autoritățile pakistaneze nu sunt implicate. Și U2-urile? Cine a dat permisiunea explorării zonei cu avioane?

— Ea continuă, precizează Richard Spicer. Până acum fără rezultat, dar noi nici măcar nu știm ce căutăm! Locații ca aceea care a fost filmată sunt sute. Am procedat deja la verificări cu elicoptere, fără niciun rezultat. Da, am găsit un laborator de heroină ai căror proprietari ne-au primit cu mitraliera grea.

Mark Lansdale dădu din cap și zise cu o voce fermă:

— Noi am studiat acest film cu grijă. Sunt sigur că este vorba de o bombă adevărată de apropiere. *Operațională*. Nu de o machetă. Totul concordă. Evident că nu știu de unde provine combustibilul.

O tăcere grea se așternu peste birou. Se aflau în impas. Richard Spicer își aprinse o țigaretă și concluzionă:

— Suntem într-un punct mort! Nu avem nicio pistă.

— Niciuna, spuse ca un ecou *Sir* George Cornwell, în afară de această Aisha Mokhtar cu care „tratați” dumneavoastră.

— Pakistanezii au încercat să o facă să se întoarcă în Pakistan, observă Malko. Dar nu știu dacă ei chiar sunt la curent cu ceea ce știe ea în realitate. Oricum, întrebarea-cheie este cea a combustibilului. Cineva trebuie să meargă la

Kahuta să verifice spusele pakistanezilor și să încerce să-l interogheze pe Sultan Hafiz Mahmud.

— Legat de acest ultim punct, s-a făcut deja. Medicul ambasadei americane din Islamabad a făcut o vizită la spitalul în care acesta este îngrijit. El nu poate să comunice cu nimeni și singurul semn că trăiește este un ușor tremur al mâinii sale stângi. Ar putea trece luni întregi până când să-i revină vorbirea. Și nu știm ce își va mai aminti… Nu putem să facem nimic în plus.

— Dacă Mark are dreptate, o bombă nucleară artizanală se îndreaptă spre obiectivul ei și noi n-avem niciun mijloc de a o localiza.

— Ei bine, nu ne rămâne decât să ne rugăm! concluzionă Malko. Voi continua să încerc să extrag de la Aisha Mokhtar ce știe, dar este o problemă de foarte lungă durată…

*

* *

Shapour Nawqui nu închisese practic niciun ochi pe timpul călătoriei Islamabad-Londra. Era prima oară când mergea cu avionul și nu-i plăcea deloc asta. I se permisese să învețe pe de rost noua lui identitate, cea din pașaportul lui de împrumut. Teoretic, se întorcea pur și simplu acasă, la Hounslow, în suburbia vestică a Londrei, unde trăia o importantă comunitate pakistaneză. În plus, nu se simțea bine în costum, trebuind să-și abandoneze *chamiz-charouar*-ul care sărea prea tare în ochi… Stătu la coadă la Imigrări ca toată lumea și întinse pașaportul britanic. Funcționara i-l răsfoi rapid, compară fotografia cu fața lui și i-l dădu înapoi.

— *Thank you, Sir*.

Un pakistanez care se întorcea acasă nu era un eveniment. Mai toți aparțineau celei de-a doua generații de imigranți. Shapour Nawqui, cu micuța lui valiză, se îndreptă spre ieșire și apoi spre stația de metro din Heathrow.

Înainte de plecarea lui din Islamabad, îl informaseră îndelung despre obișnuințele londonezilor. Printre nenumăratele camere de luat vederi și *bobbies* cărora nu le

scăpa nimic, trebuia să fie vigilent.

Biletul lui avea o întoarcere deschisă, ca să nu fie stresat. O operațiune ca a lui putea să-i ia două zile sau opt ore. Din fericire, nu avea să fie singur în Londra. Înainte să părăsească Islamabadul, se adresase unui vechi prieten, membru al unei celule a Al-Qaida care fusese frecvent în capitala britanică. Acesta din urmă îl sfătuise să ia legătura cu un frate foarte cunoscut, Abu Qutada, în care putea să aibă încredere deplină. De mult timp, autoritățile britanice îl considerau, pe bună dreptate, ca unul din releele importante ale Al-Qaida la Londra.

Mai mult, echipa Al-Qaida care comisese atentatele din Madrid avea numeroase contacte cu Abu Qutada, pentru un soi de binecuvântare. Iordanian de origine, dispunea de un pașaport de Emirate, complet fals, care îi servise să intre în Marea Britanie cu ani în urmă.

După mai multe luni de închisoare, Abu Qutada fusese plasat în locuința supravegheată din vestul Londrei, după ce locuise într-un apartament nu departe de Scotland Yard. Shapour Nawqui ardea de nerăbdare să-l cunoască pe acest om sfânt și să obțină binecuvântarea pentru misiunea lui la Londra… Prietenul lui de la Al-Qaida îi transmisese, o metodă sigură pentru a se apropia de el, dejucând supravegherea britanicilor. În fiecare zi, Abu Qutada mergea să facă cumpărături într-un supermarket din cartierul lui. Nu era urmărit, deoarece purta o brățară electronică legată la un sistem GPS care înregistra toate deplasările lui. Shapour Nawqui își spuse că era o ocazie bună să-și cumpere un cuțit. Și-ar fi dorit să-l fi putut lua cu el pe cel de care se servea de obicei pentru crimele lui comandate, ascuțit ca un brici, cu un mâner pe care îl ținea bine în mână, dar ar fi riscat să atragă atenția pe parcursul călătoriei…

Capitolul XV

Abu Qutada ieși din vila lui de pe Forty Lane din cartierul

Wembley și făcu turul mașinii lui, o Toyota Yaris oferită de militanții săi. Locuia acolo de doi ani cu soția și cei patru copii ai lui, grație Curții Europene de Justiție care ceruse guvernului britanic să înceteze să îl mențină în detenție fără să-l judece. Cartierul era foarte musulman: algerieni, saudiți, marocani și iordanieni și, bineînțeles, pakistanezi. Străzile erau curate, vilele cochete, bine întreținute și frecvent proprietarii lor conduceau luxoase 4×4.

Islamistul, după ce opri motorul Toyotei Yaris, se întoarse în casă. Era ora lui de libertate relativă. Telefonul lui, corespondența lui electronică și faxul erau supravegheate. Două camere, plantate în fața casei, îi înregistrau toți vizitatorii. În plus el purta la gleznă o brățară electronică care îi înregistra toate deplasările. Abu Qutada avea dreptul la anumite itinerare, la ore fixe, și nu trebuia să se îndepărteze de la ele... În ciuda măruntelor inconveniente, viața lui se derula într-o manieră liniștită.

În fiecare dimineață se ducea cu mașina la supermarketul *Asda*, în josul primăriei din Brent, și făcea câteva cumpărături. Le semnalase prietenilor lui intimi această „deschizătură”, iar aceștia îi trimiteau uneori mesaje sigure la supermarket.

Ieși din vilă și se sui la volanul mașinii. Mergea întotdeauna singur la *Asda*.

*

* *

Shapour Nawqui, coborât la stația Wembley Park, găsise ușor, cu ajutorul planului, supermarketul *Asda*. Ajunsese în avans, ceea ce-i permise să ajungă la raionul de scule. Acolo alesese un cuțit foarte frumos cu mânerul scurt, ce se vindea la promoție, recomandat cu căldură de vânzătoare, și plătise pentru el unsprezece lire și douăzeci și șapte șilingi, după ce-i probase tăișul.

Apoi, cu cuțitul învelit într-o pungă de hârtie, lâncezi prin magazin, pândind intrarea. Aseară își luase o cameră într-un motel de lângă Heathrow, explicând că pierduse trenul. Grație pașaportului britanic, recepționera nu i-a cerut nimic. Shapour

Nawqui, plătise la întâmplare în avans cu bani lichizi. Apoi luase metroul și ajunsese în centrul Londrei. Acolo i-a trebuit ceva timp ca să repereze și să ajungă în cartierul de vază Belgravia, ca să recunoască locuința „țintei” lui. Chiar și în acest cartier select, prezența unui pakistanez nu se făcea remarcată: Londra era un oraș cosmopolitan și, de altminteri, ambasada Pakistanului nu se afla departe de acolo, pe Lowndes Square. Shapour Nawqui nu întârziase mult în zonă, mergând totuși până în capătul lui Belgrave Mews North și reperând mașina Bentley verde parcată în fața numărului 45, cum i se spusese.

Din superstiție, nu voia să „lucreze” înainte de binecuvântarea lui Abu Qutada…

Își privi Rolexul fals, cumpărat din Peshawar: era unsprezece și jumătate. Numai ca islamistul supravegheat la domiciliu să nu-și fi schimbat obiceiurile! N-avea niciun mijloc să dea de el. Strângea în fundul buzunarului biletul care îi fusese înmânat, scris cu un scris minuscul și codat. Un raport provenind direct de la primul cerc al lui Ossama Bin Laden, care îl stima mult pe Abu Qutada. Acesta nu se lepădase niciodată de convingerile lui și plătise un tribut greu vieții lui militante, cu ani de închisoare și de întemnițare administrativă…

Shapour Nawqui îl zări în sfârșit pe bărbosul în ținută albă care intra pe ușa supermarketului, purtând pe cap un turban alb.

Era el, Abu Qutada. Îl recunoscu ușor, fotografia lui apărând frecvent în mass-media.

Își impuse să nu reacționeze și îl urmărea pe bărbatul care intrase și schimba câteva cuvinte cu casierița, înainte să se îndrepte spre raionul cu alimente. Shapour Nawqui se apropie de el, pândindu-l de la distanță, și mai degrabă controlându-i pe ceilalți clienți din magazin. După șase minute, nu mai zări nicio persoană suspectă și termină prin a se apropia de Abu Qutada. Acesta din urmă alegea niște fructe. Shapour Nawqui ajunse aproape de el și murmură:

— Frate, nu mă cunoști, dar eu sunt un prieten al

mollahului Mansour, pe care Allah l-a luat în Sfânta Lui Gardă.

Abu Qutada nu se mișcă, continuând să pipăie mango, apoi se întoarse pe jumătate, privindu-l de sus pe interlocutorul lui. Îi întinse un mango, ca pentru a-l face să guste.

— Care e numele tău, frate? întrebă el.

— Shapour Nawqui.

— „Cobra”?

— Unii mă numesc așa, recunoscu pakistanezul. Am venit la Londra dintr-un alt motiv, dar mi s-a încredințat un document pentru tine. Pot să ți-l dau? Se pare că e important.

Abu Qutada privi în jurul lui și zise, fără să-l privească pe pakistanez:

— Lasă-ți mâna să cadă de-a lungul corpului. Când mâinile noastre se vor atinge, mi-l pasezi.

Nimeni nu putu să vadă gestul discret. Cu naturalețe, Abu Qutada băgă hârtia în buzunar, apoi reluă selectarea fructelor. Privirea i se încrucișă cu cea a „Cobrei” și el întrebă:

— Rămâi mult timp în Londra, frate?

Shapour Nawqui dădu din cap.

— Nu, frate. De îndată ce voi îndeplini voința lui Dumnezeu, voi pleca, *inch’Allah*.

Privirea lui Abu Qutada se ascuți.

— Ai nevoie de ceva, frate? Sunt foarte supravegheat, dar, după cum vezi, acest lucru nu este suficient pentru a contracara voința lui Dumnezeu.

— Nu, îl asigură Shapour Nawqui. Nu vreau să-ți cauzez probleme. Dumnezeu mă va inspira.

— Mă voi ruga pentru tine, promise Abu Qutada. Spune-le prietenilor noștri că nicio încercare nu mă va distruge. Și, dacă ai șansa să te apropii de Șeic, transmite-i modesta și admirativa amintire, prin Dumnezeu Atotputernicul și Milostivul.

Se îndepărtă spre casierie și Shapour Nawqui rămase să se plimbe printre raioane. De acum se putea consacra misiunii sale principale.

Îl zări de departe pe Abu Qutada ajungând în parcare și urcând într-o mașină albă.

*

* *

— Vino imediat pe Grosvenor Square, ordonă Richard Spicer. Nu e niciun minut de pierdut.

Malko rămase puțin uimit de această convocare rapidă, improvizată la ora opt seara. Nu se mai revăzuseră de la constatarea eșecului ultimei reuniuni la MI6 și, la drept vorbind, în afară de satisfacerea pulsiunilor sexuale ale lui Aisha Mokhtar, nu-și vedea foarte bine utilitatea la Londra. Era convins că pakistaneza nu-i spunea tot adevărul, dar cum să o facă să vorbească? Intrigat, sări într-un taxi. Ambasada Statelor Unite era învăluită în întuneric, în afara câtorva ferestre luminate de la etajul cinci. Acolo îl găsi pe Richard Spicer, vizibil foarte preocupat.

— Sunt noutăți, anunță americanul. Pakistanezii sau Al-Qaida au trimis un asasin la Londra. E posibil ca asta s-o privească pe Aisha Mokhtar. Le-am cerut celor de la „5” să pună un dispozitiv de protecție în jurul ei.

Malko era ca picat din cer.

— Cine v-a spus asta?

Richard Spicer merse să-și toarne un scotch și, după ce puse la loc butelia de Defender „vechi de 5 ani”, se așeză în fața lui Malko.

— Ai auzit vorbindu-se de un islamist numit Abu Qutada?

— Da, bineînțeles. A dispărut.

— Era în închisoare, fără să fie judecat. Britanicii au fost obligați să-l pună în libertate din cauza presiunilor europene și acum este supravegheat la domiciliu, foarte controlat, în West End. El și-a păstrat contacte cu oamenii din Al-Qaida și primește numeroase vizite. Ori, în această dimineață, atunci când își făcea cumpărăturile într-un supermarket, a fost abordat de un bărbat care i-a spus că a sosit din Pakistan și că era purtătorul unui mesaj pentru el, din partea unui grup al Al-Qaida cu baza la Ghasni, pe frontiera afgană.

— Despre Aisha Mokhtar?

— Nu. Doar noutăți de la oameni pe care îi cunoaște, ca

fostul șef al serviciilor de informații ale talibanilor pe care-l credeam mort. Numai că, ceea ce acest bărbat nu știa, era că cei de la „6” l-au atras de partea lor pe Abu Qutada. Acesta din urmă informează acum serviciile britanice, conservându-și o aureolă de martir. Ceea ce a contribuit la multiple arestări. El e de nebănuit, datorită trecutului lui.

— De ce trădează?

— Bună întrebare: britanicii îi asigură o viață agreabilă, desigur că puțin controlată, dar copiii lui pot să facă studii bune. Toate contactele lui sunt supravegheate și pe aceia care scapă de această supraveghere, el îi trimite la „6”.

— Ce s-a întâmplat mai exact? întrebă Malko intrigat de această poveste sucită.

În final, organizațiile politice hrăneau tot timpul trădători la sânul lor.

— Acest pakistanez l-a abordat, dându-și numele. Ori, Abu Qutada îi cunoaște reputația. Este un criminal supranumit „Cobra” pentru rapiditatea cu care își lichidează victimele. Un oarecare Shapour Nawqui.

— Un membru Al-Qaida? întrebă Malko.

— Un simpatizant, dar el este legat și la ISI. E bănuit că a comis mai multe crime în contul lor.

— Deoarece și-a dat numele și se știe că tocmai a sosit, ar trebui să fie relativ ușor de găsit.

Richard Spicer dădu din cap.

— Evident că Scotland Yard și cei de la „5” au periat toate zborurile din Islamabad, hotelurile, cartierele pakistaneze, dar fără niciun rezultat până acum. Cercetările continuă, dar britanicii cred că a folosit un pașaport pe un alt nume. Nu era nimeni cu numele lui în niciun zbor provenit din Pakistan.

— Abu Qutada n-a putu obține informația?

— Nu. Celălalt a fost foarte vag. Numai că Abu Qutada a observat că acesta se plimba cu un cuțit, pe care-l cumpărase din acel supermarket.

— Un cuțit?

— Da. El nu folosește niciodată armă de foc. Fiind dotat cu o forță prodigioasă, își omoară victimele cu lovituri de cuțit…

Ori, după ceea ce a înțeles Abu Qutada, a venit în Londra ca să comită o crimă.

— De ce Aisha Mokhtar?

— Pentru că datele corespund, replică șeful agenției CIA. Serviciile pakistaneze i-au cerut să se întoarcă acolo. Ea a replicat că îi este imposibil. Deci au luat măsuri. De altfel, vom afla foarte repede dacă este vorba despre „protejata" ta… Acest asasin nu va aștepta mult.

— Deci vreți să o puneți la adăpost.

Richard Spicer surâse viclean.

— Nu. Ne vom lua un risc calculat. Singura șansă de a o face să vorbească pe Aisha Mokhtar, dacă are ceva de spus, este ca ei să-i fie foarte frică. Noi putem să o protejăm, dar ea să aibă totuși timp să-l vadă pe posibilul ei asasin.

Riscul calculat era pentru pakistaneză… Malko nu prea aproba ideea, dar nu el decidea.

— Aveți vreo fotografie cu acest „Cobra"? întrebă el.

— Nu. Doar o descriere: un metru nouăzeci, bărbos, stil tăietor de lemne. Era îmbrăcat în european.

— Bine. Care este *Kriegspiel*-ul?

— Scotland Yardul a pus o cursă la intrarea în Belgrave Mews North. Un „submarin" cu mai mulți agenți de la S.O.19 (Secția Antitero de la Scotland Yard) înarmați cu MP 5 care vor putea reacționa foarte repede. Asasinul ar trebui să se deplaseze pe jos… Te voi anunța când vine.

Malko surâse ironic.

— Să mă avertizezi, e bine, dar aș prefera ceva mai concret.

— Ce?

— O armă. N-aș vrea să servesc drept țintă. Agenții voștri de la Scotland Yard vor mai întâi să-și protejeze „ținta" lor. Ori, n-am niciun chef să primesc o lovitură de cuțit…

Richard Spicer se strâmbă.

— Trebuie să fac o cerere britanicilor, avansă el. Noi suntem în Londra la ei acasă.

— Nu le cere nimic, i-o tăie brutal Malko. Îi știu eu pe britanici. Au oroare de armele de foc. Le vor trebui opt zile să

se decidă. Eu am nevoie de ceva imediat.

Liniștea care urmă fu tensionată. Într-un sfârșit, cu un suspin, Richard Spicer se ridică și spuse:

— Merg să văd ce găsesc.

Ieși din încăpere și reveni după câteva clipe cu o cutie pe care i-o întinse lui Malko.

— Uite. Asta face parte din armele de securitate ale Pușcașilor Marini de gardă la ambasadă. De aceea să nu faci vreo imprudență.

— Presupun că nu trebuie să-i suflu niciun cuvânt lui Aisha Mokhtar.

— Bineînțeles.

Se despărțiră cu o strângere de mână aproape rece. Funcționarii nu posedau aceeași logică precum oamenii de teren. Malko, care prevăzuse să cineze cu tânăra britanică extrem de seducătoare, întâlnită odinioară în Nepal, se decise să-și schimbe planurile. Abia ieși din ambasadă, că o sună pe Aisha Mokhtar, care se hotărâse să cineze acasă.

— Cina mea s-a contramandat, o anunță Malko. Vă scot la *Chez Momo*.

— *Chez Momo!* Superb!

Era un restaurant marocan în vogă de mai mulți ani, situat într-o intrare ce dădea în Regent Street. Se mânca o bucătărie vag marocană, în serile bune se dansa pe mese-și londonezii erau înnebuniți după acest local exotic.

— Vin să te iau peste o oră, promise Malko.

*

* *

Salinthip Naree mergea tot cu cele douăzeci de noduri ale lui într-o mare agitată, având fixată aceeași direcție care îi făcea să traverseze Oceanul Indian cu un cap-compas spre nord-nord-vest de 325 de grade. Cea mai mare parte a echipajului dormea sau se odihnea.

În cabina lui, căpitanul Lankavi, aplecat asupra unei hărți, își verifica calculele de traiectorie. Din tot echipajul, el era singurul care știa ce se va întâmpla. Grație GPS-ului lui,

controla cursa aproape la metru, ca să se pregătească pentru singurul moment cu adevărat periculos al echipei lui: întâlnirea cu vaporul de mărfuri plecat din Mogadiscio, a lui *sistership* ieșită din același șantier japonez în 1982 și revândută acum doi ani prin Precious Shipping Ltd unui armator maltez și care purta numele de *Anodad Naree*.

Rutele lor trebuiau să se încrucișeze undeva la jumătatea Oceanului Indian, la aproximativ 800 de mile la sud-est de Somalia. Ca să evite toate riscurile de interceptie radio, cele două nave nu comunicau. Rutele fuseseră stabilite la începutul operațiunii, ținând cont de viteza lor, de curenți și de vânt. Singurul parametru imprevizibil era vremea, dar în acest sezon era relativ stabilă.

Anodad Naree fusese revopsită la Mogadiscio și se numea de acum *Salinthip Naree*. Cele două *sistership*s fiind strict identice, operațiunea nu punea nicio problemă. În acest moment, două nave purtând același nume navigau în Oceanul Indian: *Salinthip Naree*, plecată din Bangkok, și *Anodad Naree*, plecată din Somalia, revopsită în culorile navei *Salinthip Naree*.

Traiectoriile lor aveau să se întâlnească într-un punct stabilit dinainte, unde se vor opri. Timpul cât *ex-Anodad Naree* să pună o barcă pe mare care să transbordeze o duzină de oameni siguri și să recupereze actele navei *Salinthip Naree*. Apoi, falsa *Salinthip Naree* își va continua drumul spre Marea Roșie și Canalul Suez, potrivit itinerarului prevăzut pentru vaporul de mărfuri plecat din Bangkok, în timp ce veritabila *Salinthip Naree* va face stânga-împrejur, plecând înapoi spre coasta pakistaneză pentru a fi demolată la Gaddani, sub numele și cu actele navei *Anodad Naree*. Modificările de nume și de vopsea fiind efectuate în plină mare, imediat după schimb cele două vapoare vor pleca spre destinațiile lor.

Oamenii îmbarcați, militanți Al-Qaida, erau acolo pentru a domoli orice eventuală tentativă de rebeliune din partea echipajului normal al vaporului. Ceea ce era puțin probabil. Frustrați, acești marinari erau adevărați ocnași ai mării și nu

țineau seama de destinația navei lor, din moment ce erau plătiți. Sarcina lor era de a arunca în mare încărcătura de orez destinată Israelului, căci o navă care va fi demolată nu ia cu sine marfă.

La Gaddani, echipajul va primi o primă și se va dispersa. Toată operațiunea era reglată ca o mișcare de ceasornic, dar nu prezenta mari dificultăți.

Era posibil ca una din cele două vapoare să fie controlată de-a lungul traversării Oceanului Indian de o navă a Flotei a V-a US. Falsa *Salinthip Naree* nu avea de ce să se teamă. Cum era vorba de un cargou ce mergea de la Bangkok la Haifa fără escală, aparținând unei companii thailandeze cunoscute, o verificare superficială a încărcăturii demonstra că era conformă cu evidența încărcăturii.

*
* *

Odată calculele terminate, căpitanul Lankavi își aranjă hârtiile, își încuie cabina și ajunse pe dunetă unde secundul lui, malaiezian ca și el, și total devotat ideilor Al-Qaida, făcea de cart. Cei doi bărbați fuseseră contactați acum două luni de un membru al grupării Abu Sayyaf care îi întrebase dacă voiau să se asocieze la o operațiune importantă având binecuvântarea Șeicului. Rolul lor avea să fie primordial, dar fără pericol. Cel puțin într-o primă etapă. Căci pe urmă deveneau rapid niște oameni vânați.

Primiseră câteva mii de dolari, dar nu asta a fost motivația lor primordială. Li se explicase că era vorba de o importantă livrare de arme pentru rezistența palestiniană și această explicație le-a ajuns.

Cerul era acoperit, mașinile uruiau și etrava despica valurile ce aveau uneori creste de patru metri.

— Se apropie o navă de război americană, anunță secundul. I-am comunicat încărcătura noastră și destinația.

— Bravo! zise căpitanul.

Cu cât erau mai controlați, cu atât mai puțin riscau ca falsa *Salinthip Naree* să fie verificată în partea finală a traiectului

ei, la patruzeci de mile nautice în apele teritoriale israeliene. Navy israeliană primea în timp real toate informațiile culese de la diferite controale pe fiecare navă. Deci nimeni nu va căuta nod în papură navei *Salinthip Naree*, provenind din Bangkok, ce venea să-și livreze încărcătura de orez cum era prevăzut. Durata călătoriei, nava, încărcătura, totul corespundea.

Numai că nu va fi adevărata *Salinthip Naree* care se prezenta în fața coastei israeliene, ci a ei *sistership* plecată din Mogadiscio, cu încărcătura ei mortală. Adevărata *Salinthip Naree* va fi deja în procesul de tăiere cu sudură, la mii de kilometri de acolo.

*

* *

Shapour Nawqui se rugase mai mult timp decât de obicei la moscheea din Newsbury Park, inundată de mulțimea de credincioși. Dacă Allah îi permitea, va lua un avion mâine pentru Pakistan.

Zdruncinat de metrou, urmărea atent din priviri stațiile. Trenul ajungea la Knightbridge. Pakistanezul coborî și ieși în aer liber, orientându-se rapid. După cinci minute, se afla la intrarea pe Belgrave Mews North. Verifică dintr-o privire și sesiză că mașina Bentley nu era acolo. Deci femeia a cărui misiune era să o omoare era plecată și avea să se întoarcă. Intră pe străduță, mergând dificil pe pavelele dislocate. La vizita lui precedentă, reperase, chiar lângă numărul 45, o casă în construcție, ale cărei deschizături căscate erau protejate cu folii din plastic.

Cu o lovitură de cuțit tăie una și se strecură înăuntru, găsind rapid scările. Ascuns în spatele foliei transparente, distingea perfect intrarea pe străduță. Pe acolo treceau foarte puține mașini, staționarea fiind rezervată exclusiv riveranilor. Ghemuit, Shapour Nawqui era complet imobil, ca o felină care își pândea prada. Făcuse deja asta de mai multe ori și nu dovedea absolut niciun fel de emoție. Își ascuțise cuțitul cu șmirghel foarte fin și acum tăia ca un brici. Forța lui

herculeană avea să facă restul. Putea să decapiteze un om dintr-o singură lovitură de cuțit bine aplicată.

Darămite o femeie...

Planul lui era clar. Odată misiunea îndeplinită, fugea aruncând cuțitul și va ajunge la Knightbridge. Într-o primă fază, nu va lua metroul, sau ar putea avea loc controale, dar va fugi pe jos înainte să ia autobuzul. Într-o oră va ajunge la hotelul din Heathrow. Mâine își va rezerva un loc la primul zbor spre Pakistan. Avea orarul de zbor în buzunar.

Tresări: o mașină intrase pe străduță. Fasciculele albe ale farurilor luminau fațadele, apoi pavelele. Orbit, Shapour Nawqui nu era încă sigur că este mașina bună, când aceasta se opri în față la numărul 45. Farurile se stinseră și el recunoscu mașina Bentley. Strângând cuțitul în mâna dreaptă, îi adresă o scurtă rugăciune lui Dumnezeu și ieși din ascunzătoare.

Capitolul XVI

Cina la *Chez Momo*, într-o ambianță veselă, păruse că-i venise de hac angoasei lui Aisha Mokhtar. Ea devorase și făcuse onoare cușcușului adaptat la gustul britanic. Apoi ceruse ca Malko să doarmă la ea. Nu numai pentru protecția ei, după atitudinea avută.

Chaudry, șoferul, opri și sări imediat din mașină, fugind să deschidă portiera din spate stânga a limuzinei, în timp ce Malko ieșea de pe cealaltă parte. Aruncă o privire spre intrarea din Belgrave Mews North și zări o furgonetă neagră care se oprise. Scotland Yardul veghea. Înconjură mașina ca să o însoțească pe Aisha Mokhtar în timp ce Chaudry deschidea ușa vilei. Foarte veselă, pakistaneza profită ca să se strângă lângă el, murmurând:

— Te doresc.

Malko surâse în întuneric. Cunoscuse misiuni mai dezagreabile. Brusc, un zgomot ușor venind din capătul străzii private, îl făcu să întoarcă capul și pulsul îi sări ca o săgeată.

O siluetă se ivi din întuneric și înainta rapid în direcția lor. Era prea întuneric pentru a spune despre ce era vorba, dar, instinctiv, Malko își băgă mâna sub haină și scoase un Beretta 92 ce-i fusese oferit de Richard Spicer. Avea glonț pe țeavă și era suficient să tragă siguranța pentru a fi gata să tragă.

— Ce ai? întrebă Aisha Mokhtar, care nu văzuse nimic.

Malko n-a avut timp să-i răspundă. Silueta accelerase pasul. Era un bărbat de talie mare, care avea ceva în mână... Chaudry tocmai deschisese ușa și se dădu la o parte ca să lase să intre cuplul. Malko, simțind pericolul, o expedie violent pe Aisha înăuntru cu un brânci la spate. Ea se împiedică strigând de uimire și căzu înăuntru la intrare.

El se întoarse deja. La lumina unui felinar, distinse un bărbos colosal care înainta năvalnic în direcția lor, fluturând un cuțit. Malko ridică arma cu brațul întins și strigă:

— Stai!

Chaudry, curajos, vru să se interpună între cei doi, barând drumul atacatorului. Acesta nu devie din cursa lui, măturând simplu aerul cu cuțitul, cu un grohăit sălbatic. Se auzi un zgomot moale, îngrozitor și Malko văzu capul lui Chaudry detașându-se aproape în întregime de tors, într-o țâșnire de sânge. Bărbatul cu cuțitul înainta în continuare spre ușa deschisă. Aisha Mokhtar se ridică, furioasă, și ieși țipând:

— Ești nebun!

N-a avut timp să scoată nasul pe ușă. Malko deschise focul: nu era vreme de somații... Beretta 92 pocni de patru ori. De la distanța asta, nu risca să-și rateze ținta. Cele patru proiectile se înfipseră în pieptul bărbatului cu cuțitul.

Acesta avu încă suficientă forță ca să lovească din toate forțele, ratându-l pe Malko dar spărgând un geam de la ușa de la intrare. Cuțitul făcu să sară bucăți enorme de lemn, dar nu-i scăpă din mână. Malko se gândi la acei tauri care, cu inima lovită de un glonț, continuau să atace... Bărbosul cu cuțit, cu patru proiectile în corp, se roti și o zări pe Aisha Mokhtar. Înainta și mai mult în direcția ei.

La intrarea pe străduță se auziră portiere trântindu-se și mai multe siluete fugeau spre limuzina Bentley. Era prea

târziu ca să intervină. Malko se trezi în spatele bărbosului, care era în fața lui Aisha Mokhtar și schița gestul de a lovi din nou, cu cuțitul ținut cu amândouă mâinile.

— Aisha, dă-te înapoi! îi strigă el.

Apoi viză ceafa colosului și apăsă de două ori pe trăgaciul Berettei.

Impactul cu gloanțele îl proiectă pe bărbos în față. Acesta se prăbuși în sfârșit, scăpând cuțitul, antrenând-o în cădere pe pakistaneza care urla. Cu pulsul la 200, Malko văzu sosind polițiștii înarmați cu pistoale mitralieră. Aisha Mokhtar urla din toate puterile, cu bărbosul în sfârșit trăsnit căzut în parte sub ea, cu capul practic între coapsele ei, într-o mare de sânge. Malko înconjură cele două corpuri și o prinse pe Aisha de subsuori, trăgând-o în spate.

— Nu ai nimic? întrebă el.

Incapabilă să răspundă, tremura ca varga, pradă unei veritabile crize de isterie. Sângele îi acoperea hainele și îi sărise chiar și pe față.

Bărbosul nu mai mișca, fiind mort definitiv.

Polițiștii de la Scotland Yard cereau întăriri și scotoceau străduța în căutarea unor posibili complici. Unul dintre ei se ghemui aproape de ceea ce mai rămăsese din șoferul mort de mult timp. Un carnaj. Malko reuși să o pună în picioare pe Aisha Mokhtar, dar ea se zbătea, urlând.

— Sunt rănită! O să mor!

Ea luase sângele bărbosului drept al ei. Malko se decise să recurgă la mijloace drastice. O luă în brațe și o duse în baia de la parter, o puse în cadă, apoi deschise dușul la maxim... Strigătele încetară rapid și tânăra începu să sufle ca o focă. Sângele curgând de pretutindeni în cadă, era o scenă spectaculoasă. Unul dintre polițiști îl strigă și îl anunță:

— N-am mai găsit pe nimeni. Sosesc întăriri. Securizăm zona.

Mai bine mai târziu decât niciodată. Fără Malko, Aisha Mokhtar ar fi suferit aceeași soartă cu cea a șoferului ei... Se întoarse în baie. Odată criza de nervi terminată, tânăra femeie tremura, cu privirea goală. Se dezbrăcase și se

învelise într-un prosop. Agățându-se de Malko, bâiguia:

— Se vor întoarce, se vor întoarce...

— Nu. Peste cinci minute aici se va afla jumătate din poliția britanică, jură Malko.

Brusc ea vomită, ruptă în două. Machiajul îi cursese și ea avea o înfățișare lamentabilă.

— Ești salvată, o asigură Malko. Pentru moment.

*

* *

Richard Spicer, *Sir* George Cornwell și șeful secției antiteroriste de la Scotland Yard veniseră în fugă pe Belgrave Mews North și se instalaseră în salonul de la parter. Poliția scotocise toate casele de pe străduță, declanșând neîncrederea ocupanților ei liniștiți care nu mai văzuseră niciodată o poveste asemănătoare...

Unul din oamenii de la Scotland Yard apăru cu un pașaport în mână. Cel găsit asupra bărbosului.

— L-am verificat, anunță el. E vorba de un document care îi aparține unui cetățean britanic de origine pakistaneză, care se află în acest moment în Pakistan... Fie i-a fost furat, fie l-a împrumutat. Doar fotografia a fost schimbată.

— Vom afla unde locuiește acest bărbat în Londra, zise Malko. N-ați găsit nimic altceva?

— Un bilet de avion cu o întoarcere deschisă pentru Islamabad.

— Să mergem să vedem ce face Aisha Mokhtar, zise Malko.

Tânăra femeie era în camera ei de la primul etaj. Era foarte palidă, într-o cămașă de noapte din satin și dantelă neagră, demachiată, semănând cu o fetiță. De îndată ce Malko se apropie de ea, îl prinse de mână și îl strânse cu toată puterea.

— Mi-ai salvat viața! îi murmură ea. E îngrozitor. Îl voi visa pe acest bărbat toată viața. Avea o privire de nebun. Am crezut că mă va omorî. A încercat să mă înjunghie în burtă.

Asta fusese conștiința profesională...

Superintendentul de la Scotland Yard afirmă că de acum polițiști înarmați vor veghea în permanență în fața vilei ei și o

vor însoți pe Aisha Mokhtar în toate deplasările. Vizibil de altfel, ea mulțumi cu un surâs și închise ochii, murmurându-i lui Malko:

— Rămâi aici.

El coborî ca să-i însoțească pe cei trei bărbați. Polițiști au luat poziție în fața casei.

— Fără informația lui Abu Qutada, suspină Richard Spicer, ați fi fost morți amândoi. În mod categoric, oamenii de la „6” sunt profesioniști adevărați.

*

* *

Colonelul Hussein Hakim, abia ajuns în biroul lui, privi rapid hârtiile lăsate de secretară. Pe teancul de acte, ea plasase un mesaj pe care stătea scris „Informație-Urgent-Secret”, provenind de la Scotland Yard. Colonelul ISI îl parcurse, cu inima strânsă.

Era darea de seamă succintă a unei tentative de omor comise de un oarecare Shapour Nawqui, ce a folosit pașaportul numărul 45412878 al unui oarecare Ahmed Nursus Shaban care se afla actualmente în Pakistan. Scotland Yardul cerea o completare oficială a informației. Colonelul Hakim o sună pe secretară și îi întinse mesajul.

— Răspunde și atașează răspunsului recipisa declarației de pierdere a pașaportului.

Rămas singur, își puse un ceai. Într-un alt teanc cu acte, găsi relatarea atacului sălbatic de pe bulevardul Belgrave Mews North, care apărea într-unul din cotidienele britanice, cu o fotografie în care Aisha Mokhtar era într-o manifestație oficială. Aceasta scăpase tentativei de omor, fiind teafără. În planul principal, cuțitul lui „Cobra” era impresionant. Colonelul luă o înghițitură de ceai. Era imposibil să încerce din nou: britanicii erau de acum în gardă. Cum putuseră aceștia să împiedice această operațiune? Poate că nu va afla niciodată. N-avea decât să se roage ca Aisha Mokhtar să nu fie în posesia niciunui secret. Pentru că acum, ea nu va ezita să vorbească. Ziua avea să fie încă dură.

*

* *

Malko dormise îmbrăcat lângă Aisha Mokhtar. Aceasta nu se trezise încă și el profită de asta ca să facă un duș. Când ieși din baie, Aisha deschise ochii, cu o privire vălurită de somn și încă înspăimântată.

— Nu voi uita niciodată! murmură ea. Cine l-a trimis pe acest om să mă omoare?

— Cei care vor să nu poți să vorbești, zise Malko. ISI sau oamenii din Al-Qaida. Din fericire, noi ne luasem deja măsuri de precauție.

— Și Chaudry?

— E mort. Practic bărbosul l-a decapitat…

— Săracul om! suspină ea. Era atât de devotat… Mă simt obosită. Și mi-e frică.

— Aici n-ai de ce să te temi, afirmă Malko.

— Dar va trebui să ies… nu pot să trăiesc ca în închisoare…

— Desigur, recunoscu Malko, dar nu putem proteja pe nimeni sută la sută. Chiar și Ronald Reagan, președintele Statelor Unite, omul cel mai păzit din lume, a fost victima unui atentat.

— Vrei să-mi faci un ceai? îi ceru Aisha. N-am puterea să mă ridic.

Atunci când se întoarse cu o tavă, tânăra fuma o țigaretă, cu privirea în gol. Bău câteva înghițituri de ceai și îl fixă pe Malko.

— Dacă îți spun ceva foarte important, m-ar ajuta?

Inima lui Malko începu să bată cu putere. Poate că avea să pună mâna pe jackpot. El zise cu o voce egală:

— Tot timpul am crezut că știi unele secrete ale acestei afaceri. Sultan Hafiz Mahmud era îndrăgostit nebunește de tine. A trebuit el să-ți spună ce pregătea.

— Nu mi-a zis mare lucru, îl corectă Aisha Mokhtar. Era foarte discret în privința acestui proiect, dar eu știam că vrea să-i dea lui Bin Laden materialele cu care să fabrice o bombă atomică.

— Și asta nu ți s-a părut îngrozitor de periculos? obiectă Malko.

Ea surâse stingherită.

— Drept să spun, nu credeam că va reuși, căci era foarte dificil să fabrice o bombă în munții din Belucistan. Sultan e un visător și un utopist... chiar dacă e inginer nuclear. Singurul lucru pe care mi l-a mărturisit într-o zi și de care era foarte mândru, e că reușise să sustragă uraniul îmbunătățit din stocurile strategice ale Pakistanului, fără ca nimeni să-și dea seama.

Malko avea impresia că a prins un pește foarte mare la capătul unui fir foarte subțire care se putea rupe în orice moment. Reuși să întrebe cu o voce calmă:

— Și cum a făcut?

— A înlocuit lingouri de uraniu îmbunătățit cu lingouri de uraniu natural care au aceeași greutate specifică și același aspect, dar care se procură foarte ușor la un preț foarte mic. Mi-a vorbit-de patruzeci de dolari uncia, adică în jur de o mie trei sute de dolari kilogramul...

Șase sute de kilograme la o mie trei sute de dolari, făcea șaptezeci și opt de mii de dolari. Nu foarte scump pentru apocalipsă. Malko nu mai avea stare. Vasăzică pakistanezii erau de bună credință! Pentru ei, stocurile lor erau intacte. Trebuiau examinate lingourile de uraniu îmbunătățit unul câte unul pentru a le găsi pe cele substituite. Ideea era genială. Un bărbat ca Sultan Hafiz Mahmud trebuia să aibă acces la rezervele de uraniu 235 stocate la Kahuta. Cum acest metal greu ocupa un volum mic, substituția era ușoară. Putea să meargă cu un lingou de uraniu natural și să plece cu unul de 235...

Malko se aplecă peste Aisha și o sărută ușor pe buze.

— Ai făcut un serviciu foarte mare țării tale, zise el. Și să-ți diminuezi serios riscurile asupra vieții tale.

*
* *

— Pakistanezii s-au dezlănțuit! anunță *Sir* George Cornwell.

Au arestat zeci de persoane care lucrau la Kahuta și caută toți eventualii complici ai lui Sultan Hafiz Mahmud. Președintele Musharraf l-a sunat personal pe George Bush și pe primul-ministru, promițând să coopereze din plin. Au găsit deja unul din lingourile de uraniu natural substituite celorlalte…

Malko, Richard Spicer și directorul de la MI6 luau masa în sala de mese a Serviciului învecinată cu biroul lui *Sir* George Cornwell de la ultimul etaj al imobilului futurist, cu o priveliște mirifică asupra Tamisei. Se scurseseră douăzeci și patru de ore de la relatarea lui Aisha Mokhtar și comunicațiile între Islamabad și Londra fuseseră deosebit de intense. Prima reacție a pakistanezilor a fost neîncrederea. Dar procedaseră la verificări de urgență și, conștienți de acum de gravitatea situației, se zbăteau ca niște nebuni…

— E foarte bine! concluzionă Malko. Noi știm de acum că există o bombă nucleară în mâinile unui grup terorist, despre care guvernul pakistanez nu știe nimic, dar încotro se îndreaptă? Cred că această bombă a părăsit Pakistanul de multă vreme… În drum spre… unde?

— Dăm drumul la alertă roșie în Statele Unite, zise Richard Spicer, dar asta nu va avea decât un efect limitat. Această bombă călătorește pe vapor sau pe șosea. Nu putem să scotocim toate vapoarele și nici toate camioanele din lume. În plus, după opinia specialiștilor, ea nu degajă nicio radioactivitate. Se poate lipi un detector Geiger de ea, că acul nu va tremura niciun pic…

— Am vorbit mai devreme cu generalul Ahmed Bhatti, șeful ISI, anunță *Sir* George Cornwell. Mi-a spus că ei controlează viața lui Sultan Hafiz Mahmud și că speră să găsească ceva rapid. O pistă care să ne permită să dăm de urma acestei bombe.

— Flota a V-a a noastră din Oceanul Indian este în stare de alertă, întări șeful CIA. Vom inspecta toate navele suspecte. Dar, din păcate, această bombă nu e foarte voluminoasă… Nu putem să golim calele tuturor navelor.

Aceasta părea o victorie à la Pyrrhus.

*

* *

Aisha Mokhtar își reluase figura umană. Malko o dusese să ia masa la *Dorchester*, restaurantul ei favorit. De data asta, chiar și sala restaurantului era plină de polițiști. Pakistaneza reușise să prindă din nou gustul de Taittinger, ceea ce era semn bun.

— Informația ta s-a dovedit exactă, o anunță Malko. S-au găsit lingourile de uraniu natural și se știe că lipsesc șaizeci de kilograme de „combustibil”. Suficient, după spusele specialiștilor, pentru confecționarea unei bombe de 10 kilotone.

— E mult? întrebă Aisha.

— Suficient pentru a omorî câteva zeci de mii de persoane, precizează sobru Malko. Și, pentru moment, nu știm unde se află această bombă. N-ai nicio idee care ar fi destinația ei?

— Niciuna. Sultan nu mi-a vorbit niciodată despre asta. Sper că nu e Londra, adăugă ea cu un râs nervos…

Se aplecă peste masă și zise brusc, pe un ton confidențial:

— Vreau să fac dragoste cu tine ca prima oară. Aseară am crezut că n-o să mai doresc niciodată vreun bărbat. Simt încă greutatea capului acestui bărbos oribil între coapsele mele. Dacă am lua o cameră aici?

Avea dreptul chiar și la o cameră, după informația pe care le-o dăduse. Malko trecu discret pe la recepție unde primi cheia unei camere. Abia ajunși în cameră – *Dorchester* știa să trăiască – că Aisha Mokhtar își regăsi ardoarea. Cât ai clipi, îl prinse pe Malko în gură până când aceasta îl estimă demn să o satisfacă. Apoi, ea se aplecă peste o masă din fața unei oglinzi, cu picioarele desfăcute și fusta ridicată. Malko îi văzu pupilele dilatându-se când se înfundă direct în șalele ei, așa cum își dorea ea. Ea începu să juiseze înaintea lui, cu fața deformată de plăcere.

*

* *

Un grup de agenți ISI se năpustiseră pe Belucistan. Singurul

element exploatabil din viața lui Sultan Hafiz Mahmud, tot afazic, era strania călătorie pe care o efectuase recent în această provincie și pe durata căreia doi agenți ISI fuseseră găsiți morți în circumstanțe stranii…

Nawar-ul Jamil Al Bughti, aflând că poliția pakistaneză voia să-l interogheze, se refugiase în munți. Fără să ezite, armata pakistaneză merse să-l scoată din ascunzătoare cu elicoptere de luptă. Întâlnirea de reconciliere a avut loc în fieful lui, lângă Quetta. El a recunoscut că a escortat un convoi de două vehicule, protejate de un oarecare număr de arabi, și descrise o încărcătură de doi metri lungime pe un metru înălțime, pe care o luase drept o încărcătură de droguri, lucru frecvent în această regiune.

El furnizase totuși o informație prețioasă explicând moartea celor doi polițiști asasinați de Sultan Hafiz Mahmud. De acum, această ferocitate se explica. Și, informația și mai prețioasă, ISI aflase că misterioasa încărcătură fusese îmbarcată la Gwadar, pe o navă de douăzeci și cinci de metri despre care nu știa nimic. Își amintea doar de folosirea unei macarale.

După aceea, agenți ISI periaseră foarte fin Gwadarul, încercând să găsească acea macara. Ceea ce nu era ușor, căci belucistanezii nu erau prea vorbăreți.

La Islamabad, generalul Bhatti era ținut la curent cu căutările din oră în oră, el însuși îl suna nonstop de președintele Musharraf. Chiar dacă responsabilitatea directă a Pakistanului nu era de amploare mai mare, relațiile cu Statele Unite aveau să se tensioneze…

Unul din cele cinci telefoane ale generalului sună insistent. Comunicarea era de o calitatea proastă, provenind din Belucistan. A trebuit să închidă și să-l sune el pe corespondent, un maior ISI. Acesta ardea de nerăbdare.

— General *Sahib*, anunță el, cred că am găsit nava. Deocamdată se află între Dubai și Iran, dar l-am interogat pe un membru al echipajului care își amintește de această încărcătură. Și ei credeau că e vorba de droguri sau de arme.

— De ce de arme?

— Pentru că acea navă mergea la Mogadiscio, în Somalia.

Acolo armele se plătesc foarte scump.

*
* *

Cu hărțile sub ochi, căpitanul Lankavi scruta oceanul prin binoclu. După calculele lui, trebuia în curând să vadă apărând dinspre vest *sistership* a lui *Salinthip Naree*. El urmărise cu atenție viteza prevăzură: unsprezece noduri și jumătate. Fără vânt, fără furtună. Al doilea vapor de mărfuri avea o rută mai scurtă de parcurs, deci mai puține riscuri de întârziere, în afară de o eventuală avarie, evident...

Secundul lui, parcurgea și el orizontul, privind cerul. Erau puține avioane de patrulă, dar era de ajuns unul, într-un moment prost. Era ora șase și mai erau încă două ore de lumină.

— Cred că îl văd! anunță secundul.

Arătă spre un punct în depărtare spre vest, în apusul de soare. Căpitanului Lankavi îi trebui mult timp să-l repereze: era o navă care mergea în direcția lor. Era încă prea departe pentru a o identifica cu certitudine...

— Mașinile la putere maximă, ordonă el.

Cei doi bărbați așteptau în liniște. Echipajul nu bănuia nimic. Trebuiră să aștepte mai mult de douăzeci de minute ca să poată să recunoască silueta *sistership*-ului *Anodad Naree*. Joncțiunea era făcută. Toate documentele erau gata. Nu mai rămânea decât munca de vopsire care urma să fie efectuată la căderea nopții, cu ajutorul pasarelelor suspendate de-a lungul carcasei.

— Pregătiți-mi o șalupă! ordonă căpitanul Lankavi.

Trebuia ca schimbul să dureze cât mai puțin timp posibil: era momentul cel mai riscant. Din fericire, cerul și marea erau pustii.

— Opriți mașinile!

Cargoul mergea în direcția lui, în timp ce se cobora șalupa echipată cu un motor puternic. Căpitanul Lankavi luă loc în ea cu un marinar la cârmă și se îndreptă spre celălalt cargou care oprise și el la o jumătate de milă. Marea era destul de

calmă, dar se mișca destul de mult. Când se apropie de celălalt vapor, căpitanul Lankavi se distră văzând numele navei lui la pupă. O scară atârna de-a lungul carcasei. Mai mulți oameni se aflau pe punte.

Căpitanul Lankavi sări pe scară și ajunse pe punte unde se aruncă în brațele lui Yassin Abdul Rahman. Cei doi bărbați se îmbrățișară mai multe secunde, apoi, fără niciun cuvânt, își schimbară sacoșele cu documente. Cinci oameni coborâseră deja scara pentru schimbul de nave, toți înarmați cu Kalașnikovuri.

Avu loc o nouă îmbrățișare, apoi căpitanul Lankavi coborî la rândul lui scara și șalupa se îndepărtă de falsa *Salinthip Naree*. Făcea semn cu mâna pentru ultima oară în direcția oamenilor care se îngrămădiseră în spatele bastingajului. Gâtul îi era sugrumat de mândrie. Cargoul se pusese deja în mișcare. Pentru ultima oară văzu numele lui la pupă și pe flancul lui. Pentru încă puțin timp, cele două nave purtând același nume aveau să navigheze în Oceanul Indian... Dar se făcea noapte peste o oră.

Atunci când ajunse din nou pe nava lui, căpitanul Lankavi privi pentru ultima oară celălalt vapor care nu mai era decât un punct ce se îndepărta spre nord. Apoi ajunse pe dunetă și îl anunță pe secund:

— Mașinile în avans. Cap 192 de grade. Viteza douăsprezece noduri.

Reuni apoi echipa care se îmbarcase, arătându-le pasarelele care vor fi coborâte de-a lungul carcasei. Atunci când soarele va răsări, *Salinthip Naree* trebuia să fie *Anodad Naree*, în drum spre Gaddani ca să fie demolată. Falsa *Salinthip Naree* își continua drumul spre nord, în direcția Mării Roșii și a Canalului Suez, pentru ultima ei călătorie.

Capitolul XVII

— Mogadiscio! Acești alienați au plecat spre Mogadiscio!

Richard Spicer părea extrem de tulburat de știre. Convocat

la ambasada Statelor Unite, Malko l-a găsit cufundat pe șeful agenției într-un stadiu apropiat de isterie. Mesajul de la ISI sosise la MI6 către ora două și jumătate dimineața, trimis imediat la CIA și la toți cei care puteau fi implicați. Nicăieri nu se făcea referire la o armă nucleară, ci doar de o încărcătură deosebit de suspectă, susceptibilă să pună în pericol un număr mare de persoane…

Malko era și el uimit. De ani întregi, Somalia, împărțită între miliții rivale care făceau să troneze teroarea în țară, nu exista propriu-zis ca stat. Nicio prezență occidentală de la lamentabila expediere americană din 1993. Nicio companie aeriană normală nu deservea țara, doar echipa de aeroporturi improvizate și circuitele comerciale reduse la cea mai simplă expresie a lor fiind total „sălbatici”. Diferiții șefi războinici care-și împărțeau țara erau în marea lor majoritate islamiști radicali și toți urau Statele Unite. Exista un guvern legal, dar avea reședința la Nairobi, în Kenya. Singura dată când a vrut să se instaleze la Mogadiscio, au fost o sută de morți… De atunci, președintele Abdullahi Yussuf Ahmed, proamerican și antiislamist, se retrase în fieful lui din Puntland, la aproximativ două sute de kilometri la nord de Mogadiscio. Acesta devenise un oraș ca în Mad Max, la malul Mării Roșii. În mai multe reprize în trecut, americanii cu baza la Djibuti reperaseră multiple traficuri de arme legate de ceea ce mai rămăsese din Somalia. CIA considera țara ca o bază din spate a Al-Qaidei, adăpostind un grup islamist radicalist, Al-Ittihad Al-Islamiyya, foarte activ.

— Această bombă nucleară cu siguranță nu este destinată Somaliei, remarcă Malko.

— Evident! întări Richard Spicer. Dar este un loc propice pentru a o ascunde.

— Ciudat! De ce să o ascundă? De ce să n-o folosească imediat? Mai ales că se află deja pe o navă.

Șeful agenției îi aruncă o privire ironică.

— Acest gen de vapor pe care a fost încărcată nu merge frecvent la New York. După spusele pakistanezilor, este un vapor de mărfuri care face *tramping* regional. Un vapor de

vreo douăzeci de metri, care nu poate să meargă foarte departe.

— Ați luat deja măsuri?

— Bineînțeles. Flota a V-a este în alertă. Mai multe nave au fost anunțate să întărească zona și vor inspecta sistematic tot ceea ce pleacă din Mogadiscio. Am alertat și baza noastră din Djibuti și ei vor intensifica supravegherea de pe coasta somaleză cu avioanele lor.

— Ceea ce căutăm noi nu e ceva voluminos, obiectă Malko. Un simplu palet cu o încărcătură acoperită cu o prelată. Chiar și cele mai bune avioane nu vor ajuta prea mult. E tot?

— Nu, Langley întărește toate contactele pe care le putem avea în zonă, prin intermediul altor servicii. Dar zeci de nave vin și pleacă din Somalia în fiecare săptămână și nu sunt supuse niciunui control, nicăieri. Nu există niciun registru portuar, nici administrație.

— Filmați zona regulat?

— Nu. Prin sondaj.

— Nu sunt sateliți?

— Nu mai sunt. Nu s-a întâmplat nimic important de mult timp. Au fost lăsați israelienii să trateze problema prin serviciile kenyene, care nu sunt strălucite. Suntem în rahat.

Merse să ia o butelie de scotch din bar și, după ce-i oferi lui Malko care refuză, își puse un pahar plin de Defender. În mod vizibil avea nevoie.

Malko privi frunzișul din Grosvenor Square.

— Trebuie ca pakistanezii să pună mâna pe căpitanul care a transportat bomba, zise el. Să știm mai multe despre ea. Dacă nu, căutăm acul în carul cu fân.

Richard Spicer suspină.

— Du-te și explică asta celor de la Langley! Casa Albă îi hărțuiește! Ei vor să știe tot, imediat. Unul din consilierii președintelui chiar a sugerat să se închidă toate porturile americane până la noi ordine…

— Frumoasă victorie pentru Al-Qaida! concluzionă Malko. Acest transfer a trebuit să lase urme. Singura noastră șansă este ca această bombă să se afle încă acolo. Primul lucru care

ar trebui făcut ar fi poate acela de a merge la fața locului.

Richard Spicer îl privi, cu gura căscată.

— Să mergem să vedem cum?

— Cu trupe, precizã Malko. Aveți o bază importantă la Djibuti și Flota a V-a în Oceanul Indian. M-ar mira, dacă această bombă mai e acolo, ca ea să fi fost transportată în interiorul țării. E suficient să fie periată coasta, cu câteva sute de oameni și artilerie grea…

Richard Spicer emise un rânjet dureros.

— N-ai văzut *Blackhawk down*, filmul despre expediția noastră în Somalia din 1993? De îndată ce am pronunțat numele Mogadiscio la Pentagon, generalii s-au pus la adăpost. Acolo, bebelușii se nasc cu un Kalașnikov în dinți. Toată lumea e înarmată. Au mitraliere grele, artilerie ușoară, rachete sol-aer. La vederea primului elicopter, populația se ridică precum un singur om. Acolo nu trebuie o mână de oameni, ci o operațiune care să angajeze un adevărat corp expediționar. Și de unde să-l iei? Toată lumea este în Irak sau în Afghanistan. Nici măcar nu putem să reunim suficienți soldați pentru pacificarea regiunii Kandahar.

Malko, caustic, lăsa să-i cadă:

— Trebuie să știți ce vreți! Ce risc potențial merită eforturile! Ori voi nu credeți că merită…

— O, ba da, credem! zise cu amărăciune Richard Spicer. Și pakistanezii cred acum. Și ei sunt morți de frică. Căci în caz că e adevărat, ei vor cădea drept țapi ispășitori…

— Atunci, ce vreți să faceți? De acum, aveți două certitudini: bomba există și ea a părăsit Pakistanul cu destinația Mogadiscio. Apropo, știți când?

Richard Spicer se întoarse la birou și deschise un dosar.

— După pakistanezi, la sfârșitul lui aprilie. Cea mai bună perioadă pentru traversarea Oceanului Indian, între sfârșitul musonului de iarnă și începutul celui de vară. Este momentul în care marea e puțin mai calmă.

— Suntem în iunie, remarcă Malko. Traversarea între Belucistan și Somalia cât durează?

— Sunt exact două mii douăzeci și două de mile între

Gwadar și Mogadiscio, precizează americanul. Acest gen de vapor merge între șapte și opt noduri în medie, ceea ce reprezintă o traversare cuprinsă între douăzeci și cinci și douăzeci și opt de zile pe mare.

— Deci, concluzionă Malko, această bombă nucleară a ajuns acolo în ultima săptămână a lunii mai. După părerea mea, a trebuit să fie transbordată imediat pe o altă navă, mai mare și mai rapidă. Căci, pe șosea, nu văd unde ar fi putut merge. În Kenya? În Etiopia? E puțin probabil. Din contră, grație absenței totale a controlului portuar la Mogadiscio, a putut să fie încărcată pe o navă care o aștepta pentru destinația finală.

— Sunt de acord cu tine, confirmă Richard Spicer. De îndată ce am primit această informație, ea a fost transmisă tuturor porturilor americane și britanice, pentru ca aceștia să fie în mod deosebit vigilenți cu toate navele având menționată pe cartea lor de bord o escală sau o ancorare la Mogadiscio. Numai că această zonă are limite.

— De ce? întrebă Malko.

— Itinerarul unei nave poate fi controlat în două moduri, explică șeful CIA. Mai întâi prin examinarea cărții de bord, care trebuie să menționeze toate escalele sau ancorările. Și apoi prin declarațiile tuturor căpităniilor de porturi unde s-a oprit... În cazul Mogadiscio, nu există căpitănie. Dacă un căpitan al unei nave se hotărăște să nu noteze pe cartea de bord că a făcut escală la Mogadiscio, e foarte greu de aflat. Ori, presupun că un căpitan al unei nave ce transportă o bombă atomică nu se va lăuda cu trecerea ei prin Mogadiscio când va ajunge într-un port britanic sau american.

Atinsese o problemă de bun-simț.

— Trebuie neapărat identificată nava pe care se află această bombă nucleară, concluzionă Malko. Mai există o șansă ca ea să se afle încă pe mare.

— Pentru asta, aprobă Richard Spicer, nu sunt decât două mijloace: să-l găsim pe căpitanul vaporului care a livrat bomba, sau să mergem la Mogadiscio. Pakistanezii caută vaporul, dar ei se plimbă între Iran, Oman și Golful Persic. Noi

nu putem nici măcar să-i ajutăm, căci nu are nici nume, nici număr de înmatriculare. Chiar dacă are baza la Gwadar, poate să nu se întoarcă acolo mai multe luni. Asta înseamnă că trebuie mers acolo, concluzionă timid americanul.

Malko îi expedie un surâs ironic.

— O să aveți cu siguranță mulți voluntari... La Mogadiscio nu e nici măcar ambasadă americană, deci nicio protecție diplomatică și americanii nu sunt tocmai bine văzuți...

— Eu nu vorbesc de un american, remarcă șeful agenției, cu privirea pierdută.

Malko se făcu că nu înțelege și se ridică.

— Mulțumesc că m-ai ținut la curent. Pentru moment, cred că nu mai e mare lucru de făcut la Londra. Atâta timp cât nu știm unde se află această bombă nucleară, vorbim vorbe goale.

— Și Aisha Mokhtar? Poate că are informații suplimentare.

— M-ar mira, zise Malko. A spus tot ce știa și nu se afla în Pakistan atunci când nava a părăsit Gwadarul. Dar o să o întreb totuși.

După douăzeci de minute, debarca pe Belgrave Mews North, transformat în câmp de retragere. Aisha Mokhtar era tot palidă, dar privirea ei prinsese puțină viață.

— Sunt noutăți? întrebă ea.

— Da, zise Malko. Bomba a fost expediată la Mogadiscio.

— Atunci, e adevărat? Sultan nu glumea?

— Nu, replică Malko. Acum se află o bombă în circulație, în drum spre obiectivul ei, despre care nu știm nimic. Încearcă să-ți amintești. Sultan Hafiz Mahmud n-a menționat niciodată un obiectiv particular? Un mijloc de transport, un nume?

Aisha Mokhtar dădu din cap.

— Nu. N-am avut decât o singură conversație adevărată despre acest subiect. Băuse mult whisky și era incredibil de mândru că reușise să sustragă uraniul îmbogățit fără să-și dea cineva seama. Dumnezeule, ce vom face?

— Ne vom ruga! zise Malko.

*

* *

Salinthip Naree, devenită *Anodad Naree*, mergea cu unsprezece noduri spre est, în direcția coastei pakistaneze. Din cauza musonului de vară, marea era destul de agitată ca să-i forțeze să reducă viteza. Din vechea ei identitate nu mai rămăsese nimic. În șase zile, ceața îmbătrânise vopseaua noilor inscripții și, cu cartea de bord a *sistership, Anodad Naree*, putea să facă față oricărei inspecții pe mare.

Panourile de la cală erau deschise și, zi și noapte „marinarii urcau sacii de orez ca să poată goli cala de cele optsprezece mii de tone. Cu paleți de două sute de saci, orezul era urcat și aruncat imediat în mare. Operațiunea era pe trei sferturi terminată. Echipajul, obișnuit să se supună, nu pusese nicio întrebare. Căpitanul Lankavi le spusese că orezul se deteriorase și că nava se întorcea în Pakistan ca să fie dezmembrată. Cum le promisese o sumă substanțială pentru acea descărcare neobișnuită în plină mare, nimeni n-a protestat. De altfel, erau oameni săraci, amețiți de oboseală și complet indiferenți la lumea exterioară. Cargoul nu era mai departe de opt sute de mile de coasta Belucistanului. Încă două zile și cala va fi goală, ceea ce era mai normal pentru o navă ce mergea la dezasamblare. Fusese construită în 1982, ceea ce făcea dezmembrarea complet plauzibilă. Cursa de fier vechi fusese pregătită grație cererii de pe piața chineză și, oricum, armatorii ei preferau să cumpere nave noi. În plus, cartea ei de bord arăta că a parcurs destule mile de la recumpărarea ei de către armatorul maltez de la Precious Shipping Ltd.

Căpitanul Lankavi urcă pe punte ca să supravegheze sfârșitul descărcării. Cei cinci arabi îmbarcați în plină mare erau împrăștiați în diferite colțuri ale punții, bolnavi în marea lor majoritate. Din fericire, echipajul nu i-a văzut înarmați. Kalașnikovurile lor erau ascunse într-una din cale… Căpitanul Lankavi, instalat în dunetă, luă binoclul și i se mări pulsul. Silueta unei nave apărea la orizont, la vreo douăzeci de mile nautice.

Părea că vine în direcția lor.

Căpitanul nu-și luase încă binoclul de la ochi și radioul porni și anunță:

— *Capitain*, am pe canalul 16 un distrugător american, *USS Galveston*, aparținând flotei a V-a.

— Fă-mi legătura aici, zise imediat căpitanul Lankavi.

Ridică receptorul de la radio și se prezentă. Imediat, o voce americană îi ceru să schimbe frecvența ca să nu încarce canalul 16 și își începu interogatoriul.

— De unde veniți?

— Massaoua, din Erythree.

Anodad Naree făcuse efectiv escală la Massaoua, înainte de El-Ma'an.

— Unde mergeți?

— La Gaddani, în Belucistan, pentru a fi dezmembrată.

— Aveți încărcătură?

— Nu. Ne-au rămas câteva tone de orez stricat.

— Bine. Rămâneți pe recepție.

Trecură câteva minute de liniște, apoi ofițerul de cart de pe *Galveston* reveni pe linie și anunță:

— Opriți mașinile. Vom face o inspecție.

— *Roger*, oprim mașinile, zise căpitanul Lankavi.

De îndată ce comunicarea fu întreruptă, coborî pe punte și îi ordonă caporalului de marină însărcinat cu descărcarea sacilor cu orez să-și întrerupă munca și să închidă panourile calei. Aceasta era deja pe trei sferturi goală.

Apoi merse și îi anunță pe arabii instalați pe punte să se întoarcă în interiorul navei. Din fericire, inspecțiile se interesau rareori de compoziția echipajului.

Urcat din nou pe dunetă, își luă binoclul și privi distrugătorul american care se apropia. Cartea lui de bord – cea a navei *Anodad Naree* – era perfect în regulă. Doar escala la Mogadiscio nu era menționată… Liniștit în aparență, dar rugându-se la Allah, privea distrugătorul Flotei a V-a US apropiindu-se, apoi oprind la o milă în fața navei lui, deplasându-se lent în bătaia vântului. Prin binoclu, distinse clar șalupa pusă la apă prin spate, pe care se îmbarcau marinari în ținută de luptă. Oricum, armele de pe distrugător

erau ațintite asupra navei *Anodad Naree*...

*

* *

— Aisha Mokhtar nu știe nimic mai mult, anunță Malko, din nou la o întrevedere cu șeful agenției CIA. Și tu, ai noutăți? Pakistanezii l-au găsit pe căpitanul navei?

— Nu, răspunse sobru Richard Spicer. Și nici din partea Djibuti nu e mai bine: avioanele noastre n-au văzut nimic. Sau cel puțin nicio navă mare n-a ancorat în fața plajei El-Ma'an, doar nave locale dintre care niciuna nu poate să ajungă departe.

— Deci sunt trei șanse mari ca bomba nucleară să fie deja exfiltrată, deduse Malko. Nu e o veste bună. Ar trebui, cel puțin, să pregătiți o operațiune „lovitură de pumn" cu Marinarii de la Flota a V-a pentru a încerca să obțineți informații de la fața locului.

Richard Spicer suspină descurajat.

— Informații despre cine? Nu sunt decât inamici acolo. Și noi n-avem trupe disponibile.

Malko dădu din cap, copleșit.

— După, va fi prea târziu.

— După ce?

— După bum! replică Malko, exasperat. Aveți șansa să aveți cea mai mare armată din lume și pentru moment sunteți neputincioși. Ori, pista pe care o avem, este Mogadiscio.

— Fac presiuni asupra pakistanezilor, zise Richard Spicer, evaziv. Dacă ei nu sunt interesați să găsească acea navă, este pentru că sunt complici...

— Doar nu veți vitrifica Islamabadul! remarcă Malko. Sau veți avea *adevărate* probleme. Ce vrei să fac acum?

— Rămâi la Londra. Pot să am încă nevoie de tine...

Malko nu era atât de sigur... Aisha Mokhtar spusese tot ce știa.

*

* *

Cu motoarele oprite, *Anodad Naree* era puternic balansată de valuri. Pe punte, lângă scară, căpitanul Lankavi privea apropierea șalupei ce arbora stindardul înstelat, în care se aflau o duzină de marinari de pe distrugătorul US. Scara era coborâtă și doar membrii echipajului folosiți la manevre rămăseseră pe punte. Unul dintre ei prinse capătul unei frânghii lansat de un marinar american și o prinse de navă. Doi ofițeri US urcară imediat la bord, însoțiți de patru marinari înarmați, care ocupară loc pe punte. Ofițerul de pe Galveston îl salută pe căpitanul Lankavi și îi anunță intenția lui de a-i inspecta nava și documentele de bord, în cadrul luptei antiteroriste.

În timp ce secundul lui deschidea panourile de la cală ofițerul american și căpitanul Lankavi urcară mai întâi pasarela de navigare unde căpitanul malaiezian îi arătă cartea de bord. Ofițerul american examină îndelung, „jurnalul” care trasa toată viața navei, cu diferitele ei escale. Negăsind nimic anormal, îl întrebă într-un final:

— Destinația voastră e Gaddani?

— Absolut, confirmă căpitanul Lankavi. Armatorul nostru a decis să dezasambleze nava într-unul din șantierele lui.

— Și ce se va întâmpla cu echipajul?

— Plecăm înapoi la Karachi. O altă navă trebuie să vină să ne ia, dar unii marinari vor găsi cu siguranță de lucru acolo… Vreți să le controlați pașapoartele?

— Nu, mulțumesc, zise ofițerul.

Primise ordin să controleze îndeosebi navele care se îndreptau spre nord de Oceanul Indian, nu cele care coborau spre sud. Secundul lui reapăru, terminând inspecția navei, și îl anunță pe superiorul lui:

— Calele sunt aproape goale, *Sir*. Probabil că mai e o mie de tone de orez în saci de câte cincizeci de kilograme.

Ofițerul se întoarse spre căpitanul Lankavi.

— De ce aveți încărcătură de orez dacă mergeți la Gaddani?

Căpitanul malaiez își pregătise demult un răspuns.

— Unul dintre clienții noștri armatori din Massaoua n-a acceptat toată livrarea. Armatorul nostru ne-a cerut să încercăm să o vindem în Pakistan, înainte să dezmembrăm nava. Sunt doar o mie de tone. Le vom rezolva.

— Și dumneavoastră, ce veți face?

— Trebuie să plec în Malta, să iau o nouă navă. Dar voi face probabil un ocol ca să-mi văd familia în Kuala-Lampur.

— OK. Noroc! concluzionă șeful echipei de inspecție de pe *Galveston* strângându-i mâna.

După zece minute, șalupa pleca spre distrugătorul US și căpitanul Lankavi punea în mișcare motoarele navei *Anodad Naree*. Cum navele americane schimbau între ele informații, aveau șansa să nu mai fie controlați până la sosirea lor în Belucistan. Și mai ales că americanii înregistraseră o încărcătură de o mie de tone de orez, nu-i va mai controla nimeni. Cu orezul ce vor face? Îl vor revinde acolo pentru prețul șantierului naval din Gaddani.

De îndată ce *Anodad Naree* își reluă traseul, coborî în cabina lui și trimise un e-mail armatorului, relatând inspectarea și precizând că își continua ruta spre Belucistan. Știa că acest mesaj ajungea pe căi ocolite la cei care trebuiau să pândească, din străfundul munților, urmărirea operațiunii „Aurora Neagră”.

Adevărații ei comanditari.

*

* *

În această vale pierdută din Kwaja Anran Range, între Quetta și frontiera afgană, nu se zărea niciodată nici țipenie de om. Totuși, pe vârful fiecărui pisc, era un pândar, plătit de diferite laboratoare de transformare a heroinei. Ei foloseau un cod vizual, pe bază de fumigene, pentru a avertiza un pericol, culoarea schimbându-se în funcție de natura acestuia: verde pentru armata pakistaneză, roșu pentru americani, albastru pentru intruși neidentificați. Dată fiind dificultatea terenului, le oferea suficient timp oamenilor respectivi să se pună la adăpost. Bineînțeles că din când în când unul din elicopterele

americane treceau puțin mai la sud, la Spin Bolak, făcând o incursiune rapidă, zburând razant deasupra munților. Dar nu întârziau niciodată. Triburile care vegheau în acest paradis auster și fierbinte posedau niște vechi *douchkas* recuperate de la „Chouravi” (sovietici) în timpul războiului de eliberare a Afghanistanului și știau să se folosească de ele. Ultimul elicopter venit să survoleze zona, plecase lăsând în urmă un smoc de fum negru, urmare a unei rafale de *douchka*, fără să exercite cele mai mici represalii.

De altfel, toate indicatoarele cu baza la Spin Bolak anunțau întotdeauna dinainte, în cazul unei operațiuni de anvergură.

În realitate, americanii mergeau domol, nevrând să-și risipească materialele lor prețioase și oamenii, care erau și mai rari. Toată lumea știa că Ossama Bin Laden se ascundea în această regiune, dar statul major US nu declanșase niciodată până acum o operațiune de proporții pentru a-l captura. Avea alte priorități.

În plus, era teritoriu pakistanez, fief de triburi. O zonă deosebit de sensibilă.

Un grup de bărbați se reunise în curtea unei madrasa construită cu pietre din zonă, plată ca o piuneză, ceea ce o făcea practic invizibilă de pe cer. Trebuiau mai multe ore de traseu plecând de la drumul mare care șerpuia printre munți, de la Spin Bolak la Wassar Kahn, mult mai la nord, pentru a o descoperi, aruncată printre câteva cocioabe de aceeași culoare. Aici se trăia întotdeauna în acest fel, grație macului. Negustorii treceau după fiecare recoltă și primeau suficienți bani care să le ajungă până la recolta următoare.

Nu se vedeau niciodată străini, numai caravane ce traversau valea din când în când, transportând mărfuri dubioase, și întotdeauna însoțiți de luptători ai triburilor locale.

Doi bărbați, îmbrăcați în ținute afgane, erau aplecați deasupra unei hărți pusă pe un covor de rugăciune ce se afla pe jos, protejat de priviri printr-un cort întins deasupra lor. Un platou din aramă cu biscuiți, curmale, carne de miel și un ceainic mare și învechit se învecina cu armele acestora. Cel

care examina harta era omul cel mai bogat din lume: Ossama Bin Laden. Vecinul lui, Ayman Al-Zawahiri, egipteanul, directorul operațional al Al-Qaida, bărbatul care condusese atacurile din 11 septembrie 2001. Medic, el se și îngrijea de sănătatea lui Ossama Bin Laden. Puțin mai departe, oamenii din garda lor apropiată se rugau sau vegheau, cu Kalașnikovurile pe genunchi.

Alți combatanți se aflau afară din madrasa și alte trei cercuri concentrice de războinici prelungeau ansamblul dispozitivului. Caii și catârii încărcați cu echipament se aflau într-o clădire acoperită, puțin mai departe de ei.

Ossama Bin Laden radia de fericire. După săptămâni de neliniște, primise în sfârșit mesajul pe care îl aștepta, grație unui curier sigur care parcursese o sută de kilometri călare pentru a i-l încredința personal.

Un mesaj care îl informa că operațiunea „Aurora Neagră” intrase în faza terminală, după ce depășise toate obstacolele unei operațiuni complexe și cvasiimposibil de terminat cu bine…

De acum, era o chestiune de zile și Ossama Bin Laden, care urmărise tot timpul lucrurile de foarte aproape, voia să vizualizeze rezultatul a ceea ce urma să facă 11 septembrie 2001 să pară ca o repetiție stângace.

— Explică-mi, îi ceru el cu un aer pofticios lui Ayman Al-Zawahiri.

Acesta din urmă puse degetul arătător pe un punct din centrul mai multor cercuri concentrice desenate pe o hârtie de calc.

— Iată portul Haifa, anunță el. Acesta se află într-un golf mic suficient de adânc, de aproximativ cinci kilometri. Sperăm că nava va putea acosta la cheiul de descărcare situat în sudul golfului. Dar chiar dacă, dintr-un motiv oarecare, ea ar fi oprită înainte, căpitanul a prevăzut să lanseze mașinile la putere maximă pentru a se apropia cât mai mult posibil de mal.

— Cine va declanșa explozia? întrebă Bin Laden.

— Fratele Yassin Abdul Rahman. Cu ajutorul unui telefon

mobil. Dar, o miime de secundă mai târziu, el va însoți Paradisul lui Allah Atotputernicul.

Ossama Bin Laden nu exprimă nicio umbră de tristețe. Din contră.

— Îi voi fi recunoscător toată viața că a ales acest sfârșit glorios de martir, zise el. Spune-mi acum ce se va întâmpla după.

— Pe o rază de o mie de metri, explică Al-Zawahiri, suflul exploziei va distruge oamenii din port, gara, imobilele din oraș. Hainele oamenilor se vor aprinde spontan din cauza căldurii. În mod normal, nicio ființă vie nu poate supraviețui. Evident, către mare vor fi puține victime dar tot centrul orașului va fi spulberat. Apoi, acest val de foc va mătura colinele stâncoase care încercuiesc Haifa. Până la o mie două sute de metri, totul va fi pustiit de foc. Doze enorme de radiații vor condamna la moarte sigură pe toți cei care vor fi expuși, într-un termen foarte scurt.

Ossama Bin Laden îi sorbea cuvintele, cu ochii fixați pe harta la scară mare a orașului Haifa și a suburbiilor lui. Hârtia de calc avea cercuri concentrice ce permiteau să se vadă planul fix sub ea.

— Și apoi? insistă Ossama Bin Laden.

— Pe o rază de o mie cinci sute de metri, continuă Ayman Al-Zawahiri, doza de radiații va fi mortală pentru jumătate din oamenii expuși. Vor muri în termen de o lună. Și acolo, căldura va declanșa numeroase incendii, care vor cauza alte pierderi... Apoi, între o mie cinci sute și trei mii de metri, căldura va fi mai scăzută, dar pericolul va veni din particulele radioactive aduse de vânt. În cazul orașului Haifa, vântul bate din vest, deci dinspre mare. Norul radioactiv va fi deci atras dincolo de primul cerc de coline și va mătura toată zona unde se află concentrată industria petrochimică a evreilor. Chiar dacă distrugerile materiale nu sunt spectaculoase, uzinele vor fi inaccesibile pentru luni bune. Evreii vor fi îngenunchiați.

Aplecat în față, Ossama Bin Laden părea că își imaginează ceea ce urma să se petreacă. Fermecat, cu mâinile încrucișate în poală, părea că simte căldura incendiilor.

— Câți evrei vor pieri? întrebă el.

— E imposibil de spus, răspunse egipteanul. Poate o sută de mii, poate două sute de mii. Poate mai mulți. Depinde de vânt și de elemente pe care nu le controlăm noi.

— Când trebuie să ajungă nava? întrebă șeful Al-Qaida, trezindu-se din visare.

— Peste cinci zile.

Șeicul dădu din cap, apoi zise cu voce gravă:

— Frate, nu trebuie să încetăm să ne rugăm la Allah pe timpul acestor cinci zile, pentru ca Protecția Lui să nu abandoneze martirii. Dar, în seara asta, să ne rugăm ca fratele Sultan Hafiz Mahmud, fără de care nimic nu s-ar fi îndeplinit, să se însănătoșească. Ca Allah Atotputernicul și Milostivul să-i împrăștie cețurile din creier.

Imitați de gărzile de corp, cei doi bărbați se prosternară îndelung, cu fața la nord-vest unde se afla Mecca. Ossama Bin Laden ar fi preferat să declanșeze explozia bombei în portul din New York, dar Ayman Al-Zawahiri alesese Haifa, pentru a-i pedepsi pe evrei de aroganța lor și pentru că s-a ivit oportunitatea, grație livrărilor de orez semnalate de celula lor thailandeză.

Cerul se întuneca. Ossama Bin Laden bău puțin ceai, rontăi câteva curmale și plecă să se odihnească în madrasa. El nu mai trăia decât pentru ziua binecuvântată în care va arăta lumii că spada lui Allah era mai puternică decât niciodată.

Capitolul XVIII

Mohamad Khushal dormita în spatele navei lui, amețit de excelentul hașiș iranian pe care îl primise cadou, lăsându-l pe secundul lui să țină cârma în direcția portului Gwadar, atunci când unul din marinarii lui începu să gesticuleze, arătând un punct spre babord. Se lăsa noaptea, dar belucistanezul recunoscu silueta gri a unei nave de patrulare a marinei pakistaneze, care se îndrepta cu viteză în direcția lor.

Se trezi instantaneu. Ce voia această navă de război, la mai

mult de cincizeci de mile de coastă? Răspunsul era evident. Extorcarea. Vor pretinde că nava lui nu era conformă cu normele sau că se livrase la un trafic oarecare, ca să-i ciupească de câteva mii de rupii. Coborî în cabină și se grăbi să ascundă sub o scândură din lemn cea mai mare parte a banilor de la bord. În ceea ce privea încărcătura, era liniștit: cala era goală, în afara câtorva ulcioare cu miere. Atunci când urcă pe punte, nava de patrulare era foarte aproape și ațintea asupra lor un proiector, pregătindu-se să oprească. Vocea puternică a unui portavoce strigă să oprească complet și nava de patrulare se mai apropie puțin pentru ca, într-un final, să oprească la tribord în timp ce marinarii lansau frânghii ca să amareze cele două nave una de alta. De îndată ce navele fură cuplate, un ofițer pakistanez sări pe puntea navei și veni drept la Mohamad Khushal.

— Tu ești căpitanul?

— Da.

— Te numești Mohamad Khushal?

— Da, confirmă, surprins și neliniștit, căpitanul navei.

— Vino cu noi, ordonă pe un ton fără drept de replică ofițerul pakistanez.

Însoțind ordinul cu o împingere către o scară de frânghie aruncată de nava de patrulare. Bruscat și îngrozit, bătrânul marinar ateriză pe puntea navei de patrulare și i se puseră imediat cătușele.

— Dar ce vreți? protestă el.

Singurul răspuns fu o lovitură ușoară. Lăsat pe punte, se hotărî să aștepte să vadă ce urmează. Fără să înțeleagă. Deja, nava de patrulare plecase în direcția coastei, fără să fi scotocit măcar nava. Năucit, Mohamad Khushal auzi brusc zgomotul caracteristic al unui elicopter și imediat luminile de poziție ale aparatului imobilizându-se deasupra navei de patrulare care încetini. Cu coada ochiului, Mohamad Khushal văzu coborând din cer un obiect straniu. O nacelă de plasă suspendată de un cablu. Abia atinse puntea că marinarii se năpustiră asupra lui și îl băgară în plasă, ca pe un animal. Coarda se întinse imediat și îl ridică în aer.

Elicopterul, fără să ridice de tot cablul, se îndreptă către coastă ale cărei lumini se zăreau. Mort de frică, Mohamad, care era un bun musulman, începu să se roage.

Ce însemnau toate astea?

Călătoria fu foarte scurtă. Vreo douăzeci de minute. Recunoscu atunci portul Gwadar. Era pentru prima oară când își vedea orașul de sus. Elicopterul continuă să zboare spre nord și aterizâ în curtea unei cazărmi ale armatei pakistaneze, în mijlocul unui grup de civili și de militari care îl scoaseră din plasă, punându-l pe picioare și trăgându-l brutal într-una din clădiri.

Se trezi într-o încăpere goală cu un scaun în mijloc, de care îl legară cu cătușe. Un civil se plantă în fața lui și lansă:

— Te numești Mohamad Khushal?

— Da.

Celălalt îi dădu violent două palme, ca și cum numele lui era o blasfemie.

— Ești căpitanul unei nave de aici?

— Da.

O nouă pereche de palme. Era în mâinile celor de la ISI. Bărbatul care îl lovea își trase un scaun și se plasă în fața lui.

— Mohamad, zise el, într-o zi din luna aprilie, ai îmbarcat o încărcătură cu ajutorul unei macarale și a câtorva oameni care veneau din munte, escortați de oamenii *Nawar*-ului Jamil Al Bughti. Vreau să știu totul despre acești oameni, despre marfa pe care ai încărcat-o și, mai ales, *unde* ai descărcat-o. Dacă spui o singură minciună, îți smulg testiculele cu cleștele.

Ca să-i arate că era serios, lucru de care Mohamad Khushal nu se îndoia, îl plesni de patru ori de data asta.

Adevăratul dialog putea să înceapă.

*

* *

Aisha Mokhtar comandase o înghețată cu vanilie și fructe roșii, desertul preferat al reginei Elizabeth a II-a, în atmosfera cam tristă a restaurantului din hotelul *Connaught*, de pe Bond Street, atunci când telefonul mobil al lui Malko sună. Vocea

care se auzea din aparat era atât de puternică încât el trebui să îndepărteze aparatul de ureche. Ospătarul îi aruncă o privire mustrătoare. În acest templu al străvechii Anglii, telefonul mobil nu prea era tolerat.

— S-a rezolvat! Au găsit nava care a plecat la Mogadiscio! trâmbiță Richard Spicer. Te așteptăm la „6” la ora 14,30.

Avea timp doar cât să ia o felie din extraordinarul rosbeef făcut pe gustul clienților, într-o bucătărie absolut perfectă. Aisha Mokhtar îi aruncă o privire curioasă.

— Ce se întâmplă?

— Tocmai am făcut un pas important, poate decisiv! Pakistanezii l-au găsit pe căpitanul navei care a transportat această armă nucleară de la Gwadar la Mogadiscio. Să sperăm că ne va conduce la vreun rezultat.

Aisha nu răspunse. Ea, care se pregătea să încerce una din camerele de la *Connaught*, era de-a dreptul dezamăgită. Perspectiva unei bombe nucleare în libertate nu părea să o atingă, ceea ce nu era cazul tuturor. Discrete, Statele Unite și Marea Britanie și-au pus toate serviciile de ascultare în alertă roșie, au multiplicat controalele maritime, căutând cel mai mic indiciu pentru a da de urma bombei, care părea că se volatilizase de la plecarea ei din Gwadar. Toate serviciile prietene fuseseră sensibilizate și ele și CIA le comunicase elementele de care dispunea, adică nu mare lucru. Bineînțeles că secretul absolut înconjura afacerea: era inutil să se declanșeze o panică mondială.

Malko ceru nota de plată, îi sărută mâna lui Aisha Mokhtar și o lăsă cu înghețata ei regească. După douăzeci de minute, un tânăr englez de la MI6, îmbrăcat ca o gravură de modă, îl introducea în biroul lui *Sir* George Cornwell. Malko zări imediat harta fixată de perete: coasta somaleză, de la Djibuti la Mombasa, încadrată de fotografii prinse de avioanele din regiunea Mogadiscio.

Amabil, șeful de la MI6 se ridică și veni să-l întâmpine. O duzină de persoane erau strânse în jurul mesei de conferință Queen Ann, proaspăt lustruită. În afară de Richard Spicer, toți erau britanici de la MI6. *Sir* George Cornwell îi prezentă și

Malko reținu numele lui Ellis Mac Graw, șeful agenției din Nairobi, și al unui oarecare Gregor Straw, responsabil cu operațiuni clandestine. Era acolo și un consilier naval de la MI6, printre cei cărora nu le reținuse numele.

Ambianța era vizibil tensionată…

— Aveți vești bune? întrebă Malko luând loc lângă Richard Spicer.

— Avem noutăți, îl temperă britanicul. ISI l-a găsit pe căpitanul navei care a transportat bomba și l-a făcut să vorbească. Cred că a spus tot ce știa. Ne-a făcut o schiță: putea să fie orice! Un obiect cam de doi metri lungime pe nouăzeci de centimetri înălțime, ascuns sub o prelată de plastic negru, fixată pe un palet. După macaragiul care a depus-o la bord, ansamblul cântărea în jur de șase sute de kilograme.

— Și de unde venea?

— Nu știa, dar convoiul era protejat de un șef tribal, găsit și el de către cei de la ISI, care au pus mâna pe el într-un colț pierdut la vest de Quetta. Pakistanezii au fost acolo cu detectoare Geiger și n-au găsit nimic. Locuitorii din acel cătun își aminteau că oameni – pakistanezi – au fost acolo să lucreze într-un hangar, dar nimic mai mult. Nu ne îndoim de spusele lor. Pe scurt, avem data exactă a îmbarcării pe navă: 26 aprilie.

— Cu cine?

— Cu pakistanezi și cu arabi, dintre care unul corespundea cu semnalmentele unui membru din anturajul lui Bin Laden, Yassin Abdul Rahman. După spusele căpitanului navei, acești oameni erau foarte pioși și nu erau obișnuiți cu marea. Au fost bolnavi pe parcursul întregii călătorii. Ei nu vorbeau cu echipajul, mulțumindu-se să se roage, să doarmă și să mănânce. Le-a luat aproape trei săptămâni să ajungă în Somalia! Acea navă merge cu cel mult nouă noduri. Înainte să atingă coasta, marele arab care purta tot timpul o djellaba albă a comunicat pe mobil cu cineva de la țărm. Au ajuns la lăsarea serii. O barjă dotată cu macara a venit să ia încărcătura și oamenii care o însoțeau. Căpitanul a fost plătit

și a primit mulțumiri.

— Unde s-a întâmplat asta?

— Nu știa cum se numește locul, dar era o plajă la vreo treizeci de kilometri la nord de vechiul port din Mogadiscio.

— Și barja?

— A ajuns la mal și pe el nu l-a mai interesat. Ei aveau să dea din nou piept cu marea și căpitanul voia să se odihnească înainte să plece a doua zi dimineața. Ceea ce a făcut în zori. A remarcat cincizeci de nave și două vapoare mari printre care și un petrolier fiind ancorate la o oarecare distanță de plajă.

— După descriere, interveni Richard Spicer, era vorba de plaja El-Ma'an, transformată în port improvizat de unul din clanurile care controlează Mogadiscio.

— Deci, concluzionă Malko, acest lucru ne confirmă faptul că bomba nucleară a fost descărcată în Somalia. Dar nu știm nimic despre felul în care a plecat de acolo. Asta dacă nu e tot acolo…

— Este exact, recunoscu Sir George Cornwell. Voi da cuvântul lui Ellis Mac Graw care vă va vorbi de situația din Somalia.

— Cei nouă milioane de somalezi trăiesc de zece ani într-o autarhie absolută, explică șeful postului MI6 din Nairobi. Nu există guvern, nici administrație, nu sunt impozite, nu e nimic. E anarhie absolută, o junglă urbană ținută de grupuri de miliției extrem de periculoși, care trăiesc cu *khat* (substanță halucinogenă extrasă din acest arbust) și care extorchează sau îi omoară pe toți străinii. Astfel, toate intruziunile la Mogadiscio sunt puternic contraindicate. Când traversezi cartierul Bakara din centrul orașului, îți riști viața sau riști să fii răpit în fiecare secundă. Albii foarte rari sunt jurnaliști cutezători sau membri de ONG-uri, rău văzuți de către populație, care supraviețuiesc cu greu acolo. Le e imposibil să se deplaseze singuri: dacă nu ai o escortă de *technicals* (4×4 dotate cu armament greu), ești răpit sau omorât în câteva minute. Dar se întâmplă de asemenea ca cei care sunt însărcinați să vă protejeze să vă omoare sau să vă jefuiască.

— Aveți informații despre subiectul care ne interesează? întrebă Malko.

— Din păcate nu. Cele pe care le-am obținut nu sunt în timp real. Ele vin de la contacte pe care le întreținem cu guvernul somalez în exil, de la președintele autoproclamat Abdullahi Youssouf Ahmed, care își are reședința la Nairobi împreună cu cei optzeci și nouă de miniștri... El promite mereu că vine să se instaleze la Mogadiscio, dar ultima călătorie a primului-ministru al lui, acum două luni, a fost marcată de un atentat care a făcut cincisprezece morți și treizeci și opt de răniți...

— Deci sunt foarte puține șanse să obținem ceva de acolo despre problema noastră?

— Foarte puține. N-am obținut decât informații politice despre echilibrul între diferitele facțiuni care tronează peste această țară de nebuni. Numai o anchetă la Mogadiscio ar permite poate să se afle ceva.

— N-aveți pe nimeni acolo?

— Acum câteva luni, am încercat să trimitem pe unul din *field officers*, sub acoperirea de unei acțiuni umanitare. Un oarecare Kate Peyton. Ea avea recomandări de la guvernul în exil și un contact la fața locului. Un bărbat care lucrează pentru noi. Un somalez. La început, totul s-a petrecut bine. Kate Peyton a sosit din Nairobi cu unul din avioanele care aduce *khat* cultivat în Kenya și s-a instalat în oraș. Evident că toate informațiile pe care le putea culege erau prețioase.

— Era protejată?

— Bineînțeles. O echipă de milițieni o escortau cu un 4×4 cu un *technical* dotat cu o mitralieră grea.

— A furnizat informații importante?

Ellis Mac Graw lăsă ochii în jos.

— După două zile de la sosirea ei, cineva i-a tras două gloanțe în spate, în plin oraș, în fața hotelului *Sahali*, dintr-o mașină care s-a pierdut în circulație. Gărzile ei de corp n-au putut sau n-au vrut să riposteze. N-au fost găsiți niciodată asasinii ei. De altfel, într-un oraș care nu are poliție, nu e deloc de mirare... Există o medie de o sută de răniți de

gloanțe pe lună și un singur spital: spitalul Medina, care nu are nici reanimare, nici bancă de sânge, doar un anestezist. Tot personalul este somalez. De multă vreme nu mai e niciun alb în oraș.

— Mai aveți încă vreun contact?

— Da. Mohammed Kanyare, șeful uneia din cele trei mari miliții care țin Mogadiscio. Are un aeroport privat, la Daynule, aproape de Mogadiscio, care concurează cu cel din K.50, și care a devenit o bandă rulantă pentru heroina care sosește din Thailanda, *khat*-ul din Kenya și arme de pretutindeni.

— E susceptibil să posede informații despre problema noastră?

Ellis Mac Graw surâse rece.

— E la curent cu tot ce se petrece acolo. E o chestiune de supraviețuire. Vă imaginați că rivalii lui aduc un armament sofisticat ca să se debaraseze de el? Cu siguranță că stă cu ochii pe El-Ma'an.

— Va vorbi?

— Cred că da. Are nevoie de noi în cazul în care ar vrea să călătorească, dacă ar fi încolțit ca un șobolan la Mogadiscio. Noi acceptăm, din când în când, să-i înmânăm o liberă-trecere pentru a veni în Londra.

— Nu l-ați interogat?

Această întrebare îi păru de umor britanic șefului agenției din Nairobi.

— Ar trebui să mergem să-l întrebăm personal și față în față... Dacă rivalii lui ar ști că lucrează cu noi, l-ar lichida.

Un înger trecu fâlfâind din aripi. Richard Spicer privea încăpățânat masa. Malko se întoarse spre el.

— Richard, se pare că Mogadiscio ar fi o *british turf* (zonă britanică). Aveți pe cineva acolo?

Șeful agenției CIA din Londra dădu din cap că nu și consimți să-i înfrunte privirea lui Malko.

— *Nope*. N-am fost niciodată bogați în acea regiune. Sunt câțiva sub-agenți la Djibuti, dar nu sunt foarte credibili.

Un înger trecu din nou în zbor. Se aflau într-un punct mort, dar, văzând calitatea liniștii, Malko simțea că făcuse o

spărtură în rocă. *Sir* George Cornwell fu cel care rupse tăcerea, adresându-i-se lui.

— *My dear* Malko, avem o adevărată problemă, pe care trebuie să o rezolvăm foarte repede. Probabil că bomba a plecat din Somalia. Din păcate nu știm pe ce vapor. Serviciile pakistaneze nu mai pot să ne fie de nici cel mai mic ajutor... Sultan Hafiz Mahmud este închis în tăcere pentru o perioadă nedeterminată. Și timpul trece... Nu mai avem decât o carte de jucat: să mergem la Mogadiscio pentru a încerca să aflăm pe ce vapor a plecat această unealtă a morții. Accepți această misiune?

Se lăsă o liniște apăsătoare. Citindu-i probabil gândurile lui Malko, șeful de la MI6 adăugă imediat:

— Mi-a fost imposibil să expediez pe cineva de la noi după ceea ce s-a întâmplat în februarie. E o chestiune de etică. Și, în plus, cum nu pot să folosesc decât un voluntar, s-ar putea să nu găsesc. Majoritatea agenților noștri sunt căsătoriți și au familii.

Ca și cum statutul de celibatar al lui Malko îl făcea să fie la cheremul cuiva... Fără să socotească faptul că sângele britanic era la fel de prețios ca și cel american, în timp ce un aristocrat, agent scos din bătrâna Europă, implica mai puține consecințe. Toate privirile erau întoarse spre el, mai puțin cea a lui Richard Spicer, ațintită cu încăpățânare pe masă. Evident că Malko putea să se ridice și să plece, sau să-i explice lui *Sir* George Cornwell că nu era foarte elegant din partea lui să-l trimită la masacru... El se mulțumi să întrebe:

— Cărui fapt se datorează această onoare îndoielnică?

Sir George Cornwell, simțind otrava ferecată, își permise un surâs strălucitor.

— *Becouse you are the best*... (Pentru că ești cel mai bun.)

— Le-am vorbit mult despre tine, întări Richard Spicer și ei știu realizările tale de serviciu. M-am întreținut cu domnul Frank Capistrano la Casa Albă și el ne-a sugerat să-ți punem această întrebare. Dar evident, trebuie să fii voluntar... se apucă să explice el lui *Sir* George Cornwell simțind că nu era foarte elegant din partea lui.

Un înger traversă încăperea cocoșându-se de râs... În afară de a fi nebun, nimeni nu putea să fie voluntar ca să meargă la Mogadiscio... Nici cu o armură. Britanicii erau totuși fairplay: ar fi putut să nu menționeze trista aventură a lui Kate Peyton. Încet, Malko parcurse din priviri toate fețele grave întoarse spre el. Era un moment istoric și ei îl prinseră bine în capcană. El știa foarte bine că dacă spunea nu și dacă bomba nucleară exploda la New York sau altundeva după câteva zile, cariera lui de spion era terminată și că lui nu-i va fi bine...

— Atunci, întrebă el, când ați prevăzut plecarea mea?

*
* *

El resimți fizic ușurarea oamenilor așezați în jurul mesei. Toți știau riscul pe care și-l asuma și îl apreciau. Lui Malko i se păru că în vocea lui *Sir* George Cornwell era ceva ce semăna cu emoția, atunci când șeful de la MI6 zise cu un ușor accent:

— Îți mulțumesc în numele reginei.

Malko nu găsi nimic de spus. După o scurtă liniște, șeful MI6 adăugă:

— Pot să-ți fac o sugestie?

— Desigur.

— Trebuie să pleci la ora *două*.

Lui Malko îi venea să-l strângă de gât.

— La două! Dar de ce?

Ellis Mac Graw fu cel care îi răspunse.

— Rarii jurnaliști și umanitari pleacă întotdeauna în cuplu... Un bărbat singur riscă să fie reperat imediat de miliții și să aibă mai multe probleme...

— Și cine va fi partenera mea? întrebă Malko.

Richard Spicer răspunse cu o voce ezitantă:

— Mi se pare că domnișoara Aisha Mokhtar nu ți-a refuzat niciodată nimic. Și în plus, ea vorbește urdu și araba. Asta îți poate fi de ajutor acolo.

Evident că era totul prevăzut. Numai că Aisha Mokhtar nu era cu adevărat kamikaze...

— O voi întreba, zise Malko, dar...

Sir George Cornwell i-o tăie sec:

— Nu trebuie să o *întrebi*. Ea n-are de ales: sau pleacă cu tine, sau doarme în închisoare. Pentru complicitate într-o acțiune teroristă. Cred că ea a auzit vorbindu-se de Guantanamo...

Între Mogadiscio și Guantanamo era o alegere dificilă... *Sir* George Cornwell își privi ceasul.

— E ora trei. Un Gulfstream așteaptă la Heathrow, gata să decoleze cu un preaviz de o oră. Ar trebui să ajungeți la Nairobi mâine dimineață foarte devreme, ca să puteți pleca imediat de la Wilson Airport la Mogadiscio. Ellis te va informa și îți va da contactele indispensabile în avion. El va călători cu voi.

— Voi merge acolo sub adevărata mea identitate?

— Da. Mă gândesc. Pașaportul tău austriac îți va asigura o foarte relativă protecție. Austria e o țară neutră. Aisha Mokhtar își va folosi pașaportul ei pakistanez.

— De ce voi avea nevoie?

— De bani și de noroc, răspunse Ellis Mac Graw. Nu aveți nevoie nici măcar de armă. E preferabil să subtratați securitatea voastră cu milițienii locali, conform obiceiului, pentru câteva sute de dolari pe zi. Întrebări?

— Nu.

— Ați mai fost la Mogadiscio?

— Da.

— Perfect. Nu veți fi dezorientat.

Infernul are multiple fațete.

Toți participanții la reuniune se ridicară dintr-odată ca un Politburo-ul sovietic, și Richard Spicer veni spre Malko și îi prinse mâna într-a lui.

— Sunt mândru de tine, zise el.

Părea sincer.

*

* *

Aisha Mokhtar citea revista *Vogue* când Malko debarcă la ea acasă.

— A fost importantă reuniunea aceea? îl întrebă ea.

— Da, mai ales că te privește în parte și pe tine.

— Pe mine?

— Da. Scotland Yardul a decis că trebuie să părăsești pentru moment Marea Britanie.

Pakistaneza se descompuse la față.

— Vor să mă trimită în Pakistan?

— Nu. În Kenya. Și eu voi pleca cu tine.

Fața lui Aisha Mokhtar se lumină.

— În Kenya! E minunat! E plin de animale acolo. Lei, tigri, elefanți... Vreau să merg la Harrod să-mi cumpăr ținută tropicală.

— Plecăm asum, cu un avion privat, precizăMalko suav, fără să-i precizeze că nu erau tigri în Kenya. După părerea mea, dacă reușești să-ți faci o valiză într-un sfert de oră, va fi perfect. Și ia la tine amândouă pașapoartele.

Subjugată, Aisha Mokhtar merse să-și ia dintr-un dulap o valiză Vuitton și începu să o umple. Lui Malko îi era puțin rușine, dar, la urma urmei, nu-l vizitezi pe Ossama Bin Laden fără să-ți asumi anumite riscuri. El se așeză într-un fotoliu și, după zece minute, Aisha Mokhtar îl anunță, foarte mândră:

— Sunt gata!

El îi luă valiza și, după cinci minute, se îndreptau spre Heathrow într-un Rover obișnuit, escortat de o mașină de la Scotland Yard dotată cu girofar.

— Ce entuziasmată sunt, suspină Aisha Mokhtar. Am impresia că sunt regina Angliei...

Unde se ascunde romantismul... Făcură mai puțin de treizeci de minute până la aeroport și Roverul intră direct pe pistă și se opri în fața unui avion cu reacție. Ellis Mac Graw îi aștepta lângă pasarelă și Malko făcu prezentările. Apoi, șeful de cabină le urcă bagajele și ei se îmbarcară. Aparatul avea opt locuri, dintre care două, în fund, se transformau în paturi. Discret, șeful de post de la MI6 se instală în față și ei decolară imediat. Aisha Mokhtar, subjugată de această atmosferă de lux, torcea. Noaptea căzu după cină. Delicată atenție: li s-a servit Taittinger bine răcită. Aisha se destinse și mai mult. MI6

știa să trăiască. Ellis Mac Graw se trase în scaunul lui și nu dădu niciun semn de viață. Șeful cabinei se retrase în față, în spatele cabinei de pilotaj.

Pakistaneza își strecură brusc o mână sub cămașa lui Malko și, cu gura ei contra gurii lui, murmură:

— N-am făcut niciodată dragoste în avion…

La fel ca alte sute de mii de persoane… Pe jumătate alungită pe Malko, fusta i se ridicase, descoperindu-i coapsa. Era totuși foarte excitantă. Cum își face o pisică toaleta, ea începu cu răbdare să-i ridice libidoul lui Malko, cu toată tehnica pe care o stăpânea perfect, fără să-i pese cel puțin de prezența funcționarului de la MI6. De partea cealaltă, Malko avea impresia că prezența acestuia îi sporea excitarea. Tocmai atinseseră altitudinea de croazieră și Malko profitase deja de o felație demnă de regina Saba. Era totuși chiar foarte bună înainte de Mogadiscio…

Aisha se ridică brusc, își ridică fusta și se trezi călare pe el, îmbrăcat. Îi scoase cu dexteritate membrul pe care și-l pregătise atât de bine și și-l strecură în vintre, trăgându-se în el dintr-odată, cu un suspin satisfăcut. Apoi, aproape fără să-și miște torsul, se freca din față în spate, apoi se aplecă peste el și spuse în șoaptă:

— Știi ce îmi doresc?

El știa.

Fu puțin cam acrobatic. Ea își schimbă poziția din nou, ridicând spătarul scaunului culcat pentru a se prinde de el. Malko, îngenuncheat în spatele ei, îi dădu la o parte slipul și se înfipse în crupa ei dintr-o singură mișcare.

— Da, violează-mă! Mă doare, gemu pakistaneza.

Ea respira din ce în ce mai repede. Brusc, simțindu-l pe Malko că se răspândește în ea, scoase un urlet care acoperi zgomotul reactoarelor. Gentleman până în vârful unghiilor, Ellis Mac Graw nici măcar nu întoarse capul.

Pe urmă reluară o poziție mai clasică. Malko, golit de emoțiile acestei zile, sfârși prin a aținea, legănat de șuierul motoarelor. Rămânea un mic detaliu de reglat, înainte de a ajunge la Nairobi: să-i spună adevărul lui Aisha Mokhtar.

*

* *

Soarele răsări în stânga aparatului. Un festival de culori deți tăiau răsuflarea. Liniștită sexual, Aisha Mokhtar era într-o dispoziție de vis.

— E genial să călătorești așa, zise ea. Apropo, ce vom face la Nairobi?

— Eu, nimic, răspunse Malko, care se hotărâse să spargă buba. Nu fac decât să trec.

Ea tresări.

— Unde mergi?

— La Mogadiscio.

Ei îi trebuiră câteva secunde să realizeze ce spusese, apoi exclamă:

— În Somalia! Dar e foarte periculos acolo. Ce vei face acolo?

— Nu-ți imaginezi? S-a dat de urma trecerii bombei nucleare. Eu voi încerca să aflu mai multe. Am un contact la Mogadiscio, grație serviciilor britanice. Tu poți să mă aștepți la Nairobi. Sunt hoteluri bune și te vei afla sub protecția britanicilor.

Aisha Mokhtar contemplă îndelung covorul verde care se derula la treizeci de mii de picioare sub ei. Africa. Peste o oră vor ajunge la Nairobi. Era timpul ca Malko să-și recupereze *credentials*, grație lui Ellis Mac Graw, și va pleca apoi în Somalia. Niciun zbor regulat nu mergea acolo, dar grămezi de avioane plecau în fiecare zi de pe Wilson Airport, ca să ducă *khat*. Toate luau și pasageri. Era suficient să fii așteptat la sosire de o escortă de mercenari și pe urmă plonjai în necunoscut…

— Când mă gândesc că te-am luat drept un play-boy monden la prima noastră întâlnire! suspină Aisha. M-ai păcălit bine. Ești un aventurier! (Se întoarse spre el și adăugă:) Nu vreau să rămân singură la Nairobi. Mi-ar fi frică…

Malko surâse în sinea lui. Să preferi Mogadiscio față de Nairobi, unde trona sigur o anumită securitate, era o politică

proastă… El se felicită: apropierea lor fizică funcționase. Dacă nu, ar fi fost obligat să o amenințe pe Aisha, ceea ce n-ar fi fost elegant. Totuși, i-ar fi plăcut puțin.

— Știi, precizează Malko, Mogadiscio este o zonă *foarte* periculoasă. Nu are nici legi, nici poliție. Nimic. *Urban jungle*.

Ea surâse ironic.

— Acum câteva zile, în plină Londra, care este un oraș sigur, au vrut să mă omoare cu cuțitul… Tu mă vei proteja…

Mișcat de această mărturisire, o îmbrățișă cast.

— Singura șansă de a opri acest atentat care poate să cauzeze sute de mii de morți este de a găsi această bombă la timp, zise el. Sultan Hafiz Mahmud este mut pentru mult timp. Trebuie să merg acolo. Tu vorbești araba, deci poate îmi poți fi de mare ajutor.

— Voi face tot posibilul, promise ea.

Avionul începu să coboare deasupra orașului Nairobi. Ziua trecuse repede, chiar și cu ajutorul lui Ellis Mac Graw. Ce va găsi el la Mogadiscio? Oare teroriștii îl vor repera? Experiența de agent al MI6 nu era liniștitoare.

Avea foarte mari șanse să plece din Mogadiscio mai degrabă într-un sicriu decât la clasa întâi.

Capitolul XIX

Era ca în Mad Max!

Camioneta Toyota portocalie, echipată cu o mitralieră grea în spate, în jurul căreia se înghesuiau șase milițieni în ținute diverse, cu bandane și ochelari de soare de femei, pe piept cu un șirag de cartușe, o butelie de apă minerală la centură, își deschideau drum pe șoseaua ce ducea la Mogadiscio, trasată în plină savană și presărată de câțiva cactuși subțiri. Rarii pietoni mergeau pe marginea drumului prăfuit, multe femei cu turbane mari și negre, îmbrăcate în pânze multicolore, și îndepărtându-se alene din fața claxoanelor autoritare. O jumătate de duzină de vehicule similare îi urmau într-un nor de praf, ducând alți pasageri ai zborului Al-Jazeera Airlines

provenind de la Wilson Airport, la Nairobi. Tâmpiți de căldură, îngrijorați dar liniștiți că au reușit să evite un zbor cu un avion foarte vechi, pilotat de un ucrainean între două vodci, se holbau în fața a ceea ce semăna cu un decor de film…

În față, în camioneta Toyota, Malko, Aisha Mokhtar în ținută sobră de savană – tricou și pantaloni kaki – și un șal pe cap, și Omar, un tânăr somalez negru precum cărbunele care venise să-i aștepte la sosire, se înghesuiau lângă șoferul care își mesteca liniștit *khat*, întretăiat de gâturi de apă minerală, sorbită dintr-o butelie mică pe care o avea la centură. Conduita lui era din ce în ce mai înșelătoare. Drogați morți, unii somalezi uitau să vireze la curbe și plecau spre o lume mai bună, euforici…

Aisha și Malko ar fi trebuit să plece cu un zbor de la Djibuti Airlines, pilotat de un ucrainean beat mort, dar reușiseră într-un final să găsească două locuri într-un avion de „khat”, care lega zilnic Nairobi de K.50, unul din aeroporturile improvizate, aflat la sud-vest de Mogadiscio. Bătrânul avion Beecheraft, plin ochi cu baloți de *khat* produs Kykuyus din Mont Kenya, aterizase greu pe pista „aeroportului” din K.50, o pistă făcută de buldozer prin savană, al cărui întreg echipament consta dintr-o manșă de avion plantată pe un vechi Range Rover fără roți, urcat strategic și transformat în turn de control. Două epave de avioane zdrobite la capătul pistei semnalau sfârșitul zonei aeroportuare… Atunci când Beecheraft se oprise, o jumătate de duzină de camionete, pline cu oameni înarmați până în dinți, așteptau calme, aliniate ca la paradă. Zborul de la Djibuti Airlines ajungea cu câteva minute mai târziu. Protecția vizitatorilor străini era una din principalele surse de venituri ale milițienilor. Un milițian nu câștiga decât două sau trei sute de dolari pe zi și o protecție „serioasă” costa trei sute, aceasta lăsa o marjă confortabilă șefilor de bandă. Cu atât mai mult că o stupidă rumoare de reconciliere națională făcuse să scadă prețul armelor și munițiilor. De la sosire, fiecare pasager fusese ușurat de douăzeci și cinci de dolari ca taxă de aeroport. Apoi, diferitele *technicals* se abătuseră asupra lor pentru a discuta tarife. În acest stadiu Malko

făcuse economie mulțumită lui Omar, corespondentul lui Ellis Mac Graw, care încheiase deja o afacere cu echipajul Toyotei portocalii. Ca să evite gândurile negre, Malko vărsase în avans cinci zile de protecție în bancnote de o sută de dolari.

Alți pasageri erau încă pe loc, înconjurați de „milițieni” care deveneau ușor amenințători...

Jecmăneala începea de îndată ce roțile avioanelor atingeau praful de pe pistă. Miliția însărcinată de pistă preleva 200 de dolari echipajelor ca să nu le distrugă avioanele, plus 600 sau 700 taxă de aterizare și o sumă variabilă pentru încurcătură, cel mai frecvent *khat*, heroină sosită din Asia sau arme... Majoritatea timpului, piloții rămâneau în cockpituri, înarmați până în dinți cu grenade și Kalașnikovuri, în cazul în care *khat*-ul provoca desfrâuri...

— *My God!* Ce căldură! Ajungem în curând? întrebă timidă Aisha.

Căldura grea, umedă și copleșitoare era apăsătoare ca plumbul. Malko își șterse fruntea, trăgând o înghițitură de aer fierbinte. Era ora zece dimineața și soarele era deja torid.

— Într-o jumătate de oră suntem la Mogadiscio, îi anunță Omar cu vocea lui blândă și imperceptibilă.

Cu părul foarte scurt, învelit într-un djellaba de un alb imaculat, părea un imam, dar nu era decât un fabricant de acte false, traficând arme și informatori diferitelor servicii. Dugheana lui discretă din cartierul Bakara semăna cu peștera lui Ali Baba. Cum trăia pe spinarea altora, se înțelegea bine cu toate grupurile care își împărțeau Mogadiscio.

— Unde mergem să dormim? întrebă neliniștită Aisha.

— V-am reținut o cameră la hotel *Shamo*, îi explică Omar. Proprietarul este un prieten și are și climatizare...

Ei înaintau rapid, trecând de numeroase puncte de control grație semnelor convenite. Mogadiscio era divizat într-o multitudine de enclave în mâinile a diferiți milițieni care și le disputau uneori feroce, fără vreun motiv aparent. La fiecare baraj, trebuia să arate permisul, adică un armament consecvent... Un călător singur n-ar fi avut nicio șansă să ajungă fără protecție în ceea ce mai rămăsese din oraș. Era

un echilibru al terorii măsurat la milimetru și eminamente fragil.

Mulțimea devenea mai densă, femeile cu turbane negre, bărbați în ținută locală sau îmbrăcați în haine europene. Camioneta înainta încet pe străduțe înguste ce se tăiau frecvent în unghiuri drepte, mărginite de clădiri albe decrepite, în fața cărora se aliniau dughene cu acoperișuri din pânză ce vindeau de toate, inundate de roiuri de muște negre.

— Iată marea piață din Bakara, anunță Omar. Magazinul meu este acolo. Nu suntem departe.

Camioneta se opri efectiv în fața unei porți ce dădea înspre o curticică și ei coborâră. Omar îi pofti într-un hol minuscul la Shamo, unde un djibutian filiform, în cămașă în carouri, îi primi călduros. Copii le luară bagajele, conducându-i până la camera lor. Un balcon din lemn lamentabil dădea spre mulțimea care mișuna în piață. Pereții erau vopsiți în albastru. Dușul se afla într-un colț al camerei. Un climatizor încastrat în perete, datând cu siguranță din secolul al XVIII-lea, sufla alene un aer călduț, un pic mai puțin fierbinte ca acela de afară. În depărtare se zărea marea.

Aisha Mokhtar se lăsă să cadă pe patul îngust, plină de transpirație.

— Sunt moartă. Vreau să fac un duș.

Malko coborî. Omar îl aștepta cu Shamo, proprietarul hotelului, care le servi o cafea foarte tare. Omar îi dădu prima veste proastă:

— Samir, care este însărcinat cu securitatea noastră, spune că e nevoie de două *technicals* în oraș. Pentru că sunteți albi.

Albul, după 1993, era mai degrabă pe cale de dispariție la Mogadiscio… Malko consimți. CIA îi dăduse suficienți bani ca să facă față unor cheltuieli neprevăzute.

Shamo, înzestrat cu niște buze ca doi limacși negri, părea foarte binevoitor.

— Am un seif în biroul meu, propuse el. E mai prudent să vă lăsați acolo banii.

Cu un semn discret, Omar îi dădu de înțeles că putea să

accepte și Malko îi încredință djibutianului un plic gros din hârtie pe care acesta din urmă se grăbi să-l pună într-un loc sigur.

— Să mergem să discutăm în magazinul meu, propuse Omar. Putem să mergem pe jos, căci este foarte aproape.

*
* *

Ieșiră și se strecurară în mulțime. Unii oameni păreau indiferenți, alții aveau priviri curioase. Chiar și femeile, cu piepturile lor enorme strânse agresiv în pânzeturile bălțate, dotate cu o arcuire de crupe halucinante, nu păreau înspăimântate. Înainte de ocupația islamului, ele nu erau nici sălbatice, nici xenofobe, ci mai degrabă interesate.

În spatele lui Omar, patru milițieni îi urmau, înarmați până în dinți. De cealaltă parte a pieței, Omar se opri în fața unui magazin mic închis cu o prelată. O dădu la o parte și intrară într-o încăpere minusculă, cu multe cutii îngrămădite pretutindeni, un mic birou și o canapea. Unul din pereți era tapetat cu afișe, altul cu fotografii ale lui Ossama Bin Laden, surâzând. Omar scoase un chelălăit și un tânăr, ce se târâia la piciorul biroului, ca un câine, adună mărfurile și reapăru după câteva minute cu un platou din aramă cu două cești cu cafea. Cel puțin în cafeaua fierbinte bacteriile diverse aveau mai puțin șansa să supraviețuiască…

— Domnul Ellis e bine? întrebă politicos Omar. El nu mai vine prea des…

Malko nu se putu împiedica să marcheze la corp.

— Ultima persoană pe care v-a trimis-o, n-a avut o soartă de invidiat…

Omar afișă un aer îndurerat, aproape sincer.

— Știu, mărturisi el cu voce joasă. E foarte trist. Era o femeie foarte frumoasă. Semăna puțin cu prietena dumneavoastră. Au împușcat-o în spate. Nu e corect. În plus, era o afacere interioară a grupului care o proteja. A trebuit să găsesc un sicriu foarte repede și să o trimit repede a doua zi la Nairobi. Un ucrainean a vrut să ducă sicriul pentru cinci

sute de dolari. Era cam scump dar ceilalți piloți nu voiau să-l ducă. Din cauza superstiției.

În această țară, era mai bine să nu fii superstițios. Își băură cafeaua fierbinte, apoi Omar vorbi în șoaptă.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră? Vreți să vizitați cartierul catedralei, interesant dar cam periculos? Fostul oraș al președintelui Syad Barré, sau colinele de gunoaie? Este spectaculos, dar întotdeauna sunt oameni care dau târcoale în împrejurimi și nu vreau să fie vreo problemă...

Ar fi fost un perfect ghid turistic. Doar că la Mogadiscio, nu era nimic de văzut și nu erau nici turiști.

— Aș vrea să merg să văd plaja El-Ma'an, îl anunță Malko. Cred că se află la vreo treizeci de kilometri la nord.

Bineînțeles că Omar nu știa motivul călătoriei lor, știind doar că erau legați la MI6, unul din patronii lui oculți. Trebuia deci să încerce să-i satisfacă totul rămânând în viață. Ceea ce implica cea mai mare prudență. Cererea lui Malko părea că-l aruncase într-o profundă reflecție.

— Da, este posibil, zise el într-un sfârșit. Dar trebuie organizată. Acolo ar putea fi foarte periculos.

— Credeam că suntem protejați...

Omar surâse mieros.

— Bineînțeles. Oamenii lui Samir se vor lăsa omorâți pentru dumneavoastră... Dar acolo, este teritoriul șefului Musa Sude. Avem nevoie de autorizația lui pentru a merge acolo, dar este suficient să spunem că vreți să verificați sosirea unei încărcături și să vărsați o taxă de trecere... două sute sau trei sute de dolari. Pot să mă ocup chiar acum, dacă doriți. E un reprezentant nu departe de aici.

— Vă rog...

Câteva bancnote își schimbară stăpânul. Omar le făcu să dispară sub djellaba și îl sfătui pe Malko cu vocea lui blândă:

— Cred că ar fi mai bine să rămâneți la hotel cât timp lipsesc. În oraș sunt unele persoane cărora nu le plac albii.

Amabilă litotă: principala activitate turistică a Somaliei era răpirea străinilor eliberați imediat contra unei răscumpărări...

— OK, acceptă Malko. Ne întoarcem. Veniți după noi cât

mai repede posibil.

*
* *

Aisha Mokhtar era întinsă pe pat, în slip și sutien. Pe jumătate K.O., Malko merse pe balcon să contemple forfota orașului de pe străduțele înguste, casele lipite unele de altele, cu terase comunicante. O magmă impenetrabilă și ostilă unde americanii își pierduseră optsprezece pușcași marini. La rândul lui, făcu și el un duș și apa călduță îi făcu bine. Apoi i se alătură lui Aisha pe pat. Închise ochii și adormi instantaneu. Făcuseră o călătorie lungă... Căldura umedă fu cea care îl trezi. Climatizarea încetase să mai funcționeze... Vântul se pornise și rumoarea exterioară se diminuase mult. Acele luminoase ale ceasului lui Breytling indicau ora șapte și jumătate! Nu mâncase, dar nu îi era foame. Aisha dormea încă, pe o parte, cu fața către perete. Primul gând al lui Malko fu că Omar îl lăsase baltă. Brusc, Aisha se întoarse și întredeschise ochii.

— Ce cald e!

Ca o somnambulă, se îndreptă spre duș și se întoarse și se întinse fără ca măcar să se șteargă, complet goală.

— Ești „încordat”! exclamă ea.

Era adevărat și involuntar. O simplă mișcare reflexă, dar Aisha surâse vorace.

— Vom folosi acest hotel mizerabil! zise ea coborându-și fața pe vintrea lui.

În mod categoric, ea făcea o fixație pe hoteluri. Malko se lăsă în voia ei. În afară de a-l aștepta pe Omar, n-avea nimic de făcut. Gura lui Aisha îl conducea ușor spre plăcere, când ea își întrerupse felația.

— E prea cald. Vino!

Ajunse pe balcon, puțin vizibil în întuneric, și își puse coatele pe balustradă, bine cabrată, privind cele câteva siluete care se plimbau încă pe plajă. În plus față de alte calități ale ei, era ușor exhibiționistă... Atunci când Malko se cufundă în crupa ei, ea fremătă, se cabră mai mult și, cu

privirea ațintită pe piața întunecată, gemu.

— Ah ce bine e. Violează-mă.

Ceea ce și făcu.

Le fu greu să se dezlipească, atât de lipicioasă era căldura. Malko își trase apoi un pulover și un pantalon și coborî. Shamo îl primi cu un surâs dezolat.

— Generatorul a făcut pană. Va fi reparat într-o oră. (Apoi adăugă, în șoaptă:) Omar a trecut pe aici. Vă duce mâine dimineață la Ma'an. La ora opt.

*

* *

Omar își schimbă djellaba cu un pulover reiat verde cu alb și un pantalon din pânză. Îi aruncă o privire interesată lui Aisha, care avea părul ascuns sub un turban negru, pantaloni și cămașă kaki. Ea îi adresă brusc două cuvinte în arabă. Fața lui Omar se lumină. Mai schimbară câteva cuvinte și atmosfera se destinse.

— Dacă prietena dumneavoastră este o credincioasă, e mai bine, afirmă el. Ei sunt mai respectuoși. Acolo, nu văd multe femei...

Adică ei n-o violau decât cu o încântătoare politețe...

Se înghesuiră din nou în cabina fierbinte a camionetei și o luară pe străduțe. La un moment dat, focuri de armă izbucniră în fața lor și șoferul opri brusc. Pe platoul remorcii, mitraliera grea rusească pivotă. Se auziră strigăte, un telefon mobil sună și ei plecară din nou. Omar remarcă:

— Sunt două grupuri care se bat pentru cartierul Notre-Dame. Totuși, nu mai e nimic acolo...

Făcură un ocol și zgomotul armelor se estompă. Puțin câte puțin, ajunseră în savana jupuită, având marea în dreapta lor. Peste tot erau clădiri arse sau distruse. Trecând prin fața a ceea ce părea un morman de pietre albe, Omar anunță:

— A fost vila Somalia, fosta reședință a președintelui Syad Barré. E mai bine să nu mergem acolo, căci e plin de mine.

Construcțiile se răreau și în curând nu mai erau deloc. Mergeau de-a lungul unei coaste joase și nisipoase, unde

iarba ieșea din nisip. Se întâlneau cu camioane și cu vehicule încărcate ce veneau din nord. În spate, cel care deservea mitraliera se ținea cu mâinile de *douchka*. Cu plămânii plini de praf și hainele lipite de corp de căldură, aceștia îndurau un calvar. Doar șoferul camionetei Toyota, rumegând *khat*, părea perfect fericit.

Petrecuseră aproape o oră pe șosea. Pentru moment, aceasta se îndepărtase de mare, șerpuind printre cactuși și trecând prin fața unor cocioabe din lemn cu acoperiș din tablă. Erau refugiați peste tot, de la toate războaiele vecine, fără a-i pune la socoteală pe cei care pierduseră totul pe timpul interminabilului război civil…

În sfârșit, Malko zări primele vapoare ancorate în fața plajei El-Ma'an. Luminată de soare, semăna cu o plajă de la debarcarea din iunie 1944. Cel puțin douăzeci de nave de toate formele și un bătrân petrolier erau ancorate la o oarecare distanță de mal, nemișcate ca niște epave. Plaja era presărată cu clădiri, containere îngrămădite și barăci improvizate. Barjele făceau naveta între mal și vapoare, ca niște gândaci mari și negri.

— Portul internațional a fost distrus în timpul evenimentelor, le explică Omar. De atunci, totul sosește pe aici.

— Nu există un alt port?

— Nu. Șeful Musa Sude e cel care controlează El-Ma'an și el a descurajat concurența…

Trecură prin fața carcasei unui camion ars și Omar se întoarse din nou spre Malko.

— Ce vreți mai exact să vedeți?

Bună întrebare. Malko privea această plajă unde tranzitase bomba nucleară a lui Ossama Bin Laden. Problema este că el nu avea nici măcar coada unui indiciu…

— Există vreo persoană care se ocupă cu supravegherea operațiunilor?

Omar surâse.

— Oamenii lui Musa Sude înregistrează toate mișcările negustorilor, din cauza taxelor. Ceilalți, adică cei de pe barje,

sunt independenți.

— Nimeni nu înregistrează navele?

— Nu cred, mărturisi somalezul.

Zgâlțâiți pe drumul din nisip, trecură prin fața unei stive de containere păzite de o duzină de milițieni care le aruncară priviri neîncrezătoare. Ajunși aproape la capătul plajei imense, Malko zări ceea ce putea să treacă drept un restaurant. Un cort din pânză, un perete din frunze și câteva mese din lemn cu bănci.

O jumătate de duzină de oameni stăteau pe jos ici-colo, epuizați. Echipajul unei barje care era împotmolită pe jumătate în nisip. Puțin mai departe, pe nisip, zări niște cabane. Camioneta începu să patineze, apoi se opri.

— Nu putem să mergem mai departe, zise Omar.

Malko sări din camionetă. Vântul mării făcea temperatura puțin mai suportabilă. Milițienii din spate îl însoțiră. Șoferul continua să-și mestece *khat*-ul la volan, indiferent la căldură și la muște, cu Aisha zdrobită de căldură lângă el.

— Voiam să știu dacă cineva își amintește de un vapor care a ajuns din Pakistan acum aproximativ șase săptămâni, explică Malko. Și care și-ar fi descărcat încărcătura aici.

Ochiul lui Omar străluci.

— Ce încărcătură? Arme, droguri, *khat?*...

— Nu știu.

— Merg să întreb, promise somalezul. Ar fi mai bine să rămâneți în jurul camionetei. Nu-i cunosc pe oamenii de aici: Ei sunt speciali.

Malko se așeză la umbra vehiculului, cu spatele sprijinit de pneul fierbinte. Fu însoțit imediat de către Aisha, cadaverică precum o meduză. Amabil, unul din milițieni îi întinse o butelie cu apă minerală aproape fierbinte, cu care ei își stropeau fața. Nu se auzea decât bâzâitul muștelor și *teuf-teuf*-ul bolnav al barjelor. Marea era lină ca-n palmă și cerul azuriu. Un peisaj de vis pentru un loc de coșmar. Aveai impresia că mori pe loc...

Omar reveni după o oră. Chiar și el suferea de căldură. Se ghemui în fața lui Malko, preocupat.

— I-am întrebat pe cei care descarcă navele. Unul dintre ei își amintește vag de un vapor care a venit din Pakistan, dar camarazii lui au intervenit și m-au izgonit. Cred că ar fi mai bine să nu rămânem prea mult timp aici.

Descurajat, Malko urcă în camionetă. Își făcuse iluzii. Chiar și cu un om ca Omar, o anchetă în lumea închisă din Mogadiscio era cvasi-imposibilă. Privea spre navele ancorate în larg. Oare bomba se afla încă acolo? Se îndoia puternic, dar cum să afle?

Motorul camionetei porni și ei plecară din nou spre sud. Brusc, Malko zări două *technicals* ieșind de nicăieri care rulau paralel cu ei și îi depășeau puțin câte puțin. Omar deveni brusc foarte nervos.

— Nu-mi place asta, zise el. Se pare că oamenii au dat alarma.

Părea de-a dreptul neliniștit. Cu o lovitură cu cotul, îl scoase pe șofer din visarea lui de rumegător și acesta din urmă acceleră. Dar cele două *technicals* reușiră să-i depășească, apoi, încet, începură să revină pe drumul principal… Omar, așezat lângă portieră, scoase capul afară și urlă ceva la adresa milițienilor din spate. Malko, prin luneta din spate, văzu mitraliera pivotându-și *douchka*, în timp ce camarazii ei săreau pe Kalașnikovuri.

Se pregăteau de luptă..

Brusc, cele două *technicals* barară drumul la două sute de metri în fața lor și rămânând de-a latul șoselei, cu armele ațintite în direcția lor. Mai mult ca niciodată era ca în filmul *Mad Max*. Omar îi strigă ceva șoferului care se opri brusc. Somalezul se întoarse spre Malko.

— Merg să văd ce se întâmplă. Să nu cumva să mișcați.

Sări din camionetă, însoțit imediat de doi dintre milițieni, cu pieptul plin de cartușe. Pe jos, prin soarele arzător, se îndreptară spre cele două vehicule oprite de-a latul șoselei.

Aisha își înfipse degetele în coapsa lui Malko.

— Mi-e frică.

— Totul va fi bine, o liniști el.

Nu tocmai convingător.

Discuția dură douăzeci de minute bune, apoi cele două *technicals* se puseră în mișcare, încet, în direcția lor, cu Omar atârnat pe treptele uneia. Atunci când fură aproape, opriră. Omar veni în fugă, gâfâind preocupat.

— Vor să ne escorteze până la capătul plajei, le explică el. Sunt furioși de întrebările puse și spun că toți străinii ar trebui omorâți. Ei vă interzic să mai puneți piciorul aici. Să plecăm repede.

Toată lumea își reluă locurile și șoferul, umflat de *khat*, se puse în mișcare. Imediat, cele două 4×4 îi încadrară. Lui Malko i se păru că milițienii lor erau și mai vrednici de spânzurătoare decât ai lor... Cele două mitraliere grele erau ațintite asupra cabinei lor și nu se puteau distinge privirile ocupanților lor, ascunse sub ochelarii lor negri.

— Credeți că ar putea să tragă asupra noastră? întrebă Malko.

— Nu e imposibil, bâigui Omar, alb ca varul.

Cele trei vehicule înaintau pe aceeași linie într-un nor de praf. Malko privea afară și i se păru că țeava mitralierei de la *douchka* ațintită asupra lor îl viza pe el în mod deosebit. O singură rafală scurtă și toți ocupanții cabinei deveneau carne pentru meniu.

Deodată, chiar și șoferul încetase să mestece *khat*... Malko, cu pulsul bătându-i în tâmple și ochii fixați pe marginea drumului, la un kilometru, știa că n-ar fi încăput pe acolo trei vehicule rulând în linie. Dacă reușeau să treacă, erau salvați. Cei care îi încadrau știau și ei că pe urmă le va fi mai dificil să se atace între ei.

Pe platforma din spate, cel care deservea mitraliera făcea să oscileze arma din dreapta în stânga, ca o pendulă. Nu era nicio îndoială. Dacă adversarii lor decideau să-și lichideze clienții, nu mai scăpau.

De voie, de nevoie, erau solidari...

Secundele se scurgeau, extremitatea plajei se apropia. Malko nu voia să gândească. În sfârșit, cele două „escorte” încetiniră într-un nor de praf: erau salvați. Tensiunea se spulberă dintr-odată. Malko avu impresia că i se desfăcuse

coarda din jurul gâtului, lui Omar îi revenise culoarea în obraji, Aisha surâse înghețat, dar totuși surâse, și șoferul începu să rumege din nou. Puțin mai târziu, Omar remarcă cu o voce blândă:

— Nu trebuia să venim aici…

Brusc, lovituri răsunară în capota mașinii și Malko auzi vociferări venite de pe platformă. Omar se întoarse, îi aruncă niște cuvinte șoferului și lansă cu o voce înnebunită:

— Ne urmăresc!

Malko privi la rândul lui în spate. Cele două *technicals* se năpusteau în urmărirea lor, cu țevile de la *douchkas* ațintite în direcția lor. În același timp șocuri surde zdruncinară cabina și o parte din capotă fu ciopârțită la impactul cu proiectilele mitralierelor grele.

Aisha Mokhtar scoase un urlet îngrozit și șoferul, încetând să mai mestece *khat*, călcă până la fund pedala accelerației, fără mare rezultat.

Cele două *technicals* se apropiau și ei mai aveau încă vreo douăzeci de kilometri până la Mogadiscio.

Nu vor reuși niciodată să scape!

— Din nou șocuri, puțin mai jos. Proiectile de 14,5 smulseră colțul superior din stânga al cabinei.

Malko își trase capul între umeri. Următoarea rafală risca să îi nimerească. Nu mai simțea nici măcar unghiile lui Aisha înfipte în coapsa lui.

Capitolul XX

Brusc, *pom-pom-pom*-ul lent și surd al *douchka* instalată pe platforma din spate scutură vehiculului 4×4. Milițienii lor ripostau.

O rafală foarte lungă, urmată de o explozie de urlete de bucurie. Prin luneta din spate, Malko zări unul din cele două vehicule lansate în urmărirea lor părăsind drumul și răsturnându-se pe plajă.

Nebuni de bucurie, milițienii săreau ca iezii descărcându-și

Kalașnikovurile.

Technical-ul supraviețuitor încetini. Cu pedala accelerației la podea, șoferul „drogat” își regăsi surâsul euforic. O ultimă rafală din *douchka* lor reuși să descurajeze al doilea *technical* care încetini. Omar scoase un strigăt de bucurie.

— *They are gone!* (Au plecat!)

Puteau în sfârșit să ia o poziție normală. Erau totuși fleașcă atunci când ajunseră la hotelul *Shamo*. Samir, șeful milițienilor, sări din mașină și începu o lungă discuție cu Omar care, dezolat, se întoarse spre Malko.

— Vor o mie de dolari în plus. Pentru muniții și camion!

Malko le dădu suma cerută și unul din milițieni, mândru, o șterse la piață să cumpere o legătură mare de *khat*. În micul hol al hotelului, Malko și Omar se așezară ca să facă bilanțul, în timp ce Aisha merse să facă un duș.

— Cine mă poate informa? întrebă Malko.

Omar dădu trist din cap.

— Singurul care știe tot ce se petrece la El-Ma’an este Musa Sude. Dar eu nu-l cunosc. Eu lucrez cu Mohammed Kanyare, cel care controlează pista pe care ați aterizat.

— Ei se cunosc sigur, replică Malko. Trebuie să vorbești cu Kanyare să vorbească cu Musa Sude să mă primească. Faceți-l să înțeleagă că prietenul dumneavoastră din Nairobi îi va fi recunoscător...

— OK, voi încerca, promise Omar, nu prea liniștit. Dar va cere bani.

— Nu e o problemă...

La rândul lui, Malko urcă să facă și el un duș, grăbit să se spele de amestecul de teamă și de praf care îl făcea lipicios.

*

* *

Falsa *Salinthip Naree* urca pe Marea Roșie în direcția Canalului Suez. Încă două zile pe mare și va traversa cei o sută șaizeci și trei de kilometri ai canalului, ceea ce îi lua aproape o zi, ca să ajungă în Mediterană, ultima parte a călătoriei ei. Din Portul Said, până la extremitatea nordică a

canalului, la Haifa, nu mai avea decât douăzeci și patru de ore pe mare. Trecerea canalului nu punea probleme. Autoritățile egiptene verificau simplu evidența încărcăturii și un căpitan egiptean urca la bord, ca pe toate celelalte nave.

Traversarea începea foarte devreme, în jurul orei șase dimineața, și dura între unsprezece și cincisprezece ore. Ceea ce îi făcea să ajungă în Mediterana la sfârșitul zilei. Yassin Abdul Rahman își petrecea majoritatea timpului în cabină, neurcând pe punte decât pentru cele cinci rugăciuni cotidiene. Se hrănea cu puțin orez, curmale și apă minerală. Atunci când echipajul fierbea un pui, lua și el o bucățică. Exaltarea lui interioară creștea și frecvent strângea în fundul buzunarului de la djellaba, telefonul mobil care îi va servi să declanșeze explozia. Numărând orele, nu se gândea la moartea lui, ci la cea a inamicilor lui. Ei aveau să fie literalmente dezintegrați, transformați în praf, sau aveau să moară în suferințe groaznice după săptămâni sau luni întregi.

Câteodată, avea un gând plin de tristețe pentru arabii de naționalitate israeliană care, și ei, vor fi victime ale exploziei nucleare, precum și vecinii libanezi, iordanieni sau sirieni, dacă vântul ducea particulele radioactive până pe teritoriul lor. Mai multe autorități religioase au tranșat dilema: un musulman, dacă avea reședința într-o țară intrată în război cu islamul, trebuia să se mute.

Privi spre est. Coasta saudită nu se afla decât la aproximativ o sută cincizeci de kilometri, dar o ceață de căldură împiedica să fie distinsă. Gândul lui merse spre prinții corupți care conduceau această țară. Că acest prim avertisment le va servi drept lecție. Ei nu vor supraviețui mult timp mâniei lui Dumnezeu...

Gul Hasan, unul din pakistanezii recrutați de Sultan Hafiz Mahmud, ieșea din străfundul navei, privind orizontul. Pentru acest bătrân instalator de zidărie, mizerabil, islamist convertit, care însoțise gruparea extremistă *Lashkar-e-Jhangvi* ca să plaseze bombe, era o călătorie de vis. Putuse să lase familiei lui o sută de mii de rupii, oferite de Al-Qaida, și se pregătea să moară ca un martir pe pământul furat de evrei. I

se spusese că echipajul avea să atace Haifa și să omoare cât mai mulți evrei posibil, înainte să fie răpus. Nimeni nu îi vorbise de bombă...

El și prietenii lui, în realitate, făceau figurație pentru ca să poată prezenta un echipaj în cazul unui control. În caz de probleme, în timpul schimbului de acte dintre cele două nave, ar fi putut fi utili, dar totul se petrecuse bine...

Ceilalți, membrii Al-Qaida veniți cu Yassin Abdul Rahman, saudiți, egipteni și un iordanian, știau ceea ce avea să se petreacă. Ei fuseseră cei care vegheaseră asupra asamblării bombei.

Nici ei nu aveau nicio stare sufletească.

Se încrucișară cu un petrolier gol care cobora spre Golful Persic. Cu noua ei vopsea, *Anodad Naree* semăna ca o geamănă de-a ei *sistership*, veritabila *Salinthip Naree*, care trebuia să fie deja pe șantierul de dezmembrări din Gaddani.

Dar israelienii nu vor vedea decât incendiul. Ei vor controla o navă așteptată, provenind dintr-un port sigur – Bangkok – care pe deasupra fusese deja controlată pe timpul traversării Oceanului Indian.

Mai rămâneau patru zile înainte de minunatul moment în care *Salinthip Naree* se va transforma într-o imensă bilă de foc. Omorând, pentru cea mai mare glorie a lui Allah, zeci de mii de inamici ai lui Dumnezeu.

*

* *

Richard Spicer intră în biroul lui *Sir* George Cornwell și îi strânse viguros mâna.

— Noutăți de la Malko? întrebă el.

Britanicul scutură negativ din cap.

— Nu încă. A ajuns cu bine la Mogadiscio, dar n-avem nicio legătură directă cu el. Trebuie să așteptăm. Tu?

— Doar o informație transmisă de la Navy. Am reținut-o pentru că se referă la o navă controlată în Oceanul Indian ce provenea din Massaoua, Etiopia.

— Din Massaoua?

— Da. E vorba de un vapor de mărfuri în drum spre portul Gaddani, din apropiere de Karachi, unde se află un important șantier de demolări navale. *Anodad Naree*, aparține unui armator malaiezian. Ni s-a transmis tot dosarul lui. El a făcut cabotaj între diferite porturi normale, ultimul fiind Massaoua. Cum acest port se află în zona pe care noi o supraveghem în mod deosebit, mi s-a transmis dosarul lui. Oricum, el se îndrepta spre sud-vest. Verificați la Malta, dacă puteți, căci este zona voastră. Dacă nu, noi continuăm să trimitem avioane deasupra Somaliei fără rezultat. Toate unitățile noastre de la Flota a V-a au fost sensibilizate. Este tot ce putem face.

Sir George Cornwell suspină.

— Am senzația că stau pe un vulcan.

— Dacă Malko nu se întoarce cu ceva concret, stăm foarte rău.

*

* *

Omar se strecură ca o umbră în minusculul lobby al hotelului *Shamo* și anunță cu vocea lui imperceptibilă:

— Musa Sude acceptă să vă primească. Astăzi, la una din proprietățile lui. El vă trimite un *technical* cu milițieni și eu vă voi însoți ca să fac pe interpretul.

— Știe de ce vreau să-l văd?

— Nu.

Poate că era mai bine așa...

— Va trebui să vă adresați cu Domnule Ministru, precizează Omar.

— De ce?

— Vrea să fie ministru în guvernul lui Abdullahi Youssouf Ahmed. Ministrul Comerțului. Acum că a câștigat foarte mulți bani, vrea să profite, călătorind... Cu un pașaport somalez, astăzi, nu poți să mergi nicăieri, doar în Kenya.

Musa Sude avea nevoie de respectabilitate. Un argument bun de utilizat. Omar continuă:

— Mohammed Kanyare voia douăzeci de mii de dolari

pentru că a organizat această întâlnire și securitatea dumneavoastră. El a obținut garanția că nu veți fi reținut prin forță la reședința lui Musa Sude… Este un preț rezonabil.

— De acord! aprobă Malko. Doar că n-am acești bani cu mine.

— Dacă îi puneți pe contul lui la Nairobi, va fi perfect, îl asigură somalezul. Dar trebuie să o faceți, căci altfel mă va omorî…

Ce simplă era viața în țara asta! Nu tu ușier, nu tu litigii, nu scrisori recomandate. Cuvântul era suficient, dar valora aur sau sânge, atât… Malko nu-și dorea să provoace moartea amabilului Omar… Cultul lui pentru Bin Laden spunea multe despre adevăratele lui opinii cu privire la americani și despre occident în general.

Își băură cafeaua în liniște, apoi Malko întrebă:

— Domnișoara Aisha vine cu noi?

— Ea poate să vină, zise Omar, dar protecția nu se extinde și la ea. Este foarte frumoasă: Musa Sude ar putea să-și dorească să o păstreze.

— O voi preveni, zise Malko.

Atunci când coborî din nou, îl găsi pe Omar înconjurat de bandiți voinici, acoperiți cu cartușiere, cu bandane și ochelari de soare cu montură roz care nu reușea totuși să-i feminizeze…

— Sunt oamenii lui Musa Sude, îl anunță somalezul.

Ei luară loc într-un Range Rover nou-nouț, escortat de două *technicals* strălucind de noi ce erau și ele și micul convoi porni spre nord. Omar se aplecă la urechea lui Malko.

— Musa Sude câștigă un milion de dolari pe lună cu taxele pe care le prelevează. Prin urmare, nu-și dorește o guvernare, decât dacă ar fi el președinte…

*

* *

— Vă place laptele de cămilă?

Malko surâse luând bolul întins de gazda lui, Musa Sude, cu un surâs carnasier. Părul scurt, mustața și barba bine tunse,

aproape lustruite, ochelari negri normali, o cămașă cu dungi fine albastre, mânecile suflecate, tenul foarte închis, șeful războinic avea aerul unui asasin, dar îl primi pe Malko cu îmbrățișări și o căldură de neînțeles... Reuniți în jurul unui miel fript, îi adusese el însuși bolul cu lapte de cămilă care însoțea ciozvârta de miel fript și orezul.

Era mizerie, dar Malko reuși să surâdă.

Instalat lângă el pe perne, șeful războinic se antrenă într-un discurs lung, tradus cuvânt cu cuvânt de către Omar, despre Somalia și viitorul ei. Teza lui era simplă: Somalia era de acum o țară normală, cu un guvern, miniștrii dintre care făcea și el parte, și o securitate sporită. Trebuia deci ca ea să însoțească acordul națiunilor și că el, Musa Sude, putea să meargă să pledeze cauza țării lui în instanțele internaționale... Trebuia deci ca investirea președintelui să nu se mai întârzie. El însuși era gata să-și contopească miliția lui într-o nouă armată națională.

Satisfăcut de tirada lui, șeful războinic somalez bău puțin lapte de cămilă și începu să mestece *khat*.

— Pledoaria dumneavoastră m-a convins, zise Malko, temându-se că gazda lui în curând nu va mai fi interesată de nimic. Vreau să vă dau ocazia să dovediți că Somalia este de acum o țară care se supune legilor internaționale.

Dintr-odată, Musa Sude își scoase ochelarii negri.

— Cum?

Avea o privire de fiară: vie, rece și crudă.

— Caut o informație, explică Malko. Cred că dumneavoastră sunteți cel care controlează zona El-Ma’an.

— Da, eu sunt, recunoscu somalezul. Vreau să o dezvolt ca să fac un nou port.

— Mi s-a spus că știți tot ce se petrece acolo.

Musa Sude își drese glasul.

— Bineînțeles. N-au fost niciodată probleme acolo.

— Perfect, concluzionă Malko. Știu că o navă ce venea din Gwadar din Belucistan, a ajuns la El-Ma’an pe 26 aprilie trecut. A debarcat vreo douăzeci de oameni și o mică încărcătură înainte să plece. Vreau să știu ce s-a întâmplat cu

această încărcătură. Dacă mai este aici sau, dacă nu mai este, pe ce navă a plecat din El-Ma'an și când.

Se lăsă o liniște lungă, întreruptă de Musa Sude. Cu o voce furioasă, îl interpelă pe Omar în limba lui. Somalezul se răsuci. Musa Sude înțelesese că i se întinsese o cursă. Omar, cu vocea tremurândă, se întoarse spre Malko.

— Vrea să știe cine sunteți și de ce puneți aceste întrebări.

Malko își spuse că era timpul să-și scoată masca.

— Spuneți-i că lucrez pentru guvernul american. E vorba de o afacere de terorism foarte gravă. Dacă acceptă să coopereze, e evident că imaginea lui și cea a Somaliei vor crește și că autoritățile americane îi vor fi recunoscătoare. În plus, o recompensă importantă este pregătită pentru cei care ne vor ajuta să oprim această operațiune teroristă…

Omar traducea cu toată viteza, transpirat și neliniștit. Atunci când Malko terminase, șeful războinic somalez replică imediat cu o voce grandilocventă. Asigurând că cel mai fidel prieten al lui era statul american, că în 1993 el a fost cel care a servit drept intermediar pentru eliberarea unui pilot-de elicopter US, prizonier într-o grupare somaleză, și că el nu cerea decât să ajute…

— Bravo, concluzionă Malko. Poate obține această informație?

Un nou val de discuții.

— Crede, dar vor trebui retribuiți intermediarii. La cât se ridică recompensa?

Se intra în treburi serioase.

— Un milion de dolari, anunță rece Malko, luând singur inițiativa. Banii vor fi vărsați unde doriți. Omar este garantul…

CIA nu-și va renega promisiunea… Musa Sude păru să aprecieze suma și îi întinse lui Malko o altă bucată de miel. Puțin mai departe, o sută din milițienii lui se ghiftuiau lângă *technicals*. Erau cu adevărat hoarde ale lui Max Mad, versiunea africană. Musa Sude controla o mie de combatanți și putea să mai recruteze de două ori pe atât în caz de urgență. Echipați cu artilerie ușoară, transportoare blindate și chiar rachete sol-aer, într-un oraș ca Mogadiscio, ei

reprezentau o putere redutabilă. Cu atât mai mult că, dopați cu *khat*, milițienilor nu le era frică de nimic.

Musa Sude își spălă mâinile într-o cană ținută de o tânără fată și lansă o frază lungă.

— El se ocupă de problema dumneavoastră! traduse Omar. Întoarceți-vă la hotel și nu vorbiți cu nimeni de nimic... Va trimite un mesager.

Musa Sude se ridică, îl strânse pe Malko la inima lui, îmbrățișându-l de trei ori într-o răsuflare parfumată cu lapte de cămilă și îl conduse el însuși până la vehiculul care îl adusese aici.

Rulând prin praf, Malko își spuse că speranțele lui se odihneau pe un aliat foarte fragil. Dacă Musa Sude nu îi dădea informația vitală de care avea nevoie, bomba nucleară concepută de Sultan Hafiz Mahmud va exploda în curând undeva într-o țară occidentală, făcând sute de mii de victime.

Capitolul XXI

Sub protecția a patru milițieni, Aisha, Malko și Omar își refăceau forțele mâncând într-un minuscul restaurant de pe marginea drumului spre Bakara. Se delectau cu orez, kebab și fructe, totul stropit cu Pepsi. Omar părea nervos. Ziua trecuse fără să-i aducă nicio veste de la Musa Sude.

— Sper că Osman Ali „Atto” (Osman Ali „Cel Slab”, alt șef războinic din Mogadiscio) nu v-a afla că v-ați întâlnit cu Musa Sude.

— De ce? întrebă Malko, uimit.

— Va fi gelos.

— Și este grav?

Somalezul bău o înghițitură de Pepsi și zise cu voce egală:

— Da. Ar putea să vrea să vă răpească pentru a afla dacă Musa Sude nu complotează ceva cu dumneavoastră, împotriva lui.

— Musa Sude nu poate să mă protejeze?

— Nu aici, în această zonă. Această parte a orașului este

controlată de Osman Ali „Atto”.

Apărea o nouă problemă la orizont. Malko se agăța de latura ei pozitivă.

— Milițienii noștri mă apără.

Omar, dubitativ, mărturisi:

— Poate că le va fi frică. Osman Ali „Atto” este foarte puternic.

Încurajator.

— Credeți că Musa Sude va obține informația care mă interesează?

— Da, răspunse imediat Omar. Dar trebuie să se decidă dacă să v-o dea. Va gândi în termeni pro și contra. Dar cred că o va face până la urmă. Își dorește foarte mult să preia puterea în Mogadiscio. Până acum, ca să pună mâna pe El-Ma’an, a făcut sute de morți... Vrea să păstreze portul ca să poată să controleze sosirea în oraș a armelor și a drogurilor. El nu face politică. Nu merge niciodată la moschee și bea alcool.

Malko avea o întrebare care îi ardea buzele.

— Am văzut portretul lui Bin Laden în biroul dumneavoastră. Îl cunoașteți?

Omar arboră imediat o expresie extaziată.

— Aș vrea să-l întâlnesc, *inch’Allah*. Este un mare om și un profet. El a fost cel care le-a redat onoarea musulmanilor. Și de aceea îl venerăm cu toții.

— Americanii au pus pe capul lui o răscumpărare de douăzeci și cinci de milioane de dolari, remarcă Malko. Și dumneavoastră știți că eu lucrez pentru ei.

Omar surâse blând, aproape copilăresc.

— Știu, dar domnul Ellis este foarte bun cu mine. Și la urma urmei, americanii nu-l vor prinde niciodată pe Șeic. El e ca un djinni. Are puterea de a se face invizibil, pentru că Allah îl iubește mult...

De afară se auziră câteva focuri de armă și milițienii săriră în picioare alertați. Unul dintre ei merse să vadă despre ce e vorba și se întoarse liniștit.

— Lângă noi se află un cinema în aer liber, explică Omar. În

acest moment se proiectează filmul *Blackhawk down*. Spectatorii trag întotdeauna focuri de armă în aer în momentul în care primul elicopter american este doborât. Sunt foarte încântați de această scenă…

Bravii somalezi! Malko și Aisha schimbară câteva priviri. Tânăra pakistaneză nu părea deloc liniștită. Atunci când ieșiră din restaurant, unul dintre milițieni îi spuse ceva lui Omar, privind-o insistent pe tânără.

— Ce spune? întrebă Malko.

Omar se tulbură auzind întrebarea, apoi zise în șoaptă:

— Întreabă unde ați găsit o târfă atât de frumoasă… Și el ar vrea una.

— De ce zice el că e o târfă?

Omar păru sincer surprins.

— Numai târfele ies cu bărbați.

Aisha, care înțelesese întreg dialogul, se supără și nu mai deschise gura până la hotel.

— Așa, deci, sunt târfă! lansă ea odată ajunși în cameră. De ce n-ai protestat?

Malko, cu o mai bună dispoziție de când Musa Sude îi promisese că-l va ajuta să afle acele informații care îl interesau, replică surâzând:

— N-ar fi înțeles. Există o serioasă barieră culturală între acești oameni și noi.

— Mă întreb oare ce fac eu aici! zise furioasă pakistaneza.

Pe moment, Malko se întrebă și el același lucru. Dar poate că dacă ar fi fost singur, ar fi întâmpinat mai multe dificultăți. În tot cazul, *Sir* George Cornwell n-a avut o idee rea ca Aisha să-l însoțească în această călătorie. Riscurile ca Malko să se expună la Mogadiscio erau suficient de ridicate pentru ca el să merite să primească o compensație. Prin urmare, se hotărî să se distreze puțin pe seama incidentului și răspunse:

— Ceea ce fac târfele, dar mult mai bine…

Aisha Mokhtar rămase mută de furie și bâigui:

— Ce vrei să spui?

— Că îmi oferi toate orificiile corpului tău, precizează el. Dar, spre diferență de târfe, ție îți și face plăcere.

Simțindu-se jignită, îi întoarse spatele. Scoțându-și pantalonii și tricoul, se culcă fără să-și dea jos slipul din satin negru și se întoarse imediat cu fața la perete. În ciuda climatizorului care funcționa din nou, în cameră era o căldură năucitoare. Puțin mai târziu, Aisha se întoarse brusc cu fața spre el, gest care îi stârni imaginația lui Malko. Cu mâna dreaptă, o prinse de păr și i-l reuni într-o coadă. Grație acestei mișcări improvizate, împinse fața tinerei spre vintre lui goală.

Ea încercă mai întâi să se elibereze, dar el o ținea cu o mână de fier și îi freca fața de membrul care se deșteptase… Desigur că nu era un gest de gentleman, dar această situație începea să-l excite foarte mult. Aisha așteptă ca el să fie aproape dur ca să-și deschidă în sfârșit buzele. Îmblânzită.

O apăsă și mai tare pe ceafă ca să i-o înfunde până în fundul gâtului ei. Aisha nu mai protesta, ci emitea doar mici gemete de excitare. Malko se servea de gura ei ca de sex, retrăgându-se aproape complet din gura ei, pentru ca apoi să se întoarcă brutal, lovindu-i cerul gurii. Ea gemu și se zbătu până când reuși să-și elibereze gura pentru câteva secunde, ca să-l implore:

— Fă dragoste cu mine!

Inflexibil, Malko o forță să-l ia din nou pe de-a-ntregul, aproape sufocând-o. În acel moment și-ar fi dorit să aibă un al doilea sex, pe care să i-l înfunde în același timp în șale. Doar nutri această fantasmă că și explodă în gura ei. Atunci când fu pe deplin golit, îi spuse în șoaptă:

— Ești o târfă minunată!

De data asta, Aisha nu mai protestă, adormind cu sexul lui între buze.

Malko rămase cu ochii deschiși. O rafală se auzi în depărtare, amintindu-i unde se afla. Toate speranțele și le pusese în Musa Sude. Dacă nu-și ținea cuvântul, nava încărcată cu bomba islamică își va continua drumul până la focul de artificii mortal din final.

*

* *

Generalul Ahmed Bhatti, șeful ISI, îi înșira cu voce stinsă președintelui Musharraf, care îl convocase pe general la președinție, rezumatul ultimelor evenimente. Președintele Bush îi trimisese un mesaj șefului statului pakistanez, printr-un canal securizat, avertizându-l că dacă această bombă artizanală va exploda pe pământul american, consecințele pentru Pakistan vor fi dramatice. Ajutorul american va fi imediat întrerupt, țara se va regăsi la marginea falimentului și vor rămâne fără armament modern… În plus, Musharraf îi știa pe americani perfect capabili să le comunice indienilor, inamicilor lor de moarte, planurile dispozitivelor lor navale și militare…

— Deci nu aveți nicio veste? întrebă el pe un ton aspru.

— Nimic, general *Sahib*, fu nevoit să recunoască Ahmed Bhatti, care continua să-i dea grad președintelui. Din interogatoriul cu căpitanul de navă n-a rezultat nimic concludent.

Totuși, nu mergea pe mână moartă… Belucistanezul nu va mai putea să meargă niciodată, având genunchii zdrobiți cu lovituri de ciocan. Trebuia să fie *absolut* sigur că nu ascundea nimic. Dinspre partea nucleară, responsabilii fuseseră arestați și vor fi condamnați la clasarea afacerii. Sultan Hafiz Mahmud era în același stadiu. *Incommunicado*. Medicii nu știau nici măcar dacă va mai vorbi vreodată. Pentru moment, fixa tavanul cu o privire absentă și mâna lui dreaptă se mișca din când în când spasmodic… Cât despre Aisha Mokhtar, a dispărut din Londra, după tentativa ratată de eliminare a ei.

Pervez Musharraf se gândea disperat la variante.

— Ați reperat membrii importanți ai Organizației? întrebă el.

Adică din Al-Qaida. Nu i se pronunța niciodată numele. Generalul Bhatti prevăzuse întrebarea și îi întinse șefului statului lista cu membrii Al-Qaida pe care se putea pune mâna fără prea multă greutate. „Soldații-momeală”…

Din păcate, pe acea listă nu se afla decât pleava. Pervez Musharraf se întoarse și îl fixă pe general în ochi.

— Trebuie altceva…

Ahmed Bhatti lăsă capul în jos. Cei doi oameni se gândeau la același lucru.

— Mă tem că este imposibil, general *Sahib*. Am pierdut contactul deja de câtva timp.

Amândoi se gândeau la Ossama Bin Laden. Singurul lucru care îi putea calma pe americani. Pervez Musharraf lansă cu o voce fermă:

— Pleacă imediat în Waziristan. Știi cu cine să te întâlnești acolo. Promite-le tot ce cer.

Câțiva șefi de triburi pachtounes știau unde se ascundea Ossama Bin Laden și jurau cu mâna pe inimă, pe sufletul și pe sângele lor că își vor da viața ca să-l apere. Numai că pachtounes aveau trădarea în sânge. Era mai puternică decât ei. Era suficient să-i motivezi... Evident că odată livrat Ossama Bin Laden americanilor, Pakistanul nu mai avea nimic de dat.

— Plec în dimineața asta, promise generalul Bhatti, care presimțea că și capul lui se afla în joc.

*

* *

Malko aștepta de seara trecută noutăți de la Musa Sude, complet neputincios. La Mogadiscio erai rupt de lume, dar dacă un atentat nuclear ar fi avut loc, s-ar fi vorbit numai despre asta. Telefonul țârâi, aproape imperceptibil, și el auzi bolboroseala incomprehensibilă a recepționerei, din care sustrase cuvântul Omar... Malko se năpusti pe scări. Omar se afla la parterul hotelului, foarte surescitat.

— Ne trimite o mașină! îl anunță el. Doar pentru dumneavoastră și pentru mine.

Pulsul lui Malko sări ca o săgeată. Călătoria lui poate că nu va fi inutilă... După un sfert de oră, sosi „convoiul prezidențial”. Era un 4×4 Porsche Cayenne, care purta încă sigla ONG-ului de unde fusese furat și cele două *technicals* înțesate de milițieni. Se mai aflau totuși trei în 4×4 în față, strânși ca sardelele. În mașină puțea îngrozitor a hașiș. Malko începea să cunoască drumul.

Musa Sude îl aștepta, de data asta, în ruinele unui palat, plin cu saci cu nisip și înconjurat cu sârmă ghimpată, aflat la ieșirea din oraș, lângă un câmp de refugiați preluat de miliția lui, sub acoperirea de protecție... Șeful somalez părea a fi într-o dispoziție foarte bună...

— Ne duce la El-Ma'an, îl anunță Omar.

Schimbară mașina cu un alt 4×4 negru cu geamurile complet opace. Acest vehicul era blindat... Înconjurați de o duzină de alte vehicule, plecară cu toții spre nord. Cu inima bătându-i cu putere, Malko se întreba dacă nu cumva îl duceau la obiectul căutat de el... Numai că ei se opriră pe o dună și Musa Sude arătă spre o barjă eșuată pe nisip, de unde pleca un șir de oameni în pantaloni scurți și tricouri, încovoiați sub greutatea lăzilor enorme, care se aflau sub protecția unor oameni înarmați, cu turbane și în ținute ușor militare: erau milițieni de-ai lui.

— Au primit o încărcătură de grupuri electrogene, îi explică Omar. El va câștiga mulți bani pe urma ăsteia, cu căldura...

Decepționat, Malko întrebă:

— Și informația mea?

Omar îi puse acea întrebare lui Musa Sude. Imediat, cu un ordin sec, șeful războinic îi dădu jos pe oamenii aflați în mașină pe scaunele din față. Aceștia săriră repede din mașină și se ghemuiră afară, sub soarele inuman. Musa Sude își scoase ochelarii de soare și îi adresă un discurs vizibil amenințător lui Omar, care îi traduse lui Malko, tremurând:

— Spune că sunt singurul martor. Dacă se află ceva, mie îmi va tăia capul.

Obișnuit de acum cu țara în care se afla, Malko aprobă cu un surâs acest acord perfect normal.

— Ce a aflat?

Musa Sude scoase o hârtie din buzunar și o deplie, citind apoi cu o voce neutră. Omar traduse cuvânt cu cuvânt.

— A aflat despre un vapor care a sosit din Belucistan la data pe care a-ți menționat-o. Nava a fost primită de un grup din partea de nord a plajei. Acolo sunt somalezi amestecați cu arabi și djibutieni. Este vorba de miliția Al-Ittihad Al-Islamiyya,

aliată cu Al-Qaida. Aceștia primesc frecvent arme, din Irak sau din Dubai.

— Cum a aflat?

— Toți cei care sosesc plătesc taxe. Aici totul trebuie să fie declarat.

— Ce transporta vaporul?

— Vorbeau de o încărcătură de droguri și au plătit taxe în valoare de zece mii de dolari.

— El a văzut încărcătura?

— Nu.

— Și pe urmă?

— Vaporul a plecat, dar încărcătura a fost debarcată. După aceea au încărcat-o pe o navă ancorată acolo de câtăva vreme. Un cargou foarte vechi cu un pavilion de Malta.

— Cum se numea nava?

Musa Sude aruncă o privire pe hârtie și silabisi:

— *Anodad Naree*.

Malko notă febril numele navei.

— Unde se află această navă?

Musa Sude făcu un gest expresiv din mână.

— A plecat.

— Când?

— Nu știe exact... Pentru că nu percepe taxe de plecare. Crede că după o săptămână sau puțin mai mult...

Malko se simțea ca stând pe cărbuni încinși.

— Și oamenii care l-au primit?

— Și ei au plecat, înspre zona lor spre sud.

— Este tot ce știe despre acest subiect?

— Da.

— Spuneți-i că poate a câștigat un milion de dolari, zise Malko. Să ne întoarcem în oraș. Trebuie să comunic imediat aceste informații la Nairobi.

*

* *

— *Anodad Naree*, striga Malko în mijlocul pârâiturilor aparatului Thuraya. Îți spun pe litere numele ei...

La celălalt capăt, Ellis Mac Graw, șeful postului MI6 din Nairobi, nota literă cu literă numele navei. Când Malko tăie comunicația, slăbise deja două kilograme. Căldura era îngrozitoare în dugheana mică a lui Omar. Se întoarse spre somalez.

— Trebuie să plec înapoi cât mai repede posibil.

Omar se așeză la telefon. După douăzeci de minute, îl anunță:

— Este un avion care pleacă spre Djibuti peste două ore. Are locuri libere pentru dumneavoastră.

— Este perfect, zise Malko.

Își luase lucrurile de la hotel și Aisha aștepta, gata și docilă.

Omar părea preocupat.

— Este un moment periculos, îl avertiză el. Trebuie să le dați un supliment de bani milițienilor, altfel pot să vă lase baltă.

— Câți?

— O mie de dolari.

Malko avea acești bani la dispoziție. După cinci minute, rulau spre K.50, aeroportul din Mogadiscio. Avionul, pregătit de plecare pentru direcția Djibuti, părea scos dintr-un cimitir de avioane. Milițienii, ca niște câini înfometați, se aruncară asupra dolarilor, în timp ce Aisha și Malko se eclipsară spre avion. În cockpit se afla un ucrainean blond și înalt, cu ochii injectați de sânge, care mesteca și el *khat*. Totuși, *khat*-ul nu creștea în Ucraina... Îl instală pe Malko lângă el, o înghesui pe Aisha în spatele lor și suspină în engleză:

— *I hope we gonna make it*. (Sper că vom reuși.) Nemernicii ăia au încărcat două sute de kilograme în plus... *Davai*.

Motoarele scuipau ulei tot așa cum un tuberculos scuipă sânge. Niturile fremătau. Avionul făcu un ocol în capătul pistei cu motoarele urlând și avionul începu să ruleze. Malko se ruga. Avionul rula, rula, rula, dar roțile lui nu părăseau solul. Cu capul între mâini, Aisha închise speriată ochii. Într-un sfârșit, bătrânul Beecheraft se ridică câțiva centimetri de la sol, atinse un cactus și începu să se înalțe cu o lentoare

îngrozitoare, ca un vultur plin de sânge... Malko își opri respirația zărind sub ei albastrul Mării Roșii. Apoi aparatul viră, revenind deasupra pământului, cu fața la nord-vest. Erau în jur de două ore și jumătate de zbor între Mogadiscio și Djibuti, trecând pe deasupra Ogadenului egiptean. Zburau la cinci mii de picioare, bătrânul aparat fiind incapabil să zboare mai sus.

Într-un final, pilotul ucrainean își începu coborârea spre Djibuti. Ceasul Breytling al lui Malko arăta puțin peste orele șaisprezece. Acesta îi lăsase lui Omar sarcina să-l anunțe pe Ellis Mac Graw de destinația lui. Djibuti devenise una din cele mai importante baze CIA din Africa. De îndată ce avionul se apropie de aerogară, Malko văzu ivindu-se un 4×4 alb care veni și se opri lângă avion. În timpul în care doi djibutieni apropiară o pasarelă. Aisha și el fură primiți de un bărbat cu părul grizonat.

— Mă numesc Leo Baker, îl anunță acesta. COS m-a însărcinat să vă conduc la *Sheraton*. Trebuie să-l sunați imediat pe domnul Richard Spicer la Londra.

Malko formă rapid numărul telefonului mobil al acestuia. Richard Spicer răspunse imediat.

— Sunt fericit că ați ieșit teferi din Mogadiscio, zise el. Numai că avem o problemă serioasă. O navă cu numele de *Anodad Naree*, înmatriculată în Malta, a fost controlată acum patruzeci și opt de ore de echipajul unui distrugător al Flotei a V-a. Documentele ei erau în ordine, calele erau goale și ei se îndreptau spre portul pakistanez din Gaddani pentru ca nava să fie dezmembrată. Ai fost tras pe sfoară.

Capitolul XXII

În ciuda celor 45 de grade Celsius care tronau pe pistă, Malko avea impresia că a fost aruncat brusc într-o cameră frigorifică. Carevasăzică, fusese tras pe sfoară de un șef războinic somalez ca un debutant! Din nou își riscase viața pentru nimic...

— Mă auzi? strigă Richard Spicer în receptor. Unde sunteți?

— La Djibuti. Tocmai am aterizat. Ești sigur că această informație este corectă?

— Absolut sigur, confirmă șeful agenției CIA din Londra. Mi s-au comunicat *toate* interceptiile din Oceanul Indian și din *Marea Roșie*. Cazul acestei nave mi-a sărit în ochi deoarece venea dinspre Cornul Africii, unde se află Mogadiscio. Era singura navă care venea din direcția aceea.

— Unde se află acum?

— Ar trebui să fi ajuns la portul ei de destinație, pe coasta Karachi. Acolo se află un șantier naval.

— Ar trebui verificat, insistă Malko. Acest șef războinic n-avea niciun interes să-mi spună brașoave.

Apoi avu brusc o idee.

— Ai numărul de telefon al corespondentului ISI din Islamabad?

— Da, bineînțeles. Acesta este colonelul Hussein Hakim.

— Dă-mi-l și anunță agenția CIA de aici că voi merge la ei și voi folosi telefonul lor protejat. Grație lui Aisha Mokhtar care vorbește urdu, va fi mult mai ușor să comunicăm.

— De acord. Mergi direct la ambasadă, nu mai trece pe la hotelul *Sheraton*. Îl voi anunța pe șeful agenției CIA să îți ofere tot sprijinul de care ai nevoie. Să sperăm că vom avansa înspre rezolvarea acestei probleme. Sunt inundat de mesaje de la Langley. Cei de acolo contează mult pe deplasarea ta la Mogadiscio.

— Și eu, recunoscu Malko, împărțit între decepție și incomprehensiune.

Musa Sude nu *inventase* numele de *Anodad Naree*. Deci capcana venea din altă parte.

Vehiculul 4×4 alb se îndreptă spre centrul orașului. Fosta colonie franceză nu se schimbase mult de când își câștigase independența: un oraș fad și urât, în care se înfruntau două etnii, afar și issa. Chiar dacă mai staționau încă trupe franceze în zonă, CIA avea acolo o imensă bază operațională. Malko se întoarse spre Aisha Mokhtar.

— Sunt sigur că acel somalez mi-a spus adevărul, îi spuse

el. Coincidența este imposibilă… Dacă *Anodad Naree* a plecat din El-Ma'an, cu bomba nucleară la bordul ei, n-a fost pentru ca să meargă în Pakistan.

— Poate că s-a întâlnit cu o altă navă căreia i-a predat această bombă, avansă tânăra femeie.

Malko dădu din cap neîncrezător.

— În acest sezon, Oceanul Indian este foarte agitat. Este perioada musonului de vară. Transbordarea în plin ocean ar fi practic imposibilă. Nu. Aici este vorba despre altceva ce eu nu înțeleg.

*

* *

Aisha Mokhtar închise telefonul securizat din sala de cifru. Timp de douăzeci de minute discutase plină de animație cu colonelul Hussein Hakim. Acesta din urmă, anunțat de șeful agenției CIA din Londra, se arătase foarte cooperant. A trebuit totuși să se insiste din greu ca acesta să accepte să trimită o echipă de la ISI din Karachi să inspecteze pe șantierul din Gaddani nava *Anodad Naree*, aflată în curs de dezmembrare. După opinia lui, era un demers inutil.

— Trimite agenți ISI din Karachi cu elicoptere la fața locului, îl anunță ea. Vom primi răspunsul peste două sau trei ore, dar nu înțelege sub nicio formă ce căutăm.

— Nici eu nu știu! mărturisi Malko. Vreau să mă conving că această navă este cu adevărat cea semnalată de Musa Sude. Dacă este, suntem într-un punct mort al acțiunii. Dar măcar vom putea spune că am încercat totul…

Trona o răcoare delicioasă în biroul șefului agenției CIA din Djibuti, plecat la puțin timp de la sosirea lor să supervizeze o lansare de avioane „ofensive" în direcția Yemenului, de cealaltă parte a Mării Roșii. Nu mai rămăsese decât secretara acestuia în biroul vecin. Aceasta se ivi în ușa biroului și întrebă:

— Doriți să vă ducă o mașină la *Sheraton?*

— Cred că vom rămâne aici, zise Malko. Va trebui să sunăm în scurt timp în Pakistan.

— Vreți să mâncați ceva?

Ei nu mâncaseră încă, dar Malko era incapabil să înghită chiar și o firimitură.

— Aș dori o cafea, ceru Aisha Mokhtar.

Se cufundară amândoi în fotoliile adânci din piele ale șefului agenției. Topit de căldură, de tensiune nervoasă și de oboseală, Malko adormi. Vocea lui Aisha fu cea care îl trezi.

— Sună telefonul!

El sări pe aparat și recunoscu imediat vocea colonelului Hussein Hakim.

— Vorbește tu cu el! îi ceru el lui Aisha.

Conversația se purtă în limba urdu. Tânăra pakistaneză începu să noteze indicațiile colonelului. Peste umărul ei, Malko remarcă două cuvinte scrise cu litere mari: *SALINTHIP NAREE!* Ea încheie într-un final conversația și îi făcu lui Malko rezumatul acesteia.

— Agenții ISI au găsit nava *Anodad Naree*. Au început deja să o taie. Echipajul – format din arabi și pakistanezi – a dispărut. Atunci când i-au examinat carcasa, au descoperit că această navă a fost revopsită recent. Înainte de a fi revopsită, purta numele pe care l-am scris eu: *Salinthip Naree*. Portul de legătură a fost Bangkokul. Vopseaua era încă proaspătă…

Malko simțea că i se învârte capul.

— Așteaptă! făcu el. Această navă, care a fost controlată de US Navy sub numele de *Anodad Naree*, se numea *Salinthip Naree* înainte de a fi revopsită?

— Asta mi-a spus colonelul Hakim.

— Și schimbarea numelui este recentă?

— După spusele lui, de câteva zile.

Malko sări imediat pe telefon. De îndată ce-l avu pe Richard Spicer pe linie, îi explică strania lui descoperire.

— Sună la registrul din Loyd, îi zise el. Trebuie să aflăm informații despre aceste două nave.

Șeful agenției CIA din Londra își notă cele două nume de nave și Malko puse receptorul în furcă, cu nervii întinși la maxim.

— Ai aflat ce se întâmplă? întrebă Aisha.

— Nu încă, dar vom afla.

Telefonul sună după douăzeci de minute. Richard Spicer părea tetanizat.

— Ceva nu se pupă. *Salinthip Naree* este un cargou care aparține companiei thailandeze Precious Shipping Ltd, companie a unui armator thailandez cunoscut drept o persoană onorabilă, care posedă vreo cincizeci de nave. *Anodad Naree* a aparținut aceleiași companii până în 2003. Ea a fost vândută unui armator din Malta, Mediterranean Shipping, căreia îi aparține de atunci. Cele două nave sunt *sistership*s, fiind construite de același șantier japonez în 1982.

Malko rămase mut timp de câteva secunde, apoi avu senzația că un fulger i-a trăsnit creierul.

— *Sistership*s*!* exclamă el. Carevasăzică cele două nave sunt identice! S-au putut inversa doar schimbându-și numele între ele… Trebuie sunată imediat compania Precious Shipping Ltd la Bangkok și întrebată *unde* se află actualmente nava *Salinthip Naree*.

— În acest moment în Thailanda este ora opt seara, obiectă Richard Spicer după un scurt moment de reflecție.

— În acest moment, obiectă Malko, o navă având la bordul ei o bombă nucleară navighează spre o țintă, unde va face să explodeze încărcătura… Poate chiar în Londra. Agenția din Bangkok să se descurce cu omologii lor, pentru ca aceștia să interogheze portul din Bangkok.

— Te sun, spuse simplu Richard Spicer.

Malko se așeză din nou, epuizat, simțind că atingea sfârșitul anchetei. Aisha Mokhtar se întoarse să se afunde în fotoliul ei. De data asta, așteptarea fu mult mai lungă. Aproape o oră. Telefonul sună într-un sfârșit.

— *Salinthip Naree* a părăsit Bangkokul acum aproximativ trei săptămâni, cu o încărcătură de optsprezece mii de tone de orez, cu destinația Israel, care trebuia să fie debarcat în portul din Haifa, îl anunță șeful agenției CIA din Londra.

*

* *

Israel! Nimeni nu se gândise la acest obiectiv. Dintr-odată totul devenea clar. Bomba nucleară ajunsese bine mersi la Mogadiscio, unde fusese încărcată pe *sistership* a lui *Salinthip Naree, Anodad Naree*, care își schimbase proprietarul acum doi ani. Pe urmă, cele două nave s-au întâlnit undeva în Oceanul Indian și și-au schimbat identitățile, *Anodad Nare*e continuându-și ruta spre Israel cu bomba nucleară în cale, sub numele de *Salinthip Naree*, în timp ce aceasta din urmă – adevărata *Salinthip Naree* – mergea să fie tăiată cu aparatul de sudură la Gaddani.

Crima perfectă.

Evident că a fost nevoie de complicitatea unei părți a echipajului navei *Salinthip Naree*, dar totul era posibil. Cât despre echipajul navei pirat, acesta trebuia să fie format din membrii Al-Qaida care urmau să-și sacrifice viața, la fel ca piloții din 11 septembrie 2001, care au fost douăzeci la număr…

Vocea lui Richard Spicer îi parveni lui Malko ca prin ceață.

— După calculele noastre, falsa *Salinthip Naree* n-a trecut încă de Canalul Suez. Noi am verificat-o cu ajutorul egiptenilor, fără să le spunem care este motivul. Ar trebui să fie undeva în Marea Roșie.

— Trebuie acționat fără grabă, recomandă Malko. Noi nu știm care e modalitatea lor de a detona bomba. Nu trebuie ca, surprinși fiind, să facă să explodeze bomba, nici chiar fiind în plină mare. Impactul psihologic ar fi devastator.

— Vom fi extrem de prudenți, îl asigură Richard Spicer. Din fericire, există punctul de trecere obligatoriu al Canalului Suez. Acest lucru ne va da câteva ore de răgaz pentru a găsi o soluție. Autoritățile israeliene vor fi prevenite imediat. În ceea ce-l privește pe președintele Bush, acesta a fost anunțat deja. Vă țin la curent cu deciziile și cu noutățile. Și felicitări!

Odată telefonul închis, liniștea se așternu din nou în încăpere, fiind tulburată doar de șuieratul climatizorului. Malko își încrucișă privirea cu cea a lui Aisha, care stătea în picioare lângă el. Malko iradia de fericire.

— E minunat! îi șopti ea cu o voce descompusă. *Tu* ești

minunat.

În secunda următoare, ea era strâns lipită de el, înfundându-i o limbă de un metru lungime în fundul gâtului. Victoria apropiată îi dezlănțui libidoul. Fără ca măcar să se gândească să încuie ușa biroului, ea se lăsă să cadă în genunchi în fața lui, înfigându-l sălbatic în gură.

Malko vedea zeci de mii de stele, umflat de satisfacție, după atâta tensiune nervoasă strânsă. Atunci când o forță pe Aisha să se ridice, trăgând-o de părul ei negru, ea se întinse singură cu spatele pe birou, după ce se debarasase de pantalonii din pânză și de slip. Malko se înfundă în ea dintr-odată și începu să facă dragoste cu ea ca un mercenar. Un minut mai târziu explodă în ea, acompaniat de un strigăt ascuțit al tinerei femei.

Abia atinse pământul cu picioarele, că secretara șefului agenției CIA bătu la ușă și băgă capul înăuntru.

— M-ați strigat? Doriți puțin ceai sau sandwichuri?

— Cu plăcere! zise Malko, cu pantalonii în vine.

*

* *

Aisha și Malko ajunseră la *Sheraton*, luând cu ei un telefon mobil securizat oferit de șeful agenției atunci când se întorsese la birou. Două ore se scurseseră de la ultimul telefon dat de Richard Spicer. După ce-și făcuseră câte un duș, Aisha și Malko se odihneau, când telefonul mobil securizat sună în sfârșit.

— Am localizat nava *Salinthip Naree*, îl anunță Richard Spicer. Egiptenii ne-au anunțat că au cerut un pilot ca să traverseze Canalul Suez mâine dimineață, foarte devreme.

— În sfârșit! zise eliberat Malko. Când programați o intervenție?

— Nu vom face nimic pe durata traversării canalului, care durează în jur de zece ore. Trebuie să așteptăm să ajungă în Marea Mediterană. Adică mâine după-amiază. Acolo va trebui să facem față unei alte probleme.

— Care?

— Israelienii. Evident că ei sunt în alertă maximă și ne-au avertizat că dacă *Salinthip Naree* se apropie la mai mult de cincizeci de mile de coasta israeliană, o vor distruge.

— Cum?

— Ei au avioane F-16 și submarine. Dar nu este sigur că vor reuși să o scufunde de la prima lovitură. Și atunci...

— Bine. Care este planul vostru?

— Navy încă se gândește la asta. Totul va fi gata pentru a interveni mâine. Mai avem câteva ore de răgaz ca să pregătim un plan. Totuși, decizia fială aparține Casei Albe.

— OK, concluzionă Malko. Cred că acum voi încerca să dorm puțin. Nu se va întâmpla nimic în noaptea asta. Vreau să îți cer o favoare.

— Tot ce vrei.

— Vreau ca un avion să fie la dispoziția mea de mâine dimineață la baza din Djibuti.

— Vrei să te întorci acasă? La Londra?

— Nu. Vreau să asist la sfârșitul acestei povești.

Richard Spicer râse fără plăcere.

— Riști să te transformi în căldură și în lumină dacă va avea loc cea mai mică greșeală de manevră.

— Dacă se va întâmpla asta, remarcă Malko, nu voi pleca singur. Îți amintesc că orașul Cairo numără aproape cincisprezece milioane de locuitori și că particulele radioactive călătoresc repede, purtate de vânt.

*

* *

Salinthip Naree părăsea Suezul ca să traverseze cei o sută șaizeci și trei de kilometri ai Canalului Suez, ghidați de un pilot egiptean venit la bordul ei. Nu era decât ora șase dimineața, dar era deja lumină. Yassin Abdul Rahman, de la dunetă, privea ultimele stele stingându-se. În afară de căpitanul malaiezian și mecanicul, membrii echipajului dormeau, mai puțin cei afectați să manevreze nava prin canal...

Tânărul egiptean îi adresă o ultimă rugăciune lui Allah.

Înainte se temuse de această traversare a canalului, cunoscând politica autorităților egiptene. Însă totul se derulase cu bine. Echipajul unei vedete din vama egipteană se urcase la bord și verificase documentele și adresa navei *Salinthip Naree*, nefăcând nicio observație... De acum nu mai exista niciun obstacol înainte de atingerea obiectivului ei: Haifa.

Doar un control inopinat, dar puțin probabil, la intrarea lor în Marea Mediterană. Următorul control prevăzut va fi cel al marinei israeliene, de veghe la vreo douăzeci de mile de coastă, care controla sistematic toate navele ce se îndreptau spre vreun port israelian. Nici acel control nu prezenta niciun risc pentru ei. Israelienii nu vor scotoci printre sacii cu orez și documentele lui *Salinthip Naree* erau perfect în ordine.

*
* *

Malko fu lipit de scaun la decolarea avionului Learjet, care urca într-un unghi de aproape 30 de grade spre cerul albastru ca de cobalt din Djibuti. Era puțin trecut de amiază. Planul de zbor prevedea o escală tehnică la Cairo, ca să-și facă plinul cu combustibil pentru un zbor de aproape două mii cinci sute de kilometri. Apoi, avionul Learjet pleca să survoleze Marea Mediterană pe la ieșirea din Port-Said. Planul lui de zbor avea să fie comunicat pas cu pas autorităților zonei.

Aisha Mokhtar adormi imediat după decolare și Malko privea defilând deșertul pe sub el. În acel moment, mulți oameni își țineau respirația de emoție. La Londra, la Washinghton și în Israel. Nimeni nu fusese niciodată confruntat cu acest gen de problemă. Cea mai mică eroare de manevră putea să declanșeze o catastrofă fără nume.

Înainte de decolare, Malko a avut o scurtă conversație cu Richard Spicer. Acesta din urmă îi confirmase că un plan *definitiv* n-a fost încă pus la punct. În acest moment, *Salinthip Naree* se afla încă pe Canalul Suez. Lui Malko i se învârteau în cap ca un torent datele problemei. O inspectare a navei nici nu intra în discuție. Un atac prin surprindere era imposibil din

punct de vedere tehnic. Chiar dacă nu înainta decât cu douăsprezece noduri la oră, *Salinthip Naree* nu putea fi surprinsă printr-un atac decât printr-o operațiune heliportată, care le lăsa prea mult timp nebunilor lui Dumnezeu ca să reacționeze. Aveau de-a face evident cu un comando suicidar, care ar fi fost imposibil de intimidat. Nu mai rămânea decât efectul surpriză. Dar cum? Le rămânea puțin timp: de îndată ce vor intra în zona controlată de israelieni, aceștia nu vor ezita nicio secundă să atace nava, ceea ce avea să facă victime colaterale. Și nu puteau fi blamați pentru asta…

Fără să-și dea seama, ațipi. Se trezi tresărind, scuturat ușor de șeful cabinei de zbor.

— *Sir*, vom ateriza la Cairo.

El zări în stânga lor piramidele. După un sfert de oră, avionul Learjet ateriza pe aeroportul militar din Cairo, pentru a fi imediat alimentat cu combustibil. În timpul escalei, șeful de bord veni spre Malko.

— *Sir*, aveți o comunicație pe canalul 3.

Avionul Learjet, frecvent folosit de CIA pentru misiuni secrete, dispunea de un echipament de comunicație sofisticat. Canalul 3 era securizat. Malko luă receptorul și recunoscu vocea lui Richard Spicer.

— Casa Albă a dat ordinul de a scufunda nava *Salinthip Naree* de îndată ce iese din Canalul Suez, îl anunță americanul. Două dintre submarinele noastre se îndreaptă spre zona aceea. Un submarin israelian se află deja acolo. Submarinele noastre au ordin să tragă câte o salvă de două torpile, fiecare având o încărcătură de trei sute de kilograme de exploziv super-distrugător. Statul major al Navy, care a primit planurile navei *Salinthip Naree*, a hotărât să lovească în puncte precise și estimează că vaporul se va scufunda instantaneu, fără ca echipajul să aibă timp să reacționeze.

— Nu îți trebuie mult timp să apeși pe declanșatorul unui detonator, remarcă Malko.

— Nu există altă soluție, sublinie Richard Spicer. În acest moment, *Salinthip Naree*, supravegheată de un avion, ajunge la Port-Said. Noi așteptăm să se îndepărteze de coastele

egiptene ca să lovim. Mai vrei să vii?

— Mai mult ca niciodată, confirmă Malko.

— Și prietena ta?

— Cred că vrea să vină și ea.

— *Well*, în acest caz, pilotul va redecola de îndată ce va avea plinul făcut și va rămâne în legătură cu noi. Vă urez noroc.

Capitolul XXIII

Avionul Learjet survola Marea Mediterană de o oră, învârtindu-se în cercuri concentrice în largul coastelor egiptene. Așteptaseră până în final două ore în Cairo ca să-i lase timp navei. *Salinthip Naree* să intre în Marea Mediterană. Copilotul se apropie de Malko:

— *Sir*, vreți să veniți puțin până în cabina pilotului?

Malko îl urmă și se instală în locul lui. Aviatorul îi arătă un punct în dreapta lor. Ei zburau la aproximativ șase mii de picioare și vizibilitatea era perfectă.

— *Sir*, zise el, uitați nava *Salinthip Naree*. Se află la aproximativ o sută treizeci de mile nautice de Haifa și la optzeci de mile de linia de securitate israeliană, care reprezintă în jur de șase ore de navigație. Îi vom depăși și revenim pe aceeași traiectorie.

Malko își lipi fața de hublou, urmărind din priviri vaporul care părea că se târăște pe Mediterană.

De sus, *Salinthip Naree* părea foarte inocentă.

*
* *

Yassin Abdul Rahman își despăturise covorul de rugăciune în partea din față a cargoului și, prosternat spre Mecca, se ruga din toate forțele. Dovedea un fel de amețeală, de senzație ireală, ca și cum ar fi fost deja mort, dar nu simțea nicio teamă, nicio emoție. La câțiva metri mai încolo, în măruntaiele navei *Salinthip Naree*, companionii lui se rugau și

ei. El nu voise ca aceștia să urce pe punte, pentru cazul în care un avion de observare i-ar fi survolat.

Se ridică, își rulă cu grijă covorul de rugăciune, care oricum, peste câteva ore, nu va mai fi decât praf și, aplecat peste bastingaj, contemplă spuma albă ce se forma de-o parte și de alta a etravei. Îi mulțumi în gând lui Sultan Hafiz Mahmud care a avut ideea acestei răzbunări geniale și care a ajutat la realizarea ei. Din păcate, în stadiul în care se afla, nu va afla niciodată că planul lui a reușit. Yassin Abdul Rahman își plie ochii, căutând să vadă, prin ceața de căldură, coasta israeliană. Pentru ultima etapă – controlul marinei israeliene – el se va ascunde în cargou. Era inutil să-și alerteze inamicii.

I se păru că zărește coasta în dreapta lui, dar îi era imposibil să spună dacă era încă Egiptul sau deja Israelul.

*
* *

Cabinetul limitat al lui Ariel Sharon se agita încontinuu de la avertismentul americanilor. Principalii miniștrii veniseră să-i ajute pe responsabilii diferitelor servicii de informații: Shin Beth, Mossad, Aman, plus experții în arme nucleare și comandantul general al armatei de aer, precum și amiralul șef al marinei israeliene. Măsurile preventive fuseseră puse în acțiune în procent de sută la sută. Toate unitățile disponibile erau postate în fața coastelor israeliene. Avioane de patrulare brăzdau cerul deasupra Mării Mediterane. O linie directă specială fusese stabilită cu comandamentul Flotei a V-a US care transmitea în timp real ultimele informații.

Maiorul Rabinovitch închise telefonul și lansă cu o voce calmă:

— *Salinthip Naree* a ieșit din Canalul Suez la ora două și jumătate. Înaintează cu treisprezece noduri, în direcția Haifa. Este urmărită, secundă cu secundă, de americani. Egiptenii nu sunt la curent cu nimic.

— Când va ajunge la optzeci de mile de coastele noastre? întrebă Ariel Sharon.

— Aproximativ în șase ore, răspunse șeful de stat-major al

marinei.

— Aveți mijloacele să-l distrugeți?

— Unul din submarinele noastre urmărește nava și celălalt este în drum spre ea. Avioanele noastre F-16 pot să o lovească într-un termen de o jumătate de oră.

— Sunteți siguri că o veți scufunda? Absolut siguri? insistă primul-ministru israelian.

Pe timpul Războiului de Șase Zile, israelienii au încercat să scufunde o navă spion americană și nu au reușit decât să o avarieze serios. Într-un caz asemănător, cei care se aflau la bordul navei *Salinthip Naree* puteau să schimbe direcția și să încerce să se apropie de Ashdod, un alt port israelian, aflat la nord de Fâșia Gaza. Pierderile ar fi mai mici decât la Haifa, dar impactul psihologic la fel de devastator.

— Care este direcția vântului? întrebă Ariel Sharon.

— Peste cinci mii de picioare, suflă spre sud. La nivelul mării, către vest.

Altfel spus, chiar dacă *Salinthip Naree* făcea în așa fel încât să explodeze încărcătura nucleară de zece kilotone înaintea coastelor israeliene, vântul ducea particulele radioactive până la coastă și apoi ele vor mătura țara…

Ariel Sharon bău câteva guri de apă și puse întrebarea care îi măcina pe toți de la începutul alertei:

— Evacuăm orașele de pe coastă, mai ales Haifa?

Populația israeliană n-a fost încă prevenită. În această lună iunie, toate plajele erau negre de lume. Ariel Sharon se întoarse spre specialistul nuclear.

— Ați efectuat o simulare pentru Haifa?

— Da. Orașul și împrejurimile lui numără în jur de patru sute de mii de locuitori, dintre care 15% sunt arabi. Colinele care domină centrul, ocupate de multiple industrii petrochimice. Chiar dacă putem să le evacuăm, vor fi inutilizabile pentru o foarte lungă perioadă, din cauza poluării radioactive.

— Dacă această bombă va exploda la intrarea în port, întrebă primul-ministru, care vor fi pierderile?

— Între patruzeci de mii până la o sută cincizeci de mii,

răspunse specialistul. Cele mai mari efecte au loc pe o rază de o mie cinci sute de metri plecând din punctul exploziei.

Puse apoi o carte sub ochii primului-ministru, pe care fuseseră trasate diferite cercuri, cu trei puncte de plecare: zece kilometri de coastă, intrarea în port și cheiul de descărcare.

Un telefon sună și unul din adjuncții primului-ministru răspunse, anunțând imediat:

— Domnule prim-ministru, a apărut un element nou: vizibilitatea se deteriorează datorită unei furtuni violente de nisip. Riscăm să nu mai putem repera această navă decât prin mijloace electronice...

Ariel Sharon închise ochii. Nu era deosebit de credincios, dar nu se putu împiedica să se gândească la Khamsin, vântul fierbinte care sufla câteodată două sau trei zile, venind dinspre deșert. Acesta se producea frecvent după marea curățire de Pessah (Paștile evreilor) și unii rabini invocau un blestem divin. Dacă această navă, încărcată cu o bombă nucleară, ajungea până în Israel, era o nenorocire mult mai gravă...

— Dați ordinul de evacuare a orașului Haifa, decise el. Încercați să nu creați prea multă panică. Oamenii să-și pună măștile de gaze. Vorbiți de un atac posibil fără să pomeniți de cuvântul nuclear.

*
* *

Avionul Learjet efectua un viraj în largul orașului Tripoli, din Libanul de nord. Cerul se schimbase brusc și părea încărcat cu particule aurii care formau deasupra lor un fel de perete prin care se distingea din ce în ce mai dificil marea. Pilotul se întoarse spre Malko.

— Vizibilitatea se deteriorează, *Sir*. Vom fi obligați să schimbăm palierul și să coborâm la o mie cinci sute de picioare. Astfel riscăm să fim reperați.

— Care este situația? întrebă Malko.

— *No news*. La radio este o liniște absolută. Noi credem că

se derulează contra-măsuri în teren.

Adică submarinele US se puneau în poziție de tragere.

— Unde este *Salinthip Naree?*

— Urmează aceeași direcție și viteza ei este de treisprezece noduri.

— Și israelienii?

— Navele lor sunt desfășurate în arc de cerc, plecând din sud de Gaza. Și ei urmăresc liniștea radio și am impresia că nu mai avem contact cu ei.

Altfel spus, ca de obicei, israelienii nu făceau decât după capul lor. Ceea ce putea să aibă consecințe deosebit de grave... Avionul Learjet străpunse ciudata ceață portocalie și descoperi din nou marea de un mirific albastru turcuaz, presărată de mai multe nave. Coasta israeliană era abia vizibilă.

— *Sir*, cred că văd nava *Salinthip Naree*, la ora unsprezece în fața noastră, anunță pilotul.

Malko privi în direcția indicată, ușor în dreapta, și zări vaporul de mărfuri care părea imobil; dar era o iluzie optică datorată diferenței enorme de viteză a lor față de navă...

Ei aveau să o survoleze peste cinci minute.

Brusc, o voce izbucni în căștile lui Malko.

— *Action!*

Pilotul se întoarse spre Malko și îi lansă:

— Torpilele vor fi lansate.

Avionul Learjet se apropie cu toată viteza de cargou. Acum erau atât de aproape încât distingeau puntea aproape pustie. Malko zări în față o siluetă albă, un bărbat îmbrăcat în *dichdacha*. Pulsul i se acceleră brusc. De la începutul aceste lungi hăituiri, era primul semn concret al existenței complotului pus la cale de Al-Qaida: cargoul de sub el era cel încărcat cu o bombă nucleară artizanală care se pregătea să lovească Israelul.

Un gând îi trecu prin minte cu viteza luminii. Torpilele trase de submarinele Flotei a V-a erau gata să se îndrepte spre obiectivul lor. Bărbatul însărcinat cu declanșarea exploziei oare n-ar avea timp să apese pe detonator? *Salinthip Naree*

putea să explodeze și să se scufunde, dar era suficientă o fracțiune de secundă ca să declanșeze bomba și o miime de secundă pentru ca deflagrația nucleară să demareze. Dacă bomba ar exploda *acum*, radiațiile și unda de căldură ar atinge avionul Learjet, făcându-l să explodeze instantaneu… Pilotul se pare că a avut același raționament, căci viră brusc pe aripă, îndepărtându-se cu opt sute de kilometri la oră de vapor. Ultima viziune a lui Malko a fost bărbatul în alb, la prora navei *Salinthip Naree*, ridicând pumnul în direcția lor.

*

* *

Yassin Abdul Rahman văzuse ivindu-se avionul în ultimul moment. Un avion privat civil. Dar atunci când zări pe latura lui litera N, semnalând o înmatriculare americană, fu cuprins brusc de neliniște. De ce acest avion îl survola atât de jos?

Își băgă mâna în buzunar instinctiv și înjură. Uitase în cabină declanșatorul electronic cu care trebuia să activeze încărcătura propulsivă a mortierului exploziei. Bineînțeles că era prea devreme, avionul se îndepărtase pe babordul lor, dar trebuia să fie pregătit. Cu pași mari se îndreptă înspre trapa care ducea spre cușete.

Nu se îndepărtase mai mult de zece metri atunci când puntea i se ridică sub picioare. Avu impresia că *Salinthip Naree* trecuse peste un vulcan submarin. O suită de explozii surde, pe care n-a avut timp să le numere, patru sau cinci, răsunară aproape în același timp. Cargoul se ridică din apă, ca împins de o mână gigantică, și se dislocă instantaneu, rupt de mai multe lovituri puternice ce au explodat sub linia de plutire. Flăcări țâșneau din toate colțurile, învăluindu-l pe Yassin Abdul Rahman, prăjindu-l ca pe un pui pe frigare. Deja era o torță vie atunci când fu proiectat în mare.

O a doua serie de explozii răsună, reușind să facă bucăți vaporul. Tăiat în trei, diferitele părți ale carcasei lui se scufundau în Marea Mediterană, în mijlocul unor valuri de fum și de flăcări portocalii, nemairămânând, în mai puțin de un minut, decât resturi ce pluteau la suprafața apei.

Nici un singur corp uman.

După două minute, trei avioane F-16 se iviră, zburând la rasul valurilor, dar n-au avut niciun obiectiv de mitraliat. Avionul Learjet se întorcea, efectuând la rândul lui o trecere la joasă altitudine. Apoi un nor de elicoptere, Blackhawk, Apache și Sea-Stallion, apărură la rândul lor, imobilizându-se deasupra locului în care nava *Salinthip Naree* se scufundase în valuri. Unul dintre ele aruncă o barcă pneumatică și o echipă de scafandri de luptă, echipată cu detectoare Geiger.

*

* *

— Operațiunea este terminată, anunță prin radio Richard Spicer, care însoțise unul din port-avioanele Flotei a V-a US. Nu s-a semnalat nicio emanație radioactivă. Asta înseamnă că ei n-au avut timp să declanșeze bomba. Securizăm zona și mergem să o recuperăm. În zona aceasta nu sunt decât șapte sute de metri adâncime...

— Am avut noroc! spuse ușurat Malko, așezat în scaunul copilotului.

— *Tu* ai avut mult curaj, sublinie șeful agenției CIA din Londra. Israelienii transmit mulțumirile lor tuturor celor care au ajutat la eșecul acestui proiect nebunesc.

— Din păcate, Bin Laden a scăpat din nou și Pakistanul mai are stocul de uraniu îmbunătățit, remarcă Malko. Nu suntem puși la adăpost de un remake...

— În fiecare zi va suferi pedeapsa de a fi un fugar... concluzionă americanul. Mulțumește-i din partea noastră și lui Aisha Mokhtar. Unde ți-ai dori să mergi?

— Dacă este posibil, acasă la mine, la castelul din Liezen, ceru Malko. Dacă acest aparat poate să zboare până la Viena.

— Voi face să fie posibil imediat! îl asigură americanul. Voi face în așa fel încât un elicopter să te ducă imediat acasă. Îți suntem datori cu asta.

Malko se întoarse spre Aisha Mokhtar.

— O să ajungi să faci cunoștință cu castelul meu. Ăsta e scopul pentru care am făcut aceste acrobații periculoase.

Privirea pakistanezei se lumină.
— Sper că vei organiza o minunată cină cu lumânări.
— Evident!
Nu-i mai rămânea decât să o anunțe pe Alexandra.

— Sfârșit —